

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till lagar om ändring av mervärdesskattelagen, lagen om undantag för landskapet Åland i fråga om mervärdesskatte- och accislagstiftningen och 15 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås att mervärdesskattelagen och lagen om undantag för landskapet Åland i fråga om mervärdesskatte- och accislagstiftningen ändras.

I mervärdesskattelagstiftningen görs enligt förslaget de ändringar som krävs enligt de direktiv av Europeiska unionen som gäller distansförsäljning och som träder i kraft den 1 juli 2021.

För att fastställa tillämpningsområdet för de nya bestämmelserna om distansförsäljning av varor ska både begreppen gemenskapsintern distansförsäljning och distansförsäljning av varor som importeras tas in i mervärdesskattelagen. En näringsidkare som möjliggör försäljning av varor genom att använda ett elektroniskt gränssnitt ska tas med i uttaget av mervärdesskatt. En sådan näringsidkare ska under vissa förutsättningar vara skattskyldig för försäljningen eftersom näringsidkaren anses ha köpt varorna av säljaren och sålt dem till köparen. Skyldigheten att betala skatt uppkommer när köparens betalning har godkänts.

Befrielsen från mervärdesskatt vid import av varuförsändelser värda högst 22 euro avlägsnas enligt förslaget. Befrielsen har gett distansförsäljning av varor som importeras från länder utanför Europeiska unionen konkurrensfördelar. För distansförsäljning av varor som importeras och som ingår i försändelser värda högst 150 euro ska en ny ordning för registrering, deklaration och betalning via en enda kontaktpunkt tas i bruk. Till åtskillnad från nuläget ska distansförsäljningen ske inom Europeiska unionens territorium också när mottagaren av varorna är importör, om försäljningen ska deklareras i den nya särskilda ordningen. Sådan försäljning ska beskattas i Finland om transporten av varorna till köparen avslutas i Finland. Vid användningen av ordningen ska importen vara skattefri och säljaren ska betala skatten på försäljningen till Skatteförvaltningen månatligen via ett system. Om den skattskyldige är etablerad utanför Europeiska unionen ska den skattskyldige utse ett ombud som är skattebetalningsskyldigt och som uppfyller skyldigheterna enligt den särskilda ordningen i den skattskyldiges ställe.

Om distansförsäljaren inte använder den särskilda ordningen för varor som importeras kan den transportfirma som visar upp varorna för Tullen för mottagarens räkning deklarera och betala mervärdesskatterna för mottagarens räkning enligt den nya specialarrangemang som förenklar förfarandet.

Den särskilda ordningen med en enda kontaktpunkt som gäller säljare etablerade utanför Europeiska unionen och den motsvarande ordningen som gäller säljare etablerade inom unionen ska utvidgas till att gälla också andra tjänster än teletjänster, radio- och televisionssändningar och elektroniska tjänster. Den senare särskilda ordningen ska dessutom utvidgas till gemenskapsintern distansförsäljning av varor oberoende av i vilket land distansförsäljarna är etablerade.

Tröskelvärdet för årlig distansförsäljning som är specificerat för varje medlemsstat och som gäller gemenskapsintern distansförsäljning av varor ska avskaffas och distansförsäljningen be-

skattas i konsumtionsstaten. Enligt detta ska distansförsäljningen beskattas i Finland om transporten av varorna till köparen avslutas i Finland. För att underlätta den administrativa bördan för små företag ska den gemenskapsinterna distansförsäljning av varor som en säljare etablerad i endast en medlemsstat bedriver dock beskattas i den stat där transporten har inletts om det totala värdet för försäljningar av radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster eller andra teletjänster till en annan medlemsstat och gemenskapsinterna distansförsäljningar av varor inom Europeiska unionens territorium uppgår till högst 10 000 euro per kalenderår.

I mervärdesskattelagen ska det dessutom göras vissa ändringar för att lätta på den administrativa bördan för de skattskyldiga som använder särskilda ordningar och ändringar av teknisk natur.

Lagarna avses träda i kraft den 1 juli 2021. Bestämmelserna i 134 b § i mervärdesskattelagen avses träda i kraft så snart som möjligt, dock tidigast den 1 april 2021.

INNEHÅLL

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL.....	1
MOTIVERING	5
1 Bakgrund och beredning.....	5
1.1 Bakgrund.....	5
1.2 Beredning.....	7
2 Nuläge och bedömning av nuläget.....	8
2.1 Europeiska unionens lagstiftning	8
2.1.1 Försäljning via elektroniska gränssnitt.....	8
2.1.2 Beskattningsplatsen för leverans av varor.....	8
2.1.3 Beskattningsplats för radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster och teletjänster	10
2.1.4 Beskattningsgrundande händelse och mervärdesskattens utkrävbarhet.....	10
2.1.5 Särskilda ordningar för distansförsäljning av radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster och teletjänster	10
2.1.6 Import av varor och skattefrihet för varor av ringa värde	11
2.1.7 Skyldighet att ge faktura och bokföring.....	12
2.2 Nationell lagstiftning.....	12
2.2.1 Allmänt.....	12
2.2.2 Varors försäljningsland	13
2.2.3 Försäljningsland för radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster och teletjänster	14
2.2.4 Skattskyldighetens uppkomst.....	14
2.2.5 Särskilda ordningar för distansförsäljning av radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster och teletjänster	14
2.2.6 Import av varor samt skattefrihet och tullklarering av varor av mindre värde.....	16
2.2.7 Skyldighet att ge faktura och bokföring.....	21
2.2.8 Lagen om undantag för landskapet Åland i fråga om mervärdesskatte- och accislagstiftningen.....	21
3 Målsättning och de viktigaste förslagen	25
3.1 Allmänt.....	25
3.2 Begrepp inom distansförsäljning.....	26
3.3 Försäljning via elektroniska gränssnitt.....	27
3.3.1 Skattebelagda transaktioner	27
3.3.2 Hänförande av transport av varor till försäljning.....	27
3.3.3 Beskattningsgrundande händelse och skattens utkrävbarhet.....	27
3.3.4 Skattefri försäljning och avdragsrätt för anskaffningar.....	28
3.3.5 Bokföringsskyldighet	28
3.4 Beskattningsplats för distansförsäljning av varor	29
3.5 Import av varor av ringa värde.....	31
3.5.1 Avskaffande av skattefrihet.....	31
3.5.2 Specialarrangemang för betalning av skatt på import.....	32
3.6 Särskilda ordningar för en enda kontaktpunkt	36
3.6.1 Allmänt.....	36
3.6.2 Ordningen för tredjeländer.....	36

3.6.3 Unionsordningen.....	37
3.6.4 Den särskilda ordningen för import	38
3.6.5 Gemensamma bestämmelser för de särskilda ordningarna	46
3.7 Skyldigheten att ge köparen en faktura.....	51
3.8 Lagen om undantag för landskapet Åland i fråga om mervärdesskatte- och accislagstiftningen.....	51
4 De huvudsakliga konsekvenserna.....	52
5 Remissvar	58
6 Specialmotivering.....	59
6.1 Mervärdesskattelagen.....	59
6.2 Lagen om undantag för landskapet Åland i fråga om mervärdesskatte- och accislagstiftningen.....	93
6.3 Lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.....	97
7 Ikraftträdande.....	97
8 Förhållande till grundlagen samt lagstiftningsordning	98
LAGFÖRSLAG	102
1. Lag om ändring av mervärdesskattelagen.....	102
2. Lag om ändring av lagen om undantag för landskapet Åland i fråga om mervärdesskatte- och accislagstiftningen.....	122
3. Lag om ändring av 15 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.....	125
BILAGA	126
PARALLELLTEXTER	126
1. Lag om ändring av mervärdesskattelagen.....	126
2. Lag om ändring av lagen om undantag för landskapet Åland i fråga om mervärdesskatte- och accislagstiftningen.....	163
3. Lag om ändring av 15 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.....	168

MOTIVERING

1 Bakgrund och beredning

1.1 Bakgrund

Europeiska unionens råd har den 5 december 2017 antagit ett direktiv om gränsöverskridande elektronisk konsumenthandel och en förordning om administrativt samarbete: rådets direktiv (EU)2017/2455 om ändring av direktiven 2006/112/EG och 2009/132/EG vad gäller vissa skyldigheter på mervärdesskatteområdet för tillhandahållanden av tjänster och distansförsäljning av varor, nedan *första distansförsäljningsdirektivet*, och rådets förordning om ändring av förordning (EU) nr 904/2010 om administrativt samarbete och kampen mot mervärdesskattebedrägeri. Rådet antog den 21 november 2019 ett direktiv som preciserar vissa bestämmelser i första distansförsäljningsdirektivet: rådets direktiv (EU)2019/1995 om ändring av direktiv 2006/112/EG vad gäller bestämmelserna om distansförsäljning av varor och vissa inhemska leveranser av varor, nedan *andra distansförsäljningsdirektivet*. Rådet antog samtidigt en genomförandeförordning som kompletterar distansförsäljningsdirektiven: rådets genomförandeförordning (EU) 2019/2026 om ändring av genomförandeförordning (EU) nr 282/2011 för rådets direktiv 2006/112/EG om ett gemensamt system för mervärdesskatt.

Genom de antagna direktiven och förordningarna ändras bestämmelser som gäller det mervärdesskattesystem som ska tillämpas i Europeiska unionen och som ingår i rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt, nedan *mervärdesskattedirektivet*, rådets direktiv 2009/132/EG av den 19 oktober 2009 om tillämpningsområdet för artikel 143b och 143c i direktiv 2006/112/EG vad gäller befrielse från mervärdesskatt vid slutlig import av vissa varor, nedan *importdirektivet*, och rådets förordning (EU) nr 904/2010 av den 7 oktober 2010 om administrativt samarbete och kampen mot mervärdesskattebedrägeri, nedan *förordningen om administrativt samarbete*, samt rådets genomförandeförordning (EU) nr 282/2011 av den 15 mars 2011 om fastställande av tillämpningsföreskrifter för direktiv 2006/112/EG om ett gemensamt system för mervärdesskatt, nedan *genomförandeförordningen*.

Ändringen av distansförsäljningsdirektivet och rådets förordning om ändring av förordningen om administrativt samarbete grundar sig på förslagen KOM(2016) 757 och KOM(2016) 755 som antagits av Europeiska kommissionen den 1 december 2016. Ändringen av det andra distansförsäljningsdirektivet och genomförandeförordningen grundar sig på förslagen KOM(2018) 819 och KOM(2018) 821 som antagits av Europeiska kommissionen den 11 december 2018. I bakgrunden för förslagen finns den handlingsplan för mervärdesskatt (KOM(2016) 148) som kommissionen antagit den 7 april 2016. Moderniseringen av mervärdesbeskattningen har dessutom utsetts till att vara central i strategin för en inre digital marknad (KOM(2015) 192), i inre marknadsstrategin (KOM(2015) 550) och i Europeiska unionens handlingsplan för elektronisk förvaltning (KOM(2016) 179).

Genom ändringarna moderniseras de gällande bestämmelserna om mervärdesskatt som ska tillämpas på gränsöverskridande konsumentköp.

En del av ändringarna i första distansförsäljningsdirektivet har börjat tillämpas vid ingången av 2019. Dessa ändringar är det nya tröskelvärde på 10 000 euro som gäller fastställandet av försäljningslandet för radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster och teletjänster samt möjliggörandet av användning av en särskild ordning med en enda kontaktpunkt för säljare som är etablerade utanför gemenskapen också för säljare som inte är etablerade inom gemenskapen

men som har registrerat sig i någon medlemsstat. Dessa ändringar har genomförts i Finland genom lagen om ändring av mervärdesskattelagen 545/2018 (RP 82/2018 rd).

Avsikten var att de andra delarna av första distansförsäljningsdirektivet skulle börja tillämpas vid ingången av 2021 på samma sätt som de övriga ovannämnda rättsakterna. Rådet antog den 20 juli 2020 ett beslut, rådets förordning och rådets genomförandeförordning: rådets beslut (EU) 2020/1109 om ändring av direktiven (EU) 2017/2455 och (EU) 2019/1995 vad gäller datumen för införlivande och tillämpning till följd av covid-19-pandemin, rådets förordning om ändring av förordning (EU) 2017/2454 vad gäller tillämpningsdatumen till följd av covid-19-pandemin och rådets genomförandeförordning (EU) 2020/1112 om ändring av genomförandeförordning (EU) 2019/2026 vad gäller tillämpningsdatumen till följd av covid-19-pandemin. Genom dessa rättsakter som antagits 2020 sköts tillämpningen av de nämnda rättsakterna upp så att den inleds först den 1 juli 2021.

De rättsakter som gäller uppskjutandet av tillämpningstiden grundar sig på förslagen KOM(2020) 198, KOM(2020) 201 och KOM(2020) 199 som antagits av Europeiska kommissionen den 8 maj 2020. Bakgrunden till förslagen var att covid-19-krisen bröt ut, vilket har satt press på medlemsstaterna att vidta brådskande åtgärder på nationell nivå för att lindra de följder som krisen medför för företag och hela befolkningen. På grund av dessa förhållanden av aldrig skådat slag har flera medlemsstater inte kunnat garantera att de kan slutföra beredningsarbetet av de nya bestämmelserna för tillämpning av distansförsäljning från och med den 1 januari 2021.

De ändrade direktiven förutsätter ändring av Finlands mervärdesskattelagstiftning. Genomförandeförordningen och förordningen om administrativt samarbete ska till alla delar iakttas som förpliktande och de tillämpas som sådana i alla medlemsstater.

I mervärdesskattelagen (1501/1993) görs enligt förslaget dessutom vissa nationella ändringar i särskilda ordningar.

I lagen om undantag för landskapet Åland i fråga om mervärdesskatte- och accislagstiftningen (1266/1996) görs de ändringar som krävs på grund av ändringarna av mervärdesskattelagen.

Kommissionen har i september 2020 antagit förklarande kommentarer som inte är juridiskt bindande till ändringarna av distansförsäljningsdirektiven och genomförandeförordningen. Avsikten med anvisningarna är att underlätta förståelsen av och den praktiska tillämpningen av de nya bestämmelserna.

[Distansförsäljningsdirektivet](#)

[Ändringsdirektiv](#)

[Förordningen om administrativt samarbete](#)

[Rådets genomförandeförordning](#)

[Rådets beslut \(EU\) 2020/1109](#)

[Rådets beslut \(EU\) 2020/1108](#)

[Rådets genomförandeförordning \(EU\) 2020/1112](#)

[Kommissionens förslag COM\(2016\) 757](#)

[Kommissionens förslag COM\(2016\) 755](#)

[Kommissionens förslag COM\(2018\) 819](#)

[Kommissionens förslag COM\(2018\) 821](#)

[Kommissionens förslag COM\(2016\) 148](#)

[Kommissionens förslag COM\(2015\) 192](#)

[Kommissionens förslag COM\(2015\) 550](#)

[Kommissionens förslag COM\(2016\) 179](#)

[Kommissionens förslag till rådets beslut \(COM\) 2020/ 198](#)

[Kommissionens förslag till förordning \(COM\) 2020/ 201](#)

[Kommissionens förslag till rådets genomförandeförordning \(COM\) 2020/ 199](#)

1.2 Beredning

Beredningen av EU-rättsakten

Statsrådets skrivelse U 72/2016 rd om rådets förslag till distansförsäljningsdirektiv och till rådets förordning om ändring av förordningen om administrativt samarbete har lämnats till riksdagen.

Statsrådet stöder förslagens mål att förenkla bestämmelserna om mervärdesskattningen på elektronisk handel och anser det viktigt att minska på administrativa kostnader för företag.

Statsrådets skrivelse U 105/2018 rd om rådets förslag till ett andra distansförsäljningsdirektiv och ändring av genomförandeförordningen har lämnats till riksdagen.

Statsrådet stöder ändringen av mervärdesskattedirektivet och genomförandeförordningen enligt huvuddragen i förslagen.

Statsrådets skrivelse U 18/2020 rd om rådets förslag till rådets beslut om ändring av tidsfristen för införlivande i nationell lagstiftning och dag för tillämpning, ändring av dagarna för tillämpning av ändringarna om administrativt samarbete och ändring av dagarna för tillämpning av ändring av genomförandeförordningen har lämnats till riksdagen.

Statsrådet stöder ändringen av tidsfristen för införlivande i nationell lagstiftning och dagarna för tillämpning enligt förslaget.

Beredningen av propositionen

Propositionen har beretts vid finansministeriet. Propositionsutkastet sändes för remissbehandling 7.12.2020–12.1.2021. Utlåtanden begärdes av myndigheter, näringslivets intresseorganisationer och aktörer som är centrala med tanke på propositionen samt av Ålands landskapsregering, totalt 14 aktörer.

Begäran om utlåtande och de utlåtanden som kom in finns tillgängliga i en offentlig tjänst på adressen [https://vm.fi/hankkeet under koden VM103:00/2019](https://vm.fi/hankkeet%20under%20koden%20VM103:00/2019).

2 Nuläge och bedömning av nuläget

2.1 Europeiska unionens lagstiftning

2.1.1 Försäljning via elektroniska gränssnitt

En betydande del av distansförsäljningen av varor mellan medlemsstater och från tredjeländer till Europeiska unionens territorium sker numera via elektroniska gränssnitt, såsom marknadsplatser, plattformar, portaler eller motsvarande. Mervärdesskattedirektivet innehåller i nuläget inga särskilda bestämmelser om försäljningar via elektroniska gränssnitt. Direktivets allmänna bestämmelser tillämpas på upprätthållare av elektroniska gränssnitt och försäljningar via gränssnitt.

I artikel 14 i mervärdesskattedirektivet anges vilka affärstransaktioner som anses som leverans av varor. Enligt artikel 14.1 avses med leverans av varor överföring av rätten att såsom ägare förfoga över materiella tillgångar. Som leverans av varor anses också överföring av en vara i enlighet med ett kommissionsavtal om köp eller försäljning.

2.1.2 Beskattningsplatsen för leverans av varor

Mervärdesskattedirektivet innehåller bestämmelser om i vilket land varorna anses ha blivit överlåtna och var de således beskattas.

Om varan enligt artikel 31 inte transporteras, skall platsen för leveransen anses vara den plats där varan befinner sig vid den tidpunkt då leveransen äger rum. I artikel 32.1 i direktivet anges att om varan transporteras av leverantören, förvärvaren eller en tredje person, skall platsen för leveransen anses vara den plats där varan befinner sig då transporten av den till förvärvaren avgår. Detta innebär att beskattningen sker i den medlemsstat där transporten till köparen inleds.

I artikel 32.2 i direktivet finns bestämmelser om fall där avgångsorten för försändelsen eller transporten av varan är belägen i ett tredjeterritorium eller ett tredjeland. Då skall platsen för leveransen av den importör som utsetts eller erkänts som betalningsskyldig, liksom platsen för efterföljande leveranser, anses vara belägen inom den medlemsstat till vilken varorna importeras. Bestämmelsen gäller fall där importören har importerat varorna till gemenskapens territorium och betalat mervärdesskatt på importen i importmedlemsstaten. När importören därefter levererar varorna vidare är importmedlemsstaten beskattningsplats för varorna.

I artikel 33 i mervärdesskattedirektivet finns bestämmelser om undantag från artikel 32 som gäller distansförsäljning. Enligt artikel 33.1 anses platsen för leverans av varor som försänts eller transporterats av leverantören eller för hans räkning från en annan medlemsstat vara den plats där varorna befinner sig när transporten till förvärvaren avslutas. Villkoret är att varorna levereras till en näringsidkare eller en icke beskattningsbar juridisk person vars gemenskapsin-

terna förvärv av varor inte är föremål för mervärdesskatt i enlighet med artikel 3.1 i mervärdesskattedirektivet eller till någon annan icke beskattningsbar person. Det är fråga om försäljning av varor till privatpersoner eller personer som jämföras med dem.

Gemenskapsinterna förvärv som inte enligt artikel 3.1 i direktivet är föremål för mervärdesskatt är för det första vissa varuförvärv för vilka motsvarande försäljning är skattefri, såsom anskaffningar för utrustning av fartyg i trafik på öppet hav och anskaffningar som görs av internationella organisationer. För det andra är gemenskapsinterna förvärv, som inte är föremål för mervärdesskatt enligt den nämnda bestämmelsen, sådana gemenskapsinterna förvärv som tillhandahålls av en skattskyldig som enbart levererar varor eller tjänster som inte berättigar till avdrag eller en juridisk person som inte är näringsidkare, om värdet på förvärven inte under kalenderåret eller det föregående kalenderåret överstiger det tröskelvärde för gemenskapsinterna förvärv under ett kalenderår som medlemsstaten fastställer och som måste utgöra minst 10 000 euro.

Den ovannämnda bestämmelsen om beskattningsplats enligt artikel 33.1 tillämpas inte på försäljning av nya fordon eller på försäljning av sådana varor som levereras efter montering eller installation av leverantören eller för hans räkning.

Beskattningsplatsen för en vara som är föremål för distansförsäljning till ovannämnda aktörer anses alltså vara den plats där varorna befinner sig när transporten till förvärvaren avslutas. Säljaren ska registrera sig som mervärdesskattskyldig i den medlemsstaten och deklarerar och betala mervärdesskatt där.

I artikel 33.2 föreskrivs om situationer där leverantören transporterar varor som levereras från ett tredjeteritorium eller ett tredjeland och importerar dem till en annan medlemsstat än den där transporten till förvärvaren avslutas. Då ska varorna anses ha transporterats från den medlemsstat till vilken de importeras. Varorna anses således ha blivit transporterade från en annan medlemsstat också när transporten inleds utanför en stat i Europeiska unionen om varorna transporteras via importmedlemsstaten till en annan medlemsstat. Detta innebär att bestämmelsen om beskattningsplats i artikel 33.1 tillämpas också på sådan försäljning om de andra villkoren uppfylls. Eftersom varans beskattningsplats är köparens medlemsstat ska säljaren registrera sig som mervärdesskattskyldig samt deklarerar och betala den mervärdesskatt som ska betalas i den medlemsstaten. Säljaren ska som importör betala mervärdesskatt också på importen.

Tillämpningen av bestämmelsen om beskattningsplats enligt artikel 33 beror dock på mängden distansförsäljning till varje medlemsstat som är destinationsmedlemsstat. Enligt artikel 34 tillämpas artikel 33 inte på leveranser av varor som avses i artikel 33 för vilka det sammanlagda beloppet i destinationsmedlemsstaten utgör högst 100 000 euro under ett kalenderår. Sådan försäljning beskattas i den stat där transporten inleds. Den medlemsstat inom vars territorium varorna befinner sig när transporten till förvärvaren avslutas får tillämpa tröskelvärdet 35 000 euro om den befarar att ett tröskelvärde på 100 000 euro kan leda till allvarlig snedvridning av konkurrensen. Medlemsstaterna tillämpar alltså antingen tröskelvärdet 35 000 euro eller 100 000 euro.

Dessa tröskelvärden för distansförsäljningen i ett medlemsland kan lätt leda till snedvridning av konkurrensen på den inre marknaden, eftersom en säljare som är etablerad i en medlemsstat som tillämpar lägre skattesatser kan sälja varor i en annan medlemsstat enligt deras skattesatser till det tröskelvärde som destinationslandet tillämpar. Företag som är etablerade i destinationsmedlemsstater som tillämpar högre skattesatser lider alltså av konkurrensnackdelar. Tröskelvärdena ger upphov till en administrativ börda för säljarna, för de måste följa sina försäljningar

i varje medlemsstat och registrera sig som skattskyldiga i varje medlemsstat när det medlemsstatsspecifika tröskelvärdet överskrids.

2.1.3 Beskattningsplats för radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster och tele-tjänster

Enligt artikel 58.1 i mervärdesskattedirektivet är beskattningsplatsen för radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster och teletjänster som tillhandahålls andra än näringsidkare den plats där köparen är etablerad eller är bosatt eller stadigvarande vistas.

Det ovannämnda tillämpas enligt artikel 58.2 inte om säljaren har sin etableringsplats eller hemort i endast en medlemsstat och tjänsterna utförs för andra än näringsidkare vilkas etableringsort eller hemort finns i en annan medlemsstat än säljarens medlemsstat och det totala beloppet för de mervärdesskattefria tjänsterna under innevarande år uppgår till högst 10 000 euro, och detta belopp inte heller föregående år har överskridits. När den årliga försäljningen av tjänsterna i fråga inte överskrider tröskelvärdet på 10 000 euro förblir beskattningsplatsen i säljarens etableringsmedlemsstat. Om tröskelvärdet enligt artikel 58.3 överskrids under något kalenderår tillämpas artikel 58.1 från och med den tidpunkten och beskattningsplatsen är köparens etableringsmedlemsstat. Bestämmelsen är valbar för företag. Enligt artikel 58.4 ska en medlemsstat, inom vars territorium säljaren av en tjänst har sin etableringsplats eller hemort, ge säljaren rätt att välja att beskattningsplatsen bestäms enligt artikel 58.1. Valet ska täcka minst två kalenderår.

Detta tröskelvärde på 10 000 euro omfattar numera endast försäljningar av radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster och teletjänster i andra medlemsstater till andra än näringsidkare. Avsikten med denna lättnad som riktas till små företag är att lätta på kravet att iaktta mervärdesskattskyldigheten i andra medlemsstater än i den egna etableringsmedlemsstaten.

2.1.4 Beskattningsgrundande händelse och mervärdesskattens utkrävbarhet

Enligt artikel 62 i mervärdesskattedirektivet avses med beskattningsgrundande händelse den händelse genom vilken de rättsliga villkoren för att mervärdesskatt skall bli utkrävbar är uppfyllda. Med mervärdesskattens utkrävbarhet avses att staten enligt lag får rätt att vid en given tidpunkt kräva skatt från den person som är betalningsskyldig för skatten; detta hindrar inte att tidpunkten för betalning får skjutas upp.

Enligt artikel 63 inträffar den beskattningsgrundande händelsen och mervärdesskatt blir utkrävbar vid den tidpunkt då leveransen av varorna eller tillhandahållandet av tjänsterna äger rum. Mervärdesskatten på förskottsbetalningar som görs innan leveransen av varorna eller tillhandahållandet av tjänsterna äger rum blir enligt artikel 65 utkrävbara vid mottagandet av betalningarna. Artikel 66 innehåller undantag från tidpunkten när skatten blir utkrävbar som är valbara för medlemsstaterna.

2.1.5 Särskilda ordningar för distansförsäljning av radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster och teletjänster

Avdelning XII kap. 6 i mervärdesskattedirektivet innehåller bestämmelser om särskilda ordningar för en enda kontaktpunkt som ska tillämpas på radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster och teletjänster. Avsikten med de särskilda ordningarna är att underlätta skötseln av de skyldigheter som gäller mervärdesbeskattningen och lätta på de skattskyldigas administrativa börda. Med hjälp av ordningarna kan de skattskyldiga deklarerat och betala skatterna via en registreringsmedlemsstat till alla de medlemsstater där de har haft försäljningar som hör till tillämpningsområdet för en ordning. Om en skattskyldig inte vill använda en särskild ordning

ska den skattskyldige registrera sig som skattskyldig i varje medlemsstat samt deklarerera och betala skatterna direkt till respektive medlemsstat.

Den särskilda ordning som gäller försäljare i stater utanför gemenskapen, nedan *ordningen för tredjeländer*, kan användas av sådana skattskyldiga som inte har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har ett fast driftsställe inom gemenskapens territorium och som säljer radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster och teletjänster till andra etablerade inom Europeiska unionens territorium än näringsidkare. En särskild ordning för säljare som är etablerade i en stat inom gemenskapen men inte i konsumtionsstaten, nedan *unionens ordning*, kan användas av skattskyldiga som har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har ett fast driftsställe inom gemenskapens territorium och som säljer tjänster i fråga till andra än näringsidkare i andra medlemsstater.

Inom de särskilda ordningarna är skatteperioden ett kalenderkvartal och skattedeklarationen ska lämnas senast den 20 dagen i den kalendermånad som följer efter skatteperiodens slut. Direktivet innehåller inte bestämmelser om rättelse av fel i skattedeklarationer. De finns i artikel 61 i genomförandeförordningen. Enligt artikeln får en skattskyldig korrigera uppgifterna i en skatteperiod genom att lämna en ny ersättande skattedeklaration för skatteperioden i fråga. I artikeln anges uttryckligen att ändringar inte får göras genom justeringar i någon senare skattedeklaration. Uppgifter får ändras under tre år räknat från den ursprungliga tidsfristen för skatteperioden.

Bedömningen av de särskilda ordningarna i skäl 4 i ingressen i första distansförsäljningsdirektivet har visat att tidsfristen att lämna in skattedeklarationen är för kort, särskilt för tjänster som tillhandahålls via ett telekommunikationsnät, ett gränssnitt eller en portal. De tjänster som levereras antas ha tillhandahållits av operatören av nätet, gränssnittet eller portalen, som ska samla in uppgifter från varje enskild tjänsteleverantör för att fylla i mervärdesskattedeklarationen. Dessutom har det konstaterats vara mycket betungande för beskattningsbara personer att göra rättelser i skattedeklarationen, för den skattskyldige behöver lämna in flera skattedeklarationer varje kvartal.

2.1.6 Import av varor och skattefrihet för varor av ringa värde

Enligt artikel 30 i mervärdesskattedirektivet avses med import av varor införsel i gemenskapen av varor som inte är i fri omsättning i den mening som avses i artikel 24 i grundfördraget. Med import av varor avses också införsel i gemenskapen av en vara i fri omsättning från ett tredje-territorium utanför gemenskapens skatteområde som ingår i gemenskapens tullområde.

Importen av varor sker enligt huvudregeln i artikel 60 i direktivet i den medlemsstat inom vars territorium varorna befinner sig när de förs in i gemenskapen. Den beskattningsgrundande händelsen inträffar och mervärdesskatten blir enligt huvudregeln i artikel 70 utkrävbar vid den tidpunkt då importen av varorna äger rum. Enligt artikel 71 i direktivet inträffar dock den beskattningsgrundande händelsen och skatten blir utkrävbar när tullskuld uppkommer enligt tullagstiftningen. Om tidpunkten för när tullskuld uppkommer föreskrivs i artiklarna 77–79 och 85 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 952/2013 av den 9 oktober 2013 om fastställande av en tullkodex för unionen, nedan *tullkodex*. Tullskuld uppkommer i regel när tulldeklarationen för varor som överlåtits till fri omsättning godtas.

Enligt artikel 201 ska mervärdesskatt vid import betalas av den eller de personer som har utsetts till eller godtagits som betalningsskyldiga av den medlemsstat till vilken varorna importeras. Medlemsstaterna ska enligt artikel 211 och 260 fastställa närmare regler för betalning och deklaration av mervärdesskatt vid import av varor. Direktivet lämnar alltså uppgiften att besluta om förfarandet för deklaration och betalning av mervärdesskatten till medlemsstaten.

I avdelning IV i importdirektivet finns bestämmelser om skattefrihet för import av ringa värde. Varor med ett sammanlagt värde som inte överstiger 10 euro ska vara skattebefriade vid import. Medlemsstater får dock undanta varor som har importerats per postorder från befrielsen. Medlemsstater får också bevilja befrielse för import av varor vars sammanlagda värde överstiger 10 euro men inte är högre än 22 euro. Skattebefrielse ska inte beviljas för alkoholhaltiga varor, parfymer och luktvatten eller tobak eller tobaksvaror.

Befrielsen från mervärdesskatt på import av varuförsändelser av ringa värde har gett för distansförsäljning som sker från stater utanför gemenskapen konkurrensfördelar. På distansförsäljning som sker inom gemenskapens territorium ska skatt betalas oberoende av varans värde. Dessutom leder skattefriheten till förlust av skatteinkomster för medlemsstaten. På grund av ökad näthandel har importmängderna från stater utanför gemenskapen ökat kraftigt och därför har också effekten av att skattefriheten snedvrider konkurrensen och förlorade skatteintäkter ökat.

Enligt artikel 23–24 i rådets förordning (EG) nr 1186/2009 om upprättandet av ett gemenskaps-system för tullbefrielse, nedan *tullfrihetsförordningen*, ska försändelse som består av varor av ringa värde vara befriad från importtull. I tullfrihetsförordningen avses med varor av ringa värde varor vars sammanlagda verkliga värde inte överstiger 150 euro per försändelse. Befrielse ska inte beviljas för alkoholhaltiga produkter, parfymer och luktvatten eller tobak eller tobaksvaror.

2.1.7 Skyldighet att ge faktura och bokföring

Enligt artikel 220.1.2 i mervärdesskattedirektivet ska varje beskattningsbar person se till att en faktura utfärdas av honom själv, av köparen eller, i hans namn och för hans räkning, av en tredje person för säljarens leveranser av varor som avses i artikel 33. Faktura ska alltså alltid ges för distansförsäljning till privatpersoner eller personer som kan jämföras med dem.

Enligt artikel 242 i mervärdesskattedirektivet som gäller bokföringsskyldighet ska beskattningsbara personer föra tillräckligt detaljerade räkenskaper för att mervärdesskatt skall kunna tillämpas och kunna kontrolleras av skattemyndigheten. I artikel 369 och 369k ingår särskilda bestämmelser om bokföring som gäller de särskilda ordningarna med en enda kontaktpunkt. Enligt bestämmelserna ska beskattningsbara personer som använder de särskilda ordningarna föra tillräckligt detaljerade räkenskaper så att konsumtionsmedlemsstatens skattemyndighet kan avgöra om mervärdesskattedeklarationen är korrekt. Räkenskaperna skall på begäran göras tillgängliga på elektronisk väg för identifieringsmedlemsstaten och för konsumtionsmedlemsstaten och de ska bevaras i tio år.

2.2 Nationell lagstiftning

2.2.1 Allmänt

De nuvarande bestämmelserna i mervärdesskattelagen motsvarar bestämmelserna i det gällande mervärdesskattedirektivet. Mervärdesskattelagen innehåller inga särskilda bestämmelser om upprätthållare av elektroniska marknadsplatser eller motsvarande elektroniska gränssnitt eller försäljningar via dem. Lagens allmänna bestämmelser tillämpas på upprätthållare av elektroniska gränssnitt och försäljningar via dem.

När en vara eller tjänst enligt 19 § i mervärdesskattelagen i ett ombuds namn säljs för huvudmannens räkning anses ombudet ha sålt varan eller tjänsten till köparen och huvudmannen ha sålt den till ombudet. När på motsvarande sätt en vara eller tjänst i ett ombuds namn köps för huvudmannens räkning anses ombudet ha sålt varan eller tjänsten till huvudmannen och försäljaren ha sålt den till ombudet.

2.2.2 Varors försäljningsland

En allmän bestämmelse om försäljning av varor ingår i 63 § i mervärdesskattelagen. Paragrafens 1 mom. gäller situationer där varor inte enligt ett avtal om försäljning transporteras till köparen. Enligt den har en vara sålts i Finland om den finns här i landet vid överlåtelsen till köparen. Paragrafens 2 mom. gäller situationer där en vara transporteras till köparen eller till en mottagare som köparen bestämmer. En vara som ska transporteras till köparen har sålts i Finland om den finns här i landet när säljaren eller någon annan inleder transporten. En vara har också sålts i Finland om den finns utanför gemenskapen när transporten inleds, om säljaren för in den i Finland för att sälja den här i landet. Bestämmelsen motsvarar artikel 31 och 32 i mervärdesskattedirektivet. Bestämmelserna om distansförsäljning i 63 a och 63 b § samt 63 e § som gäller energiförsäljning utgör undantag från huvudregeln om försäljningsland för varor som transporteras till köparen.

Enligt 63 § 3 mom. i mervärdesskattelagen har en vara som transporteras från en medlemsstat till en annan och som säljaren installerar eller monterar sålts i Finland, om installations- eller monteringsarbetet utförs här i landet. Bestämmelsen motsvarar artikel 36 i mervärdesskattedirektivet.

Enligt lagens 63 a § 1 mom. har en vara sålts i Finland också om säljaren eller någon annan för säljarens räkning transporterar varan från en annan medlemsstat till Finland. En vara anses ha blivit transporterad från en annan medlemsstat också då transporten börjar i en stat utanför gemenskapen, om transporten sker via den medlemsstat till vilken varan har importerats. Denna bestämmelse om försäljningsland tillämpas enligt 2 mom. endast om varans köpare är en person vars förvärv inte utgör ett gemenskapsinternt förvärv. Det gäller till exempel en privatperson eller en juridisk person som inte är näringsidkare och vars gemenskapsinterna förvärv inte överstiger tröskelvärdet 10 000 euro under ett kalenderår. Om säljarens försäljning till Finland uppgår till högst 35 000 euro per kalenderår, utan skattens andel, och om denna försäljning under föregående år sammanlagt har uppgått till högst 35 000 euro anses försäljningen enligt 3 mom. inte ske i Finland. Försäljningen anses dock enligt 4 mom. ha skett i Finland oberoende av försäljningsbeloppet, om säljaren till myndigheterna i den stat där transporten inleds har inlämnat en ansökan om att försäljningen skall beskattas i den stat där transporten avslutas.

Enligt 63 b § en vara anses inte bli såld i Finland om säljaren eller någon annan för säljarens räkning transporterar varan från Finland till en annan medlemsstat. Detta tillämpas endast om köparen är en privatperson eller en person som kan jämföras med en privatperson och om säljarens transport till den stat där varutransporten avslutas överstiger den undre gräns som tillämpas i staten i fråga, om denna försäljning under föregående år sammanlagt högst har uppgått till den undre gränsen. Detta tillämpas dock oberoende av försäljningsbeloppet, om säljaren har gjort en ansökan till Skatteförvaltningen om att varuförsäljningen beskattas i den stat där transporten avslutas i stället för i Finland.

Lagens 63 a och 63 b § tillämpas inte på försäljning av nya transportmedel, försäljning av varor som säljaren installerar eller monterar eller på försäljning av varor på vilka har tillämpats ett förfarande som motsvarar marginalskatteförfarande på handel med begagnade varor. Bestämmelserna ska inte heller tillämpas på försäljning av el, sådan gas som levereras genom ett naturgasnät som finns inom unionens territorium eller genom ett nät som är anslutet till ett sådant naturgasnät samt värme och kyla som levereras genom ett nät för värme och kyla. Bestämmelserna tillämpas på försäljning av punktskattepliktiga varor endast om köparen är en privatperson. Sådan försäljning sker i destinationsmedlemsstaten oberoende av försäljningsbeloppet.

Mervärdesskattelagens 63 a och 63 b § motsvarar de artiklar 33 och 34 i mervärdesskattedirektivet som gällde innan ändringarna.

2.2.3 Försäljningsland för radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster och teletjänster

En bestämmelse om försäljningsland i mervärdesskattelagen som gäller radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster och teletjänster finns i 69 i § i lagen. Sådana tjänster har sålts i Finland när tjänsten överläts till en köpare som inte är näringsidkare och som är etablerad i Finland eller är bosatt eller stadigvarande vistas i Finland.

Enligt bestämmelsen i 69 i § som gäller små företag beskattas dessa tjänster under vissa förutsättningar, i stället för enligt den ovannämnda specialbestämmelsen, enligt den allmänna bestämmelsen om försäljningsland i 66 § som gäller tjänster som säljs till andra än näringsidkare i säljarens etableringsmedlemsstat. Specialbestämmelsen tillämpas inte om säljaren har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har ett fast driftställe inom gemenskapen i endast en medlemsstat och tjänsten levereras till andra än en näringsidkare som är etablerad eller är bosatt eller stadigvarande vistas i någon annan medlemsstat än i säljarens medlemsstat. Dessutom är villkoret att totalvärdet för de tjänster som levererats under det pågående kalenderåret uppgår till högst 10 000 euro, och att beloppet inte överskridits under det föregående kalenderåret heller. Om tröskelvärdet överskrids under något kalenderår tillämpas bestämmelsen inte från och med tidpunkten i fråga.

Säljaren har rätt att välja att försäljningslandet för tjänsterna bestäms enligt köparens etableringsort trots att tröskelvärdet inte skulle ha överskridits. Valet är i kraft under minst två kalenderår.

Bestämmelsen motsvarar artikel 58 i mervärdesskattedirektivet innan ändringen i direktivet trädde i kraft.

2.2.4 Skattskyldighetens uppkomst

Huvudregeln om tidpunkten när skattskyldigheten uppkommer ingår i 15 § 1 mom. i mervärdesskattelagen. Enligt den uppkommer skyldigheten att betala skatt när den sålda varan har levererats. Bestämmelsen motsvarar artikel 63 i mervärdesskattedirektivet.

2.2.5 Särskilda ordningar för distansförsäljning av radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster och teletjänster

Bestämmelser som grundar sig på direktivet

I 12 a kap. i mervärdesskattelagen finns bestämmelser om särskilda ordningar med en enda kontaktpunkt som ska tillämpas på försäljning av radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster och teletjänster. Ordningarna grundar sig på bestämmelser i kapitel 6 i avdelning VII i mervärdesskattedirektivet. Ordningarna tillämpas i nuläget inte på försäljning av andra tjänster eller varor. Bestämmelser om ordningar som gäller tredjeländer finns i 133 d–133 j § i lagen. Bestämmelser om unionens ordningar finns i 133 k–133 q §. Gemensamma procedurbestämmelser som ska tillämpas på båda slagen av särskilda ordningarna finns i 134–134 r §.

Syftet med de särskilda ordningarna är att göra det så enkelt som möjligt för säljare som är etablerade i stater utanför gemenskapen och i andra medlemsstater att sköta skattskyldigheter.

Utan de särskilda ordningarna skulle säljarna vara tvungna att redovisa skatten separat i varje medlemsstat där de har konsumentkunder. Med hjälp av de särskilda ordningarna kan säljarna sköta sina betalnings- och deklarationsskyldigheter centralt hos skatteförvaltningen i en medlemsstat. Det är emellertid konsumtionsstaten som har beskattningsrätten och den skattesats som ska tillämpas fastställs enligt konsumtionsstatens regler.

Ordningarna får användas av skattskyldiga som inte är etablerade i stater inom gemenskapen eller i konsumtionsmedlemsstaten och som säljer radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster och teletjänster till andra än näringsidkare som är etablerade i någon medlemsstat. Med en skattskyldig som inte är etablerad inom gemenskapen avses en näringsidkare som inte har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har ett fast driftsställe inom gemenskapen. Med en skattskyldig som inte är etablerad i konsumtionsmedlemsstaten avses en näringsidkare som har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har ett fast driftsställe inom gemenskapen men inte i konsumtionsmedlemsstaten. Unionens system tillämpas inte på tjänster som tillhandahålls i en medlemsstat där den skattskyldige har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har ett fast driftsställe.

Bestämmelserna om särskilda ordningar i mervärdesskattelagen motsvarar de bestämmelser i mervärdesskattedirektivet som gällde tidigare.

Bestämmelser som gäller skatteuppbörd via en nationell särskild ordning

På skatt som ska betalas direkt till Finland tillämpas lagen om skatteuppbörd (11/2018) med vissa begränsningar som finns i mervärdesskattelagen. Lagen om skatteuppbörd tillämpas inte på skatt som en skattskyldig som identifierat sig i Finland ska betala till en annan medlemsstat om inte något annat anges i mervärdesskattelagen.

Enligt unionens lagstiftning ska en skattskyldig som använder unionens särskilda ordning i samband med betalningen av skatten hänvisa till skattedeklarationen i fråga och betala den totala summan skatter som ska betalas enligt skattedeklarationen till identifieringsmedlemsstaten. Identifieringsmedlemsstaten fördelar betalningarna på konsumtionsmedlemsstaterna enligt skattedeklarationen, eller om betalningen är mindre än det totala skattebeloppet som anmälts i deklarationen, på konsumtionsmedlemsstaterna i förhållande till de anmälda beloppen. Enligt 7 § i skatteuppbördslagen anses skatt som ska betalas via en särskild ordning inte som skatt som ska behandlas gemensamt såsom annan mervärdesskatt som avses i paragrafen. På betalning som en skattskyldig som använder en särskild ordning betalar tillämpas inte det som anges i skatteuppbördslagen om allmän användningsordning av betalningar. Betalning av skatt som ska betalas i Finland hänförs till den skattedeklaration inom en särskild ordning som det hänvisas till i uppgifterna för betalningen. En skattskyldig får inte välja hur betalningen hänförs och Skatteförvaltningen får inte avvika från användningsordningen för betalningar.

Enligt artikel 61.1 i genomförandeförordningen ska ändringar i en deklaration göras genom ändringar av den deklarationen och inte genom justeringar i en senare deklaration. Eftersom det i EU-lagstiftningen inte finns närmare bestämmelser om återbäring av skatt som ska betalas till Finland tillämpas bestämmelserna om användning och kvarhållande av återbäringar i skatteuppbördslagen på skatt som ska betalas till Finland. Om en skattskyldig rättar sin skattedeklaration så att beloppet på skatten som ska betalas blir mindre och skatt återbärs till den skattskyldige enligt bestämmelserna i skatteuppbördslagen kan det belopp som ska återbäras enligt de allmänna bestämmelserna om återbäring och kvarhållande i skatteuppbördslagen användas för betalning av förfallna skatter och andra fordringar som Skatteförvaltningen har på den skattskyldige.

Om en skattskyldig inte via identifieringsmedlemsstaten har betalat den skatt som ska betalas till Finland till fullt belopp sänder Skatteförvaltningen den skattskyldige en betalningsuppmaning enligt skatteuppbördslagen. Denna betalningsuppmaning meddelas till kännedom genom det sammandrag som anges i skatteuppbördslagen. Sammandraget sänds per post till en skattskyldig som inte ska betala annat till Finland än den mervärdesskatt som ska betalas via en särskild ordning. Samtidigt som betalningsuppmeningen sänds till den skattskyldige sänds ett meddelande på elektronisk väg enligt artikel 63 a i genomförandeförordningen att Finland som konsumtionsmedlemsstat har påmint den skattskyldige om en betalning som saknas. Därefter ska den skattskyldige betala det belopp som saknas direkt till Finland. Den betalning som den skattskyldige betalar utgående från betalningsuppmeningen hänförs enligt skatteuppbördslagen som betalning av de fordringar som specificeras i Skatteförvaltningens betalningsuppmaning.

En skattskyldig som använder en särskild ordning, och som deklarerar skatt som ska betalas till Finland, åläggs att betala förseningsavgift enligt de villkor och till det belopp som anges i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ (768/2016). Enligt 36 § i den lagen är förseningsavgiften tre euro för varje dag efter den sista inlämningsdagen för deklarationen till den tidpunkt då deklarationen lämnas in, dock högst 135 euro. Om deklarationen lämnas in senare än 45 dagar efter den sista inlämningsdagen, är förseningsavgiften 135 euro ökat med två procent av den skatt som ska betalas och som deklarerats för sent. Den förseningsavgift som påförs på grundval av en rättelsedeklaration som ska lämnas för skatteperioden är dock två procent av den skatt som ska betalas och som deklarerats för sent. Om rättelsedeklarationen lämnas in högst 45 dagar efter den sista inlämningsdagen för deklarationen, påförs dock ingen förseningsavgift.

Enligt artikel 61 i genomförandeförordningen lämnar en skattskyldig en ersättande skattedeklaration för en skatteperiod där skatteuppgifterna enligt särskilda ordningar ska rättas. Denna deklaration kan den skattskyldige lämna när som helst efter att ha lämnat den första deklarationen. Tiden för rättelser via en särskild ordning är tre år efter skatteperiodens slut räknat från den utsatta dagen när den ursprungliga skattedeklarationen för skatteperioden skulle lämnas. En skattskyldig som använder en särskild ordning enligt 36 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ, och som deklarerar skatt som ska betalas till Finland, åläggs inte förseningsavgift om den skattskyldige rättar uppgifterna i skattedeklarationen högst 45 dagar från den utsatta dagen för den ursprungliga deklarationen.

2.2.6 Import av varor samt skattefrihet och tullklarering av varor av mindre värde

Begreppet import och skattemyndighet

Bestämmelser om mervärdesskatt på import av varor ingår huvudsakligen i 9 kap. i mervärdesskattelagen. Med import av varor avses import av varor till stater inom gemenskapen, det vill säga till ett mervärdesskatteområde enligt EU-lagstiftningen. Importen sker enligt huvudregeln i Finland om varan är i Finland när den importeras till gemenskapen.

Mervärdesbeskattningen av mervärdesskattskyldiga personer och tillsynen hör till Skatteförvaltningens befogenhet. Enligt 160 § i mervärdesskattelagen hör det till Tullens befogenhet att ta ut den mervärdesskatt som ska betalas på import om den som är skattskyldig för importen inte är införd i registret över mervärdesskattskyldiga vid den tidpunkt då skyldigheten att betala skatt uppkommer. När således till exempel privatpersoner är importörer av varor som de beställer från stater utanför gemenskapen är Tullen den behöriga myndigheten. Tullen ansvarar för att ta ut mervärdesskatt på import också när importören är en privatperson som finns antecknad i registret över mervärdesskattskyldiga om importen inte hänför sig till personens affärsrörelse.

Dessutom uppbär Tullen skatt på import för vissa slag av import som strider mot de tullbestämmelser om tullförfaranden som avses i 86 a § i mervärdesskattelagen.

Ombud

Med importör avses i mervärdesbeskattningen den person som är skattskyldig för importen. Importören kan utse ett tullombud för sig. Enligt tullkodex kan representantskapet vara direkt om tullombudet agerar i en annans namn och för en annans räkning, eller indirekt. Då agerar tullombudet i eget namn för en annans räkning. Ett direkt ombud ansvarar för tullskulden bara till den del ombudet visste eller borde ha vetat att uppgifter som angetts i tulldeklarationen är felaktiga. Annars ansvarar huvudmannen ensam både för tullskulden och för eventuell efterförtullning. Betalningstiden och andra förmåner fastställs enligt huvudmannens tillstånd. Vid indirekt representation ansvarar huvudmannen utöver det indirekta ombudet för tullskulden och också för efterförtullningen. De garantier som behövs för tullskulden krävs av det indirekta ombudet.

I Finland kan ett direkt ombud också agera med garantens ansvar. Då fastställs betalningstiden och andra förmåner enligt ombudets tillstånd. Att vara direkt ombud med garantens ansvar kräver att en särskild generell förbindelse om proprieborgen ställs till Tullen. Ombudet ställer för kundens räkning borgen för att en skuld som uppkommit eller en skuld som eventuellt uppkommer betalas inom utsatt tid. Enligt en sedvanlig borgensförbindelse ansvarar ombudet för skatter för vilka man i samband med förtullningen har gjort en garantireservering för den generella förbindelsen som registrerats i insättningsgarantisystemet. Garantin reserveras i samband med förtullningen för hela mervärdesskattens belopp av det tullombuds generella förbindelse som ansvarar för garantin när ombudets kund inte finns registrerad som mervärdesskattskyldig. Ombudet ansvarar som borgensman dock inte för eventuell efterförtullning om ombudet inte visste eller inte borde ha vetat att uppgifter som anmälts i tulldeklarationen var felaktiga. Också de övriga garantier som behövs för tullskuld eller säkerhet krävs av ett ombud som agerar med garantens ansvar.

Personer som beställt varor från stater utanför gemenskapen kan befullmäktiga den som bedriver postverksamhet och ansvarar för transporten av varorna eller något annat transportföretag att sköta tullklareringen för importen för sin räkning. Transportföretag har i praktiken varit direkta ombud och ansvarat för garantin.

Skattskyldighet och skatteansvar

Den deklarant som avses i artikel 5.15 i tullkodexen är enligt 86 b § i mervärdesskattelagen skyldig att betala skatt på import av en vara. Om deklaranten är ett ombud, är dock deklarantens huvudman skattskyldig. Med deklarant avses enligt tullkodex bland annat en person som lämnar tulldeklaration i eget namn eller en person i vars namn deklarationen lämnas. Vid mervärdesbeskattningen av import som hör till tullens befogenhet är ett indirekt ombud tillsammans med huvudmannen, det vill säga den skattskyldige, solidariskt ansvarigt för betalningen av mervärdesskatten. Med importör avses i mervärdesbeskattningen den person som är skattskyldig för importen.

Deklarationsskyldighet och påförande av skatt

Mervärdesbeskattningen grundar sig i princip på den tulldeklaration som ska lämnas till Tullen. Skyldigheten att lämna den regleras i tullkodex. Genom tulldeklarationen anmäler en person på

det sätt som anges sin vilja att göra en vara till föremål för ett visst tullförfarande. Tullförfaranden är övergång till fri omsättning, särskilda förfaranden och export.

Tulldeklaration kan lämnas via Tullens elektroniska ärendehantering, med ett administrativt enhetsdokument det vill säga med en SAD-blankett i pappersform, med ett elektroniskt EDI-meddelande eller i vissa fall muntligt. De kompletterande dokument som krävs för tillämpandet av bestämmelserna om tullförfarande för varor som ska deklarerars, såsom handelsfakturan, ska innehas av deklaranten och finnas till tullmyndigheternas förfogande när tulldeklarationen lämnas. Den som bedriver postverksamhet som ombud för importören och expressfraktföretagen har lämnat deklarationerna dagligen i princip som EDI-meddelanden.

Skyldigheten att betala mervärdesskatt uppkommer när tullskuld uppkommer. Tullskuld uppkommer således i regel när tulldeklarationen för varor som överlåtits till fri omsättning godkänns. Deklaranten får då ett allmänt referensnummer av Tullen, ett så kallat MRN-numer (master reference number), med vilket försändelsen och tulldeklarationen för den specificeras. Ett förtullningsbeslut utfärdas utifrån tulldeklarationen när det är frågan om att överlåta varan till fri omsättning eller om ett särskilt förfarande för import. Enligt tullagen (304/2016) bestämmer Tullen tullbeloppet utifrån den deklaration som Tullen har fått eller utifrån de uppgifter som Tullen annars har fått eller skaffat. Ett datasystem sänder uppgifterna om mervärdesskatt och tullskuld till Tullens reskontrasystem samt förtullningsbeslut till den som gjort tulldeklarationen, det vill säga till det indirekta eller direkta ombudet om de har gjort deklarationen. Tull- och skatteskulden framgår av förtullningsbeslutet.

Importören eller ombudet kan hos Tullen ansöka om tillstånd till förenkling av tulldeklarationer och andra förenklingar av importen för regelbunden användning. Bestämmelserna om förenklade deklarationer är förenklingar bara av tulldeklarationer som är standardiserade och med komplett datainnehåll. Tillståndshavaren kan lämna bristfälliga uppgifter i en importanmälan och dess bilagor och senare lämna en kompletterande anmälan eller den bilaga som saknas.

En kompletterande anmälan kan lämnas per försändelse eller period, det vill säga som periodfaktureringsförfarande. Periodfaktureringsförfarandet är inte möjligt i situationer där huvudmannen är privatperson. I början av en period lämnas en förenklad deklaration. Under perioden överläts varorna mot det dokument som nämns i tillståndet som i allmänhet är fraktsedeln med de anteckningar som behövs. När perioden är slut lämnas en kompletterande, sammanfattande tulldeklaration över alla varupartier som importerats under perioden. Den förenklade och den kompletterande deklarationen ska således tillsammans utgöra det fullständiga datainnehållet för tulldeklarationen.

Om tull tas ut på varorna är perioden en vecka, men om endast mervärdesskatt tas ut på dem är perioden en månad.

Enligt 101 b § i mervärdesskattelagen är vid sådan mervärdesbeskattning av varuimport som Tullen ansvarar för det minsta skattebelopp som tas ut 5 euro. Detta tillämpas dock inte på införsel av alkoholdrycker och tobaksprodukter som resande eller den som hör till personalen på ett fortskaffningsmedel i yrkesmässig trafik mellan Finland och ett land eller område utanför gemenskapen för med sig eller som sänts till enskilda personer.

Om det belopp som ska drivas in är mindre än 10 euro indrivs det enligt 78 § i tullagen inte. Indrivning kan dock vidtas om många betalningar är oindrivna för samma betalningsskyldiga på grund av ett räknefel eller något annat misstag som gjorts av Tullen, den betalningsskyldiga eller någon annan part eller på grund av någon annan orsak eller om det annars finns en särskild orsak till indrivningen. Tullen kan avstå från att driva in tull eller avbryta indrivningen om det

bedöms att indrivningen inte leder till något resultat. Indrivningen inleds eller återupptas dock i en situation där det kan antas att indrivningen leder till resultat.

Betalning av skatt och överlåtelse av varor

Den som lämnar tulldeklaration får utöver förtullningsbeslutet en särskild, försändelsespecifik faktura för betalning av tull och mervärdesskatt.

Tullens kontantkunder måste betala tull samt nationella skatter och avgifter innan de får varorna. Överlåtelsebeslutet om varorna ges då först efter betalningen. Tullens kontantkunder ska betala tull och därmed också den mervärdesskatt som ska betalas på importen inom 10 dagar efter den dag då förtullningsbeslutet fastställdes. Till exempel konsumenter är kontantkunder.

Tullens kreditkunder får varorna utan att betala tull och mervärdesskatt. Med kreditkund avses en kund som med stöd av tillstånd till samlad garanti har gett samlad garanti och fått tillstånd till anstånd med betalning.

Om en kontantkund använder ett indirekt ombud eller ett direkt ombud med garantens ansvar får kunden i princip varorna innan skatten har betalats. I praktiken förutsätter ombuden emellertid att skatterna betalas till dem innan de lämnar ut varorna till kunden. Om ombudet agerar som direkt ombud utan garantens ansvar och huvudmannen inte är kreditkund krävs det att tull och skatter betalas för att få varorna oberoende av ombudets status som kreditkund.

I praktiken förvaras de varor som ingår i post- och expressfraktförsändelser även efter att varorna har kommit till landet av den som utövar postverksamheten eller av expressfraktföretagen i ett tillfälligt lager. Detta gäller såväl situationer där transportföretaget tullklarar varorna som importör som direkt ombud för kontantkunden med garantens ansvar som situationer där en kontantkund inte använder sig av ombud utan tullklarar varorna själv. I den senare situationen överläter transportfirman varorna till kontantkunden först när Tullen har fattat överlåtelsebeslutet. I det först nämnda fallet har Tullen fattat överlåtelsebeslutet genast efter förtullningsbeslutet men transportfirman överläter i praktiken inte varorna till kunden förrän kunden har betalat tull- och skatteskulden eftersom firman själv som garant ansvarar för betalningen av skulden.

Kreditkunder får ett förtullningsbeslut av Tullen och utöver de egentliga fakturorna en periodspecifikation över de skatter och avgifter som ska tas ut över varor som överlåtits under veckan den tredje veckan efter överlåtelsen. Periodspecifikationen fungerar som samlingsfaktura med hjälp av vilken kunden kan betala förtullnings-, beskattnings- och betalningsbeslut som förfaller samtidigt som en summa. Över 95 procent av kreditkunderna lämnar importanmälan genom tulldeklaration i ett skede per importparti. Då fattas förtullningsbesluten genast efter överlåtelsebeslutet för varorna.

Överlåtelsebeslutet och förtullningsbeslutet utgör tillsammans hänförandet till tullförfarande.

Tullens anmälningsprocess för import är i praktiken helt automatiserad. Systemet sköter hänförandet av de importerade varorna till ett tullförfarande, uträkningen av tullvärde, tullar samt mervärdesskatt och andra nationella skatter samt eventuell reservering av garantier och i regel undersökandet av förutsättningarna för övergång till fri omsättning. När mervärdesskatt och tull räknas ut beaktar systemet bestämmelserna om den minsta skatten som ska tas ut och om tullen.

Anstånd med betalning av tull

Importören kan under de förutsättningar som nämns i tullkodexen ansöka om betalningsanstånd hos Tullen. Tillståndshavaren får en betalningstid på cirka en månad för tull, mervärdesskatt och andra avgifter och varorna lämnas ut till tillståndshavaren innan tullen, mervärdesskatten och avgifterna är betalda. En förutsättning är att tillståndshavaren ställer säkerhet för tullen.

För dem som fått tillstånd till anstånd med betalning fastställs fredagen den fjärde veckan efter överlåtelseveckan som förfallodag. Också vid tillämpning av det förenklade förfarandet med perioddeklaration innebär detta att de importskatter som ska betalas den vecka då varorna lämnas ut förfaller till betalning fredagen den fjärde veckan efter utlämningsveckan, dvs. tio dagar efter dateringen av den veckans periodspecifikation. Om perioden för en kund som tillämpar periodförfarandet är en månad ska mervärdesskatten på varor som utlämnats under denna tid betalas fredagen den fjärde veckan efter den månaden.

Det lönar sig för importören att ansöka om tillstånd till anstånd med betalning om importen är regelbunden och ekonomiskt betydande. I Finland är den som bedriver postverksamhet och expressfraktföretagen kreditkunder hos Tullen.

Av en samlad garanti för import reserveras i samband med förtullningen en garanti som motsvarar tullskulden. När importören är registrerad i registret över mervärdesskattskyldiga reserverar Tullen inte i princip garanti för en mervärdesskattskyldig om det inte behövs för att säkerställa indrivning. Garantisystemet stoppar tullklareringen om kunden inte har kvar tillräcklig garanti. Tullen har i praktiken endast sällan varit tvungen att realisera garantier.

Skattefrihet och tullklarering för varuförsändelser av mindre värde

I 94–95 e § i mervärdesskattelagen finns bestämmelser om undantag från skattepliktigheten för import. Enligt 94 § 1 mom. 24 punkten är import av varor vilkas totala värde är högst 22 euro skattefri. Företag etablerade utanför gemenskapen kan därför sälja varor till köpare i Finland utan att ta ut mervärdesskatt i samband med importen om det totala värdet för försändelsen är högst 22 euro. Skattskyldiga som är etablerade inom gemenskapen måste betala mervärdesskatt på sin försäljning i Finland oberoende av varans värde. Enligt artikel 23 och 24 i tullfrihetsförordningen är varor vars sammanlagda verkliga värde inte överstiger 150 euro per försändelse varor av ringa värde och därför tullfria. Befrielse ska inte beviljas för alkoholhaltiga produkter, parfymers och luktvatten, tobak eller tobaksvaror.

Mottagaren behöver inte lämna Tullen någon tulldeklaration för varor som ingår i försändelser värda högst 22 euro. Det innebär att tullklareringen sker utgående från de uppgifter avsändaren lämnat den som bedriver postverksamheten eller expressfraktföretaget. Detta grundar sig på artikel 138 och artikel 141.5 i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/2446, nedan *den delegerade förordningen*. Samma sak gäller enligt artikel 138 och 141.3 i förordningen varor som ingår i postförsändelser värda högst 150 euro under vissa förutsättningar.

Enligt artikel 138 i den delegerade förordningen om varor vilkas verkliga värde uppgår till högst 22 euro eller varor i en postförsändelse vilka omfattas av befrielse från importtullar i enlighet med artiklarna 23–27 i tullfrihetsförordningen inte har deklarerats på annat sätt anses de vara deklarerade för övergång till fri omsättning enligt artikel 141.

Enligt artikel 141.5 ska varor vilkas verkliga värde uppgår till högst 22 euro för den medlemsstats del där varorna anses deklarerade till tillämpningsdagen för distansförsäljningsdirektivet anses vara deklarerade för övergång till fri omsättning när de visas för tullen enligt artikel 139 i kodex, om tullmyndigheterna godtar de uppgifter som krävs.

Enligt den delegerade förordningen avses med varor i en postförsändelse med undantag för brevörsändelser varor som ingår i postpaket eller postförpackningar och som transporteras på ansvar av den som bedriver postverksamhet i enlighet med Världspostkonventionen. Med den som bedriver postverksamhet avses en aktör som är etablerad i en medlemsstat som medlemsstaten har utsett att utföra tjänster enligt Världspostkonventionen. Med expressfraktföretag avses en aktör vilken som kombinerad tjänst tillhandahåller insamling i snabbare tempo eller tidsbestämd insamling, transport, tullklarering och utdelning samt lokalisering och övervakning av försändelsen under hela leveransen. Med expressfraktförsändelse avses en enskild vara som expressfraktföretaget transporterar eller som transporterar med ett expressfraktföretags ansvar.

2.2.7 Skyldighet att ge faktura och bokföring

Enligt huvudregeln i 209 b § 1 mom. i mervärdesskattelagen ska säljaren om köparen är en näringsidkare eller en juridisk person som inte är näringsidkare ge köparen en faktura. Enligt 2 mom. 2 punkten ska faktura också ges över distansförsäljning av varor i Finland som avses i 63 a § när köparen är en privatperson.

Bestämmelser om bokföringsskyldighet finns i bokföringslagen (1336/1997). Enligt 2 kap. 10 § i bokföringslagen ska bokslut samt förteckningar över bokföringar och material bevaras i minst tio år efter räkenskapsperiodens utgång. Om längre bevaringstid inte föreskrivs någon annanstans i lag ska räkenskapsperiodens verifikationer bevaras minst sex år från utgången av det år då räkenskapsperioden har avslutats.

Enligt 26 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ ska utöver vad som föreskrivs i bokföringslagen den skattskyldige lägga upp sin bokföring så att de uppgifter som behövs för att påföra skatt fås ur den. Enligt 28 § i lagen ska en bokföringsskyldig bevara verifikationer sex år om inte något annat föreskrivs någon annanstans. Förvaringstiden räknas i regel från början av det kalenderår som följer på det år för vilket skatten i fråga borde ha deklarerats och betalats.

I mervärdesskattelagen finns en specialbestämmelse om bokföring och skyldighet att lämna uppgifter inom de särskilda ordningarna som ska tillämpas på försäljning av radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster och teletjänster. Enligt 134 e § i lagen ska en skattskyldig som använder den särskilda ordningen ha tillräckligt detaljerad bokföring över affärsverksamhet inom ramen för ordningen, för att konsumtionsmedlemsstaten ska kunna fastställa riktigheten av den skattedeklarationen. På begäran ska uppgifterna på elektronisk väg ställas till skatteförvaltningarnas förfogande, och de ska förvaras i tio år från utgången av det kalenderår då affärstransaktionen genomfördes. Bestämmelsen grundar sig på artikel 369 och 369 k i mervärdesskattedirektivet.

Dessutom finns bestämmelser om förvaringstiden i 209 n och 209 p § som gäller fakturor och andra verifikationer som bokföringen av de affärshändelser som påverkar beloppet av den skatt som ska betalas eller dras av baserar sig på. Förvaringstiden är sex år efter det år då räkenskapsperioden avslutades.

2.2.8 Lagen om undantag för landskapet Åland i fråga om mervärdesskatte- och accislagstiftningen

Landskapet Åland hör enligt protokoll nr 2 som finns som bilaga till fördraget om Finlands anslutning till Europeiska unionen (FördrS 103/1994) och artikel 6.1 i mervärdesskattedirektivet inte till gemenskapens mervärdesskatteområde, trots att landskapet hör till gemenskapens tullområde. I mervärdesbeskattningen betraktas Åland enligt mervärdesskattedirektivet som ett

tredjeterritorium, som jämställs med tredjeländer, det vill säga länder utanför tullområdet. Det innebär bland annat att mervärdesskattesystemet för gemenskapshandel mellan medlemsstaterna inte tillämpas på försäljningar av varor mellan gemenskapens skatteområde och Åland. Införsel av varor från Åland till gemenskapens skatteområde utgör en händelse som beskattas som import vid mervärdesbeskattningen och utförsel av varor till Åland är på motsvarande sätt befriad från skatt. Undantaget påverkar också behandlingen vid mervärdesbeskattningen av handeln med tjänster mellan Åland och medlemsstaterna bland annat via bestämmelser om beskattningsplats.

På Åland tillämpas i princip det normala mervärdesskattesystemet enligt mervärdesskattelagen. Enligt mervärdesskattelagen hör Åland till Finlands territorium när lagens bestämmelser tillämpas. Undantag anges i lagen om undantag för landskapet Åland i fråga om mervärdesskatte- och accislagstiftningen, nedan *undantagslagen*. Enligt mervärdesskattelagen avses med gemenskapen medlemsstaternas och gemenskapens mervärdesskatteområde enligt Europeiska gemenskapernas lagstiftning.

Varors försäljningsland

Enligt undantagslagen anses Åland vid tillämpningen av bestämmelser om försäljningsland i mervärdesskattelagen inte höra till Finlands territorium. I 6 och 6 a § i undantagslagen finns bestämmelser om försäljning av varor i landskapet Åland på motsvarande sätt som det finns bestämmelser om försäljning av varor i Finland i mervärdesskattelagen. Enligt bestämmelserna sker försäljningar på Åland enligt 6 § 3 mom. i undantagslagen i Finland.

Tjänsters försäljningsland

Bestämmelserna om försäljningsland för tjänster i mervärdesskattelagen tillämpas i princip på försäljning på Åland på motsvarande sätt som på annat håll i Finland om inte något annat föreskrivs i undantagslagen. Undantagslagen innehåller undantag endast i fråga om immateriella tjänster. Det finns inte bestämmelser om undantag för försäljningslandet för radio- och televisionssändningar, tekniska tjänster eller teletjänster i undantagslagen. Försäljningslandet bestäms därför enligt mervärdesskattelagen. Försäljningslandet för dessa tjänster är i princip köparens etableringsort.

Särskilda ordningar som gäller radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster och teletjänster

De särskilda ordningarna som ska tillämpas på försäljning av radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster och teletjänster enligt mervärdesskattedirektivet gäller endast försäljning inom gemenskapens territorium, det vill säga försäljning till konsumenter etablerade inom gemenskapens territorium. De tillämpas därför inte när köparen är etablerad i landskapet Åland. Ordningen för tredjeländer gäller skattskyldiga som inte är etablerade inom gemenskapen och unionens ordning skattskyldiga etablerade inom gemenskapen. Mervärdesskattelagen innehåller motsvarande bestämmelser om tillämpning av dessa särskilda ordningar. Ordningen för tredjeländer tillämpas således under normala förutsättningar på försäljningarna för försäljare etablerade på Åland till konsumenter etablerade inom gemenskapens territorium. På motsvarande sätt tillämpas unionens ordning på försäljning som säljare etablerade på Åland bedriver till konsumenter etablerade i andra medlemsstater om säljarna också är etablerade på fastlandet eller på annat håll inom gemenskapen.

Mervärdesskattedirektivet hindrar emellertid inte Finland från att föreskriva om sådana särskilda ordningar i fråga om försäljning som sker på Åland. I 25 b–25 f § i undantagslagen finns bestämmelser om tillämpandet av särskilda ordningar som gäller dessa tjänster. Enligt undantagslagen kan särskilda ordningar tillämpas också på försäljningar till köpare etablerade på Åland.

En skattskyldig som använder ordningen för tredjeländer eller unionens ordning anmäler också försäljningar till konsumenter etablerade på Åland i den skattedeklaration som gäller den särskilda ordningen och betalar skatt för dem inom ramen för denna ordning. Detta gäller också försäljning till juridiska personer som inte är näringsidkare. Beskattningsförfarandet är alltså det samma oberoende av om det gäller en köpare etablerad i landskapet eller på annat håll i Finland. Också en köpare som är etablerad på Åland och vars identifieringsmedlemsstat är Finland kan tillämpa ordningen för tredjeländer i fråga om försäljningar till köpare etablerade på Åland. I situationer där identifieringsmedlemsstaten enligt unionens ordning är Finland tillämpas allmänt beskattningsförfarande på försäljningarna i fråga och på försäljning såväl på fastlandet som på Åland.

Om säljarens identifieringsmedlemsstat är någon annan medlemsstat än Finland ska säljaren emellertid lämna skattedeklaration och betala skatt för försäljningar till konsumenter etablerade på Åland särskilt och direkt till Skatteförvaltningen i Finland. Säljaren kan inte lämna uppgifter om försäljningar på Åland i en skattedeklaration som ska lämnas till identifieringsmedlemsstaten eftersom de andra medlemsstaterna inte är skyldiga att tillämpa särskilda ordningar på försäljningarna. Om en sådan säljare har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har ett fast driftställe i landskapet Åland eller har ett fast driftställe på annat håll i Finland tillämpas den särskilda ordningen dock inte på försäljning av dessa tjänster till konsumenter etablerade i landskapet. På dessa försäljningar tillämpas allmänt beskattningsförfarande.

Import av varor

Enligt 18 § i undantagslagen tillämpas vad som i 9 kap. mervärdesskattelagen stadgas om införsel av varor till gemenskapen också på införsel av varor till landskapet Åland från en annan del av landet, en annan medlemsstat eller en plats utanför gemenskapen samt införsel av varor från landskapet Åland till en annan del av landet.

Tull tas inte ut för import mellan Åland och andra medlemsstater. För dessa importörer till Åland ska importörerna dock alltid lämna tulldeklarationer enligt normala bestämmelser. Normala förtullningsbeslut fattas för importerna.

Införsel av varor mellan Åland och fastlandet

Enligt mervärdesskattedirektivet ska på import av varor i fri omsättning från ett territorium som hör till gemenskapens tullområde men som ska anses som tredjeterritorium, och på export av sådana varor till dessa territorier tillämpas gemenskapens gällande formaliteter i tullbestämmelserna som gäller import och export av varor.

Enligt undantagslagen tillämpas vad som i 9 kap. mervärdesskattelagen stadgas om införsel av varor till gemenskapen också på införsel av varor till landskapet Åland från en annan del av landet, en annan medlemsstat eller en plats utanför gemenskapen samt införsel av varor från landskapet Åland till en annan del av landet. När varor förs in till Åland är deklaranter skyldig att betala skatt på import av varan. Om deklaranter är ett ombud är ombudets huvudman skattskyldig.

Övergången av varor mellan Åland och övriga Finland måste alltså kontrolleras av skattemässiga skäl och tullförfaranden och andra tullformaliteter enligt tullagstiftningen måste tillämpas på dem trots att övergångarna tullrättsligt inte skulle kräva övervakning och tull inte tas ut. Tullkodex och den delegerade förordningen som utfärdats med stöd av den möjliggör dock vissa förenklade åtgärder mellan Åland och övriga Finland.

Vid införsel mellan Åland och det övriga Finland ska för mervärdesbeskattningen i enlighet med tullagstiftningen lämnas en tulldeklaration till Tullen, men alla importörer har rätt att för den andelen tillämpa ett särskilt förenklat förfarande.

Den som regelbundet bedriver handel mellan Åland och det övriga Finland kan registrera sig hos Tullen som skattegränskund för vilken gäller en längre deklarations- och betalningstid enligt undantagslagens 22 § samt förenklat deklarations- och hemförtullningsförfarande. En registrerad skattegränskund ska vid överskridning av Finlands inre skattegräns visa upp en fraktsedel eller motsvarande importdokument som en förenklad skattegränsdeklaration mot vilken varorna lämnas ut. En registrerad kund kan få tillstånd att göra anteckning i deklarantens bokföring, vilket innebär att det räcker att i lagerbokföringen, innan varorna transporteras från lagret, förs in samma uppgifter som de som på fraktsedeln. Utöver en fraktsedel över varje varuparti ska även kompletterande skattedeklarationer ges i samband med den månatliga sammanfattande deklarationen. Kompletterande skattedeklarationer i pappersform och en elektronisk sammanfattande deklaration ska enligt undantagslagens 22 § lämnas och mervärdesskatten betalas senast den 12 dagen den andra månaden efter kalendermånaden. Tullens beskattningsbeslut har i praktiken tillkommit så att Tullen efter kontrollen har försett skattedeklarationen med stämpel och datum.

Också andra än skattegränsregistrerade kunder kan använda kommersiella dokument eller i regel en faktura i stället för en tull- och exportdeklaration. Av importörens faktura ska då framgå vissa uppgifter. Den som exporterar eller importerar en vara kan vara ombud för sin handelspartner, vilket innebär att importdeklarationen och exportdeklarationen kan lämnas som en enda deklaration.

Vid import mellan Åland och övriga Finland är nätbutiker ombud för privatpersoner och andra säljföretag har ansetts som indirekta ombud. Eftersom det inte är motiverat att göra privatpersoner skattskyldiga vid näthandel har det gjorts ett undantag för importer mellan Åland och Finland i bestämmelserna om skattskyldighet i mervärdesskattelagen. Enligt det är ett indirekt ombud skattskyldigt i dessa fall. Eftersom huvudmannen är en privatperson och inte mervärdesskattskyldig ansvarar Tullen för mervärdesbeskattningen av dessa importer.

Nätbutiker och andra säljföretag som har varit indirekta ombud för privatpersoner har lämnat deklarationer och betalat mervärdesskatt i eget namn genom att utnyttja sin situation som skattegränskund och den förlängda tidsfristen enligt 22 § i undantagslagen. Förlängningen av betalningstiden och det förenklade förfarandet har i praktiken fungerat som lockbete för säljare att agera som indirekta ombud för tusentals privata importörers räkning vilket har underlättat Tullens administrativa börda. Också expressfraktföretag agerar i allmänhet som indirekta ombud.

Posten Ab har fungerat som direkt ombud med garantens ansvar för kontantkunder så den har fått varorna i sin besittning innan skatten är betald. På postförsändelser tillämpas deklarationsförfarandet för kontantkund när den som är skattskyldig för importen är någon annan än en registrerad skattegränskund. Då betalas i princip mervärdesskatt. Posten tar ut avgiften från kunderna och överlåter därefter varorna till kunderna. Posten betalar den skatt den tar ut från kunderna till Tullen.

När det enligt 25 a § är fråga om införsel från landskapet Åland till en annan del av Finland eller från en annan del av Finland till landskapet Åland, hänförs den skatt som ska betalas till Skatteförvaltningen på införseln till den kalendermånad under vilken skyldigheten att betala skatt har uppkommit enligt 87 § i mervärdesskattelagen. Denna månad är i regel den månad när tulldeklarationen har godkänts.

3 Målsättning och de viktigaste förslagen

3.1 Allmänt

Syftet med denna proposition är att genomföra första och andra distansförsäljningsdirektivet.

Distansförsäljningen av varor mellan medlemsstater och från tredjeländer har ökat kraftigt. Därför har man enligt skäl 6 i ingressen till distansförsäljningsdirektivet ansett det nödvändigt att ändra bestämmelser som gäller distansförsäljning i distansförsäljningsdirektivet och importdirektivet. Målet med distansförsäljningsdirektivet är att förbättra den inre marknadens funktion och konkurrenskraften hos företag etablerade inom Europeiska unionens territorium samt att förbättra effektiviteten i uttaget av mervärdesskatt. Dessutom är målet att minska den administrativa bördan för företag och skydda medlemsstaternas skatteintäkter.

Distansförsäljningar beskattas i fortsättningen alltid i konsumtionslandet om den årliga omsättningen för distansförsäljningen av varor samt för radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster och teletjänster totalt överstiger 10 000 euro.

Begreppen gemenskapsintern distansförsäljning av varor och distansförsäljning av varor importerade från tredjeteritorier och tredjeländer definieras i distansförsäljningsdirektivet. Med hjälp av dessa begrepp kan tillämpningsområdet för de bestämmelser som ska tillämpas på distansförsäljning definieras tydligt.

En betydande del av distansförsäljningen av varor sker genom användning av elektroniska gränssnitt såsom en marknadsplats, en plattform, en portal eller något motsvarande verktyg, nedan *elektroniskt gränssnitt*. För att uppnå målen med distansförsäljningsdirektivet har också näringsidkare som möjliggör försäljning av varor genom att använda ett elektroniskt gränssnitt, nedan *upprätthållare av elektroniska gränssnitt*, tagits med i uttaget av mervärdesskatt. Enligt direktivet anses upprätthållaren av det elektroniska gränssnittet köpa varan av säljaren och sälja den vidare till köparen.

Skattefriheten för import av varor av ringa värde upphävdes genom det första distansförsäljningsdirektivet. Genom denna åtgärd avskaffas konkurrensfördelen för distansförsäljning från stater utanför gemenskapen i förhållande till gemenskapsintern försäljning.

I samband med avskaffandet av skattefriheten för import skapas för försändelser värda högst 150 euro en egen frivillig ordning för registrering, deklaration och betalning via en enda kontaktpunkt. När ordningen används är varuimporten skattefri, men med avvikelse från nuläget beskattas försäljning inom gemenskapen. Genom det underlättas den administrativa bördan för privatpersoner som normalt agerar som importörer.

Dessutom tas ett alternativt specialarrangemang för deklaration och betalning av mervärdesskatt på sådan import i bruk. Detta specialarrangemang kan användas av en person som visar upp varor i tullen för den persons räkning inom gemenskapens territorium som de är avsedda för.

Tillämpningsområdena för ordningen för tredjeländer och för unionens ordning har utvidgats till att gälla alla tjänster som säljs till andra än näringsidkare. Unionens ordning har utvidgats till att gälla också distansförsäljningar av varor inom gemenskapen.

3.2 Begrepp inom distansförsäljning

Direktivet

I distansförsäljningsdirektivet definieras nya begrepp inom distansförsäljning.

Med gemenskapsintern distansförsäljning av varor avses i artikel 14.4.1 leverans av varor som försänds eller transporteras av leverantören eller för dennes räkning, inbegripet då leverantören medverkar indirekt i varans transport, från en annan medlemsstat än den i vilken transporten till förvärvaren avslutas, om följande villkor är uppfyllda:

- a) leveransen görs till en näringsidkare eller en juridisk person, vars gemenskapsinterna förvärv av varor inte är föremål för mervärdesskatt i enlighet med artikel 3.1 eller till någon annan person som inte är näringsidkare,
- b) de levererade varorna är varken nya transportmedel eller varor som levereras efter montering eller installation, med eller utan provning, av leverantören eller för dennes räkning.

Med distansförsäljning av varor importerade från ett tredjeteritorium eller ett tredjeland avses enligt artikel 14.4.2 leverans av varor som transporteras av leverantören eller för dennes räkning, inbegripet då leverantören medverkar indirekt i varans transport, från ett tredjeteritorium eller ett tredjeland till en förvärvare i en medlemsstat, om följande villkor är uppfyllda:

- a) leveransen görs till en näringsidkare eller en juridisk person som inte är näringsidkare vars gemenskapsinterna förvärv av varor inte är föremål för mervärdesskatt i enlighet med artikel 3.1 eller till någon annan person som inte är näringsidkare,
- b) de levererade varorna är varken nya transportmedel eller varor som levereras efter montering eller installation, med eller utan provning, av leverantören eller för dennes räkning.

Dessa definitioner behövs för att tillämpningsområdet för de nya åtgärder som ska tillämpas på distansförsäljning ska kunna fastställas.

Villkoren i dessa begrepp motsvarar till stor del villkoren i artikel 33 som gällde beskattningsplatsen för varor som var föremål för distansförsäljning innan distansförsäljningsdirektivet. Begreppet distansförsäljning från tredjeteritorier eller från tredjeländer täcker såväl situationer där transporten av varorna till köparen avslutas i importmedlemsstaten som situationer där transporten avslutas i någon annan medlemsstat. Den nuvarande artikel 33 täcker inte sådan försäljning av varor som importerats från stater utanför gemenskapen vilkas transport avslutas i importmedlemsstaten.

Mervärdesskattelagen

Det föreslås att de ändringar som distansförsäljningsdirektivet kräver görs i mervärdesskattelagen. Begreppen distansförsäljning av varor inom gemenskapen och distansförsäljning av varor som importeras fogas enligt förslaget till lagen.

3.3 Försäljning via elektroniska gränssnitt

3.3.1 Skattebelagda transaktioner

Genom distansförsäljningsdirektivet har en ny artikel 14a fogats till mervärdesskattedirektivet enligt vilken en näringsidkare som genom att använda av ett elektroniskt gränssnitt möjliggör försäljning av varor själv anses ha tagit emot varorna av köparen och levererat dem till säljaren i två separata situationer. Med elektroniskt gränssnitt avses en marknadsplats, en plattform, en portal eller liknande.

I situationer enligt artikel 14a.1 möjliggör näringsidkaren genom att använda av ett elektroniskt gränssnitt distansförsäljning av varor importerade från ett tredjeteritorium eller ett tredjeländ i försändelser med ett realvärde på högst 150 euro.

I situationer enligt artikel 14a.2 möjliggör näringsidkaren genom att använda av ett elektroniskt gränssnitt leverans av varor inom gemenskapen från en näringsidkare som inte är etablerad inom gemenskapen till andra än näringsidkare. Också i den situationen ska upprätthållaren av det elektroniska gränssnittet anses ha köpt varorna och sålt dem vidare till köparen. Det gäller närmast försäljning av varor som finns i lager i gemenskapen som en näringsidkare som inte är etablerad inom gemenskapen bedriver via ett elektroniskt gränssnitt till köpare som är etablerade inom gemenskapen.

Genom genomförandeförordningen preciseras det vad som avses med möjliggörande. Dessutom preciseras det i förordningen när en näringsidkare inte anses möjliggöra leverans av varor eller tillhandahållande av tjänster genom att använda av ett elektroniskt gränssnitt. I genomförandeförordningen ingår också en bestämmelse om upprätthållare av tekniska gränssnitts ansvar i situationer där uppgifter som säljaren lämnat är felaktiga. I genomförandeförordningen ingår dessutom vissa antaganden som gäller säljare och köpare av varor och som ska upphävas.

3.3.2 Hänförande av transport av varor till försäljning

Försäljning via ett elektroniskt gränssnitt anses i situationer som det redogörs för i den föregående punkten som två olika försäljningar: säljarens försäljning till upprätthållaren av ett elektroniskt gränssnitt och försäljning från upprätthållaren av gränssnittet till kunden. För fastställandet av varornas beskattningsplats preciseras det i direktivet vilken försäljning transporten av varor hör till. Genom andra distansförsäljningsdirektivet har till mervärdesskattedirektivet fogats en ny artikel 36b. Enligt artikeln ska, om en näringsidkare anses ha tagit emot och levererat varor i enlighet med artikel 14a, transporten av varorna hänföras till den leverans som näringsidkaren gör. Transporten hänförs således till upprätthållaren av det elektroniska gränssnittets försäljning till kunden, och denna försäljning är distansförsäljning av varor om de andra villkoren för distansförsäljning avslutas. Beskattningsmedlemsstaten för den egentliga säljarens försäljning är enligt artikel 31 i mervärdesskattedirektivet den medlemsstat där varan befinner sig vid den tidpunkt då leveransen äger rum. Om det gäller varor som importeras från stater utanför gemenskapen, det vill säga situationer enligt artikel 14a.1, anses den egentliga säljarens försäljning därför inte ha skett inom Europeiska unionens territorium.

3.3.3 Beskattningsgrundande händelse och skattens utkrävbarhet

Genom distansförsäljningsdirektivet har en ny artikel 66a fogats till mervärdesskattedirektivet. I den anges ett undantag från tidpunkten när den beskattningsgrundande transaktionen inträffar och skatten blir utkrävbar. En beskattningsgrundande leverans av varor av en beskattningsbar person som anses ha tagit emot och levererat varorna i enlighet med artikel 14a och leveransen

av varor till den beskattningsbara personen inträffar och skatten blir utkrävbar när betalningen har godkänts.

Syftet med bestämmelsen är att säkerställa att när säljare säljer varor till köpare via elektroniska gränssnitt och försäljningen delas i två delar inträffar den skattegrundande händelsen och skatten blir utkrävbar samtidigt.

I genomförandeförordningen fastställs närmare den tidpunkt när förvärvarens betalning anses godkänd.

3.3.4 Skattefri försäljning och avdragsrätt för anskaffningar

En skattskyldig som med hjälp av ett elektroniskt gränssnitt möjliggör leverans av varor till andra än näringsidkare inom gemenskapen kan enligt gällande bestämmelser dra av den mervärdesskatt som ingår i köp från säljare som inte är etablerade i gemenskapen. Risker för att säljare som inte är etablerade inom gemenskapen inte redovisar mervärdesskatten för denna försäljning till skattemyndigheterna. För att undvika den risken är genom ändringarna i direktivet den säljares försäljning som säljer varor via ett elektroniskt gränssnitt till upprätthållaren av ett elektroniskt gränssnitt befriad från mervärdesskatt. Om enligt artikel 136a som fogats till mervärdesskattedirektivet en beskattningsbar person anses ha tagit emot och levererat varor i enlighet med artikel 14a.2 ska medlemsstaterna undanta varuleveransen till den beskattningsbara personen från skatteplikt.

Dessutom beviljas varornas säljare rätten att dra av den mervärdesskatt som säljaren betalt på importen eller köpet av varorna och som ingår i priset på dem. Enligt den ändrade artikel 169 i mervärdesskattedirektivet har den skattskyldige rätt till avdrag till de delar varorna eller tjänsterna används för affärsverksamhet som befriats från skatt enligt artikel 136a.

Dessa bestämmelser tillämpas endast i situationer som avses i artikel 14a.2 där upprätthållaren av det elektroniska gränssnittet anses skattskyldigt för leverans av varor inom gemenskapen som skattskyldiga som inte är etablerade i gemenskapen utför inom gemenskapen eftersom den egentliga försäljarens försäljning i situationer enligt artikel 14a.1 inte sker inom Europeiska unionens territorium.

3.3.5 Bokföringsskyldighet

I första distansförsäljningsdirektivet finns bestämmelser om bokföringsskyldighet för upprätthållaren av elektroniska gränssnitt. Om enligt den nya artikel 242a som fogats till mervärdesskattedirektivet en näringsidkare genom att använda ett elektroniskt gränssnitt möjliggör leverans av varor eller tillhandahållande av tjänster till andra än näringsidkare inom gemenskapen ska den näringsidkare som möjliggör leveransen eller tillhandahållandet vara skyldig att föra räkenskaper över dessa leveranser eller tillhandahållanden. Räkenskaperna ska vara så detaljerade att skattemyndigheterna i medlemsstaterna kan avgöra om mervärdesskatten har redovisats korrekt. Räkenskaperna ska på begäran göras tillgängliga på elektronisk väg för de berörda medlemsstaterna och bevaras i tio år efter utgången av det år då transaktionen genomfördes. Förvaringstiden tio år är konsekvent jämfört med de nuvarande bestämmelserna om bokföring i direktivet.

Bokföringsskyldigheten gäller både situationer där upprätthållaren av ett elektroniskt gränssnitt enligt direktivet självt anses ha sålt varorna eller de elektroniska tjänsterna och andra situationer där det möjliggör en annan näringsidkares försäljning till andra än näringsidkare.

I genomförandeförordningen preciseras bokföringsskyldigheten för elektroniska gränssnitt.

Enligt artikel 54c.1 i förordningen ska den näringsidkare som avses i artikel 242a i direktivet för det första föra räkenskaper när det gäller leveranser där personen själv anses ha tagit emot och levererat varor i enlighet med artikel 14a i direktivet. För det andra ska personen föra räkenskaper över deltagandet i tillhandahållande av tjänster som tillhandahålls på elektronisk väg för vilka personen anses agera i eget namn i enlighet med artikel 9a i förordningen. De räkenskaper som ska föras över dessa transaktioner ska innehålla de uppgifter som anges i artikel 63c i förordningen, om den beskattningsbara personen har valt att tillämpa en av de särskilda ordningar som anges i avdelning XII kapitel 6 i direktivet. Artikel 63c innehåller en detaljerad förteckning över de uppgifter som krävs. Om den beskattningsbara personen inte har valt att tillämpa en av de särskilda ordningarna ska räkenskaperna innehålla de uppgifter som anges i artikel 242 i direktivet. Enligt artikeln ska näringsidkaren föra tillräckligt detaljerade räkenskaper för att mervärdesskatt ska kunna tillämpas och möjliggöra kontroll av skattemyndigheterna.

Bokföringsskyldighet enligt artikel 54c.1 gäller alltså situationer där upprätthållare av elektroniska gränssnitt själva anses ha sålt varor eller tjänster. Enligt artikel 54c.2 ska den näringsidkare som avses i artikel 242a i direktivet bevara följande uppgifter vad gäller andra leveranser eller tillhandahållanden än de som avses i punkt 1:

a) namn och post- eller elektronisk adress eller webbplats på den leverantör vars leveranser eller tillhandahållanden förmedlas genom användning av det elektroniska gränssnittet och, om de finns tillgängliga, ii) registreringsnumret för mervärdesskatt eller leverantörens nationella skatenummer, iii) leverantörens eller tillhandahållarens bankkontonummer eller nummer på virtuellt konto.

b) en beskrivning av varorna, deras värde, den plats där transporten av varorna avslutas tillsammans med tidpunkten för leveransen och beställningsnummer eller ett nummer som specificerar transaktionen om sådana nummer finns tillgängliga,

c) en beskrivning av tjänsterna, deras värde och information för att fastställa platsen och tidpunkten för tillhandahållandet och beställningsnummer eller ett nummer som specificerar transaktionen om sådana nummer finns tillgängliga.

Mervärdesskattelagen

Det föreslås att de ändringar som första och andra distansförsäljningsdirektivet kräver görs i mervärdesskattelagen. Till lagen fogas för det första bestämmelser om begreppen fördistansförsäljning av varor. Till lagen ska också fogas bestämmelser om försäljning av varor via elektroniska gränssnitt, försäljning, hänförande av varutransport till försäljning, beskattningsgrundande händelse, skattens utkrävbarhet, skattefri försäljning och om avdragsrätt för anskaffningar samt om bokföringsskyldighet.

3.4 Beskattningsplats för distansförsäljning av varor

Direktivet

Den nuvarande artikel 33 som gäller platsen för leverans i mervärdesskattedirektivet har ändrats för det första så att där används begreppen gemenskapsintern distansförsäljning och distansför-

säljning av varor som importerats från tredjeländer eller territorier som definieras i distansförsäljningsdirektivet. Platsen för leverans vid gemenskapsintern distansförsäljning av varor ska anses vara den plats där varorna befinner sig vid den tidpunkt då transporten till förvärvaren avslutas. Vid distansförsäljning av varor importerade från ett tredjeteritorium eller ett tredje-land till en annan medlemsstat än den i vilken transporten till förvärvaren avslutas ska platsen för leverans anses vara den plats där varorna befinner sig vid den tidpunkt då transporten av varorna till förvärvaren avslutas. Detta motsvarar det nuvarande rättsläget. I denna situation är varornas säljare alltid importören.

Vid distansförsäljning av varor importerade från ett tredjeteritorium eller ett tredje-land till den medlemsstat där transporten av varorna till förvärvaren avslutas ska platsen för leverans anses vara den medlemsstaten, förutsatt att mervärdesskatt för dessa varor ska deklareras enligt den nya särskilda ordningen för import. Detta gäller alltså försäljningar som ingår i försändelser värda högst 150 euro. När en köpare i nuläget är importör anses distansförsäljningen inte ske inom gemenskapen. Endast importen beskattas. När den särskilda ordningen för import tillämpas är varuimporten skattefri.

Den nuvarande artikel 34 i mervärdesskattedirektivet som gäller tröskelvärden på 35 000 euro eller 100 000 euro är upphävd. På så sätt beskattas distansförsäljningen av varor i destinationslandet oberoende av den skattskyldiges årliga försäljningsmängd per medlemsstat.

Punkterna 2–6 i artikel 58 i direktivet som gällde ett tröskelvärde på 10 000 euro och omfattade hela Europeiska unionen för fastställande av beskattningsstat för radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster och teletjänster som tillhandahålls av små företag har upphävts. I stället har en ny artikel 59c fogats till direktivet där det föreskrivs om ett gemensamt tröskelvärde på 10 000 euro som gäller dessa tjänster och gemenskapsintern distansförsäljning av varor. Enligt artikeln ska bestämmelserna om gemenskapsintern distansförsäljning enligt artikel 33 och bestämmelserna om beskattningsplats för radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster och teletjänster enligt artikel 58 inte tillämpas om

- säljaren av tjänster eller varor är etablerad eller, i avsaknad av sådan etablering, är bosatt eller vistas stadigvarande i en enda medlemsstat,
- tjänster tillhandahålls andra än näringsidkare som är etablerade, är bosatta eller vistas stadigvarande i en annan medlemsstat än säljarens medlemsstat, eller varor transporteras till en annan medlemsstat än säljarens medlemsstat, och
- det sammanlagda värdet, exklusive mervärdesskatt, av gemenskapsinterna distansförsäljningar samt av radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster och teletjänster under innevarande kalenderår inte överstiger 10 000 euro och inte gjorde det heller under föregående kalenderår.

Då är beskattningsplatsen för gemenskapsintern distansförsäljning av varor och ovannämnda tjänster upp till tröskelvärdet 10 000 euro i den medlemsstat där varutransporten till köparen inleds eller där tjänsten tillhandahålls. Detta tröskelvärde omfattar alltså gemenskapen. Om tröskelvärdet under något kalenderår överskrids är beskattningsplatsen från den tidpunkten destinationsmedlemsstaten för varutransporten eller den stat där köparen av en tjänst är etablerad.

Enligt artikeln ska den medlemsstat på vars territorium varorna befinner sig vid den tidpunkt då transporten avgår eller för tjänsternas del där säljaren är etablerad, oberoende av om tröskelvär-

det på 10 000 euro underskrids, ge säljaren rätt att välja att beskattningsplatsen är i destinationsstaten för transporten eller för tjänsters del i den stat där köparen är etablerad. Detta val ska tillämpas i minst två kalenderår.

Mervärdesskattelagen

Det föreslås att de ändringar som distansförsäljningsdirektivet kräver görs i mervärdesskattelagen. Bestämmelser om gemenskapsintern distansförsäljning och om beskattningsplatsen för distansförsäljning av varor som importeras från tredjeterritorier eller tredjeländer tas in i lagen. Det nuvarande tröskelvärdet på 10 000 euro för radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster och teletjänster utvidgas till att gälla också gemenskapsinterna distansförsäljningar av varor.

3.5 Import av varor av ringa värde

3.5.1 Avskaffande av skattefrihet

Direktivet

Genom distansförsäljningsdirektivet har skattefriheten på import av varor av ringa värde avskaffats genom avdelning IV i importdirektivet. Skattefriheten har gett distansförsäljning som sker från stater utanför gemenskapen konkurrensfördelar i relation till försäljning inom gemenskapen. Skattefriheten har också medfört förlorade skatteintäkter för medlemsstaterna.

I anslutning till avskaffandet av skattefriheten har det för distansförsäljning av varor som importeras och som ingår i försändelser värda högst 150 euro skapats en egen frivillig ordning där registrering, deklaration och betalning sker i en enda kontaktpunkt, nedan *särskild ordning för import*, där säljaren eller upprätthållaren av det elektroniska gränssnittet kan registrera sig. När den särskilda ordningen används är varuimporten skattefri och försäljningen beskattas undantagsvis inom gemenskapens territorium. Säljaren deklarerar och betalar skatten för försäljningarna månatligen via identifieringsmedlemsstaten till konsumtionsmedlemsstaterna. På så sätt underlättas den administrativa bördan för privatpersoner som normalt är de som importerar varorna. Köparna betalar mervärdesskatten som ingår i inköpspriset till säljaren eller upprätthållaren av gränssnittet genast vid köpet. Tillämpning av den särskilda ordningen minskar på betalningstransaktionerna för mervärdesskatt för varje import som beror på att skattefriheten på införsel av varuförsändelser av ringa värde avskaffas och minskar på så sätt på den administrativa bördan Tullen skulle få på grund av avskaffandet av skattefriheten. Å andra sidan ska Tullen för varje import ta reda på om varan ska deklarerar i den särskilda ordningen. Ordningen behandlas i punkt 3.6.4.

Dessutom tas ett frivilligt specialarrangemang för deklaration och betalning av mervärdesskatt på sådan import, nedan *specialarrangemang för import*. Detta förfarande kan tillämpas om den särskilda ordningen för import inte används vid import av varor. Specialarrangemanget för import behandlas i punkt 3.5.2.

På grund av avskaffandet av skattefrihet på varor av ringa värde har kommissionens delegerade förordning ändrats så att det i fortsättningen ska lämnas tulldeklaration också för försändelser av ringa värde på högst 22 euro uttryckligen över övergång till fri omsättning. För att förenkla förfarandet kan tulldeklaration för försändelser värda högst 150 euro i fortsättningen lämnas som särskilt datainnehåll enligt bilaga B i förordningen (H7-datainnehåll) under förutsättning att varor som ingår i försändelsen inte är föremål för förbud eller begränsningar.

Mervärdesskattelagen

Det föreslås att de ändringar som distansförsäljningsdirektivet kräver görs i mervärdesskattelagen. Lagens 94 § 1 mom. 24 punkt föreslås bli upphävd.

3.5.2 Specialarrangemang för betalning av skatt på import

Direktivet

Genom distansförsäljningsdirektivet har till avdelning XII i mervärdesskattedirektivet fogats ett 7 kap. där det föreskrivs om ett specialarrangemang som kan användas för deklaration och betalning av mervärdesskatt på import.

Enligt artikel 369y i direktivet gäller specialarrangemanget vid import sådan import av varor som ingår i försändelser med ett realvärde på högst 150 euro med undantag för punktskattepliktiga produkter om den särskilda ordningen för import inte används vid importen. Artikel 369y ska med beaktande av dess syfte tolkas så att den lämpar sig endast för situationer där försäljningen av varor inte sker inom gemenskapens territorium enligt artikel 33c i direktivet, eftersom de särskilda ordningarna för import av varor inte tillämpas. Specialarrangemanget vid import kan alltså tillämpas endast när villkoren i definitionen av distansförsäljning av varor som importeras från tredjeländer enligt artikel 14.2 i direktivet uppfylls. Mottagare av varorna kan därför vara endast privatpersoner och aktörer som kan jämföras med dem.

Specialarrangemanget kan användas för deklaration och betalning av mervärdesskatt av en person som visar upp varor i tullen för den persons räkning för vilka de är avsedda inom gemenskapens territorium. De särskilda ordningarna gäller endast en situation där transporten av varorna avslutas i importmedlemsstaten.

Enligt artikel 369z.1 a ska den person för vilken varorna är avsedda vara betalningsskyldig för mervärdesskatten. Enligt artikel 369z.1 b ska den person som anmäler varornas ankomst till tullen inom gemenskapens territorium ta ut mervärdesskatt från den person för vilken varorna är avsedda och se till att skatten betalas.

Enligt artikel 369z.2 ska medlemsstaterna föreskriva att den person som anmäler varornas ankomst till tullen inom gemenskapens territorium vidtar lämpliga åtgärder för att säkerställa att korrekt skatt betalas av den person för vilken varorna är avsedda.

Enligt artikel 369za får medlemsstaterna med avvikelse från artikel 94.2 föreskriva att den normala mervärdesskattesatsen i importmedlemsstaten ska tillämpas när detta specialarrangemang utnyttjas. Till den delen konstateras i skäl 15 i ingressen att om importmedlemsstaten inte tillåter tillämpning av reducerade skattesatser enligt detta specialarrangemang bör den slutliga förvärvaren kunna välja det normala importförfarandet för att dra nytta av en potentiellt reducerad skattesats.

Enligt artikel 369zb.1 i direktivet ska medlemsstaterna ska tillåta att den mervärdesskatt som tas ut enligt specialarrangemanget rapporteras elektroniskt i en månatlig deklaration. Deklarationen ska innehålla uppgifter om det totala uttaget av mervärdesskatt under kalendermånaden. Enligt artikel 369zb.2 ska medlemsstaterna kräva att den mervärdesskatt som avses i punkt 1 ska betalas månatligen senast inom den tidsfrist som ska tillämpas på betalningen av importtull.

Eftersom skatten betalas månatligen i efterskott bör artikel 369zb.2 tolkas så att den innebär tidsfristen för dem som fått tillstånd till anstånd med betalning. Enligt artikel 111 i kodex ska den tid för vilken anstånd med betalning beviljas enligt artikel 110 vara 30 dagar.

Enligt artikel 369zb.3 ska de personer som utnyttjar specialarrangemanget föra räkenskaper över de transaktioner som omfattas av specialarrangemanget under en tidsperiod som ska fastställas av importmedlemsstaten. Räkenskaperna måste vara så detaljerade att importmedlemsstatens skatte- eller tullmyndigheter kan avgöra om mervärdesskattedeklarationen är korrekt. På begäran ska de göras tillgängliga på elektronisk väg för importmedlemsstaten.

Enligt artikel 63d.2 i genomförandeförordningen kan medlemsstaterna när de tillämpar specialarrangemanget anse att villkoret att visa upp varor för den persons räkning som varorna är avsedda för har uppfyllts om den person som visar upp varorna anmäler sig ha för avsikt att tillämpa specialarrangemanget och ta ut mervärdesskatt av den person som varorna är avsedda för.

Enligt första punkten i artikeln kan för tillämpningen av månatlig betalning av mervärdesskatt ställas de villkor som ska tillämpas på anstånd med betalning av tullavgifter enligt tullkodex. Ställandet av dessa villkor är frivilligt för medlemsstaten. För att förfarandet ska fungera ska detta tolkas vid sidan av månatlig betalning också täcker månatlig deklaration. Enligt ordalydelsen är det inte fråga om en förutsättning för användning av specialarrangemanget. Bestämmelsen ska tolkas så att medlemsstaten alltid ska ge möjlighet att använda specialarrangemanget trots att den ställer villkor för månatlig deklaration och betalning. I en situation där ett transportföretag inte uppfyller villkoren för månatlig anmälan och betalning ska specialarrangemanget anses omfatta endast det att det transportföretag som använder ordningen är skyldigt att ta ut skatt av mottagaren, att medlemsstaten kan låta bli att kräva att en särskild fullmakt visas upp och att medlemsstaten i specialarrangemanget alltid kan tillämpa den allmänna skattesatsen.

Enligt artikel 110 i tullkodex ska tullmyndigheterna på ansökan av den berörda personen och förutsatt att en garanti ställts, bevilja anstånd med betalningen av tull. Medlemsstaten kan alltså ställa dessa villkor för månatlig betalning.

Mervärdesskattelagen

Det föreslås att de ändringar som distansförsäljningsdirektivet kräver görs i mervärdesskattelagen. Bestämmelser om ett specialarrangemang vid import fogas enligt förslaget till lagen.

Specialarrangemanget ska vara ett förenklat sätt att deklarerat och betala mervärdesskatt på import och användningen av den ska vara frivillig. Den person, i praktiken ett transportföretag som visar upp varorna för Tullen för mottagarens räkning ska ta ut skatten av varans mottagare samt deklarerat och betala Tullen för den.

Specialarrangemanget kan tillämpas på försändelser vilkas verkliga värde uppgår till högst 150 euro om den särskilda ordningen för import inte används vid importen av dem. Specialarrangemanget ska vara avsett enbart för situationer där kunden som köpt varorna är skattskyldig för importen och transporten avslutas i importmedlemsstaten. Som det möjliggörs genom genomförandeförordningen ska det föreskrivas att transportföretaget anses uppfylla villkoret att visa upp varor för mottagarens räkning om företaget anmäler sin avsikt att använda specialarrangemanget och ta ut skatten av varans mottagare.

Förutsättningar för månatlig deklaration och betalning

För att säkerställa att skatterna betalas föreslås det att ett tillstånd till anstånd med betalning från Tullen ställs som villkor för månatlig deklaration och betalning av mervärdesskatt inom det särskilda förfarandet. Företag som transporterar försändelser som importeras har i praktiken haft tillstånd till anstånd med betalning, så villkoret ökar inte deras administrativa börda. Enligt artikel 110 i tullkodex är förutsättningarna för beviljande av anstånd med betalningen av tull en ansökan av den berörda personen och att en garanti ställs. Andra villkor ställs inte enligt förslaget.

Månatlig deklaration av skatt och tidpunkt för deklarationen

Enligt artikel 369zb i distansförsäljningsdirektivet ska transportföretagen deklarera och betala endast de skatter som de verkligen tagit ut av importörerna månatligen för alla importörers del som de representerar. Detta väcker frågan om mervärdesskattedeklarationens betydelse och förhållande till fastställandet av skatten. Mervärdesbeskattning på import som hör till Tullens befogenhet är inte beskattning på eget initiativ. Tullen fastställer skatten importspecifikt efter att tulldeklarationen lämnats, och skatten betalas först efter det. Om den mervärdesskattedeklaration som ska lämnas inom specialarrangemanget uppfyller de krav på datainnehåll som tullagstiftningen ställer på en deklaration kan den i princip samtidigt fungera som en deklaration som kompletterar den månatliga perioddeklarationen. Då fattas förtullningsbeslutet först efter att deklarationen lämnats. Då måste man ändå lämna mer omfattande datainnehåll i tulldeklarationen utvidgas eftersom datainnehållet i H7-deklarationen för försändelser av ringa värde är mer begränsat än datainnehållet i en förenklad försändelsespecifik tulldeklaration som ska lämnas innan varorna överläts. Dessutom lämnas i Finland också kompletterande försändelsespecifika perioddeklarationer oberoende av representationssätt. Ett annat alternativ är att föreskriva om mervärdesskattedeklaration i detta specialarrangemang som en separat kompletterande deklaration. Då fattas förtullningsbeslutet för varje försändelse först efter mervärdesskattedeklarationen, och då fattas beslutet inte för de importers del för vilka kunden inte har betalat transportföretaget. Det kan dock inte vara en fungerande lösning, för en sådan ändring kräver en betydande ändring i Tullens datasystem. Dessutom finns det så många småförsändelser att en ändring skulle vara besvärlig både för transportföretagens och för Tullens datasystem eftersom förtullningsbesluten för de kunder som varje transportföretag representerar då skulle fattas en gång per månad. Dessutom måste transportföretagen veta vilket mervärdesskattebelopp som fastställs genom förtullningsbeslutet för att kunna ta ut det av importören. Med det alternativet uppnås inte heller någon förenkling av deklarationsskyldigheten.

Också vid tillämpning av specialarrangemanget enligt de allmänna bestämmelserna i mervärdesskattedirektivet blir en händelse beskattningsgrundande och skatten blir utkrävbar vid import när tullskulden uppkommer enligt tullagstiftningen. Det innebär i regel den tidpunkt då tulldeklarationen godkänns. Trots att transportföretaget för importörens räkning ska deklarera och betala endast den skatt företaget tar ut av importören har den utkrävbara skatten redan uppkommit också för de importers del för vilka skatt inte tagits ut av kunden.

Enligt det ovannämnda föreslås det att mervärdesskatt fastställs på normalt sätt genom förtullningsbeslut genast efter att en tulldeklaration har godkänts. Månadsdeklarationen inom specialarrangemanget ska ses närmast som en rapport över den skatt transportföretaget har betalat för importörernas räkning. Trots att transportföretagen är skyldiga att rapportera och betala bara de skatter de tar ut av importörerna ska importörerna vara skyldiga att betala den skatt som fastställts genom förtullningsbeslutet. Om importörerna inte tar emot varorna ska de, eller transportföretagen för deras räkning, lämna Tullen en begäran om återbetalning eller eftergift av tull, det vill säga ansökan om omprövning. Då returnerar transportfirman varorna till ursprungslandet eller låter förstöra dem under tullens övervakning.

Tullen ger i fortsättningen transportföretag som tillämpar specialarrangemanget dagligen en samlingsfaktura månatligen över importerna för de kunder som de representerar. I periodspecifikationen finns de importörer som överlåtit för fri omsättning under föregående period. Som bilaga till specifikationen finns en förteckning över försändelsespecifika MRN-referensnummer. Med hjälp av referensnumren kan Tullen importspecifikt övervaka att skatten betalas korrekt. Transportföretagen betalar skatterna med betalningsreferenserna på fakturorna.

Om formuleringen i artikel 369zb tolkas bokstavligen fördelas skatten genom mervärdesskattedeclarationen enligt den tidpunkt då transportföretaget har tagit ut mervärdesskatten av kunden. Då binds också betalningstiden för skatten vid en sådan tidsbunden fördelning. Det skulle emellertid strida mot att skattefordran har uppkommit redan i samband med att tulldeklarationen godkänns och att beloppet för den skatt som ska betalas har fastställts genom förtullningsbeslutet. För betalningen av skatt som fastställts genom ett importspecifikt förtullningsbeslut ska det finnas en förfallodag som inte kan vara beroende av den tidpunkt när importören betalar skattens belopp till transportföretaget.

En bokstavlig tolkning är inte heller ändamålsenlig i praktiken för den skulle inte motsvara behoven av kontroll eller bestämmelsens syfte att förenkla aktörernas förfarande. Om importerna fördelas på mervärdesskattedeclarationen enligt den tidpunkt när skatten tagits ut skulle declarationen inte gå att jämföra med periodspecifikationen. Om betalningstiden skulle vara bunden vid den tid när skatten tas ut och inte vid den tidpunkt när skatten blir utkrävbar skulle Tullen inte kunna fastställa betalningsdag på periodspecifikationernas fakturor.

Direktivet bör alltså tolkas så att importerna fördelas på declarationen enligt den tidpunkt när skatten enligt mervärdesskattedirektivet bli utkrävbar, det vill säga den tidpunkt när tullskulden uppkommer. På declarationen anmäls alltså de skatter som ska betalas för de importörer på vilka skyldigheten att betala skatt har uppkommit under en kalendermånad och för vilka skatt har tagits ut av importören.

Direktivet innehåller inte bestämmelser om tiden när skattedeclarationen ska lämnas in. Medlemsstaten får alltså besluta om det. För enkelhetens skull föreslås det att skattedeclarationen ska lämnas inom samma tidsfrist som skatten ska betalas. Detta motsvarar andra förfaranden som hör till declaration och betalning av mervärdesskatt.

Betalning av skatt månatligen och betalningstidpunkt

Den utsatta dagen för när skatten ska betalas och därmed också när skattedeclarationen ska lämnas är enligt förslaget den sista dagen den månad som följer på kalendermånaden. När declarationen lämnas och skatten betalas i slutet av följande månad hinner transportföretaget beakta de situationer där importören inte tar emot varorna och inte betalar skatten till transportföretaget, det vill säga situationer där man borde ha lämnat begäran om omprövning av skatten. Då deklarerar det och betalar bara de skatter som verkligen tagits ut. Om transportfirman inte får skattebeloppet av den skattskyldiga lämnar det inte ut varan till kunden.

Skattesats som tillämpas i specialarrangemanget

Tillämpningen av en allmän skattesats som möjliggörs av distansförsäljningsdirektivet tas enligt förslaget inte i bruk för alla importörer som specialarrangemanget tillämpas på. Tillämpning av en allmän skattesats skulle vara oneutral eftersom nedsatta skattesatser normalt skulle tillämpas vid distansförsäljning som ska deklarerar i den särskilda ordningen för import. Dessutom ska direktivet troligen tolkas så att importören i denna situation ska kunna välja ett sedvanligt importförfarande för att kunna utnyttja en eventuell nedsatt skattesats. Då kan transportföretaget

inte använda specialarrangemanget för försändelsen i fråga, vilket kan göra tillämpningen av specialarrangemanget invecklad.

3.6 Särskilda ordningar för en enda kontaktpunkt

3.6.1 Allmänt

Tillämpningsområdet för de nuvarande särskilda ordningarna för tredjeländer och unionen har utvidgats. Dessutom införs det en ny särskild ordning för distansförsäljning av varor som importerats. Syftet med de särskilda ordningarna är att göra det enklare för de företag som bedriver gränsöverskridande handel att fullgöra sina skyldigheter.

En skattskyldig kan identifiera sig med samtliga av de tre särskilda ordningarna, om villkoren för att använda ordningarna uppfylls. Inom ramen för varje särskild ordning avges en egen skattedeklaration, på basis av vilken skatten betalas, och inbetalningarna inom de olika särskilda ordningarna kan inte sammanslås till en enda inbetalning.

3.6.2 Ordningen för tredjeländer

Direktivet

Tillämpningsområdet för ordningen för tredjeländer, vilken regleras genom avdelning XII kapitel 6 avsnitt 2 i mervärdesskattedirektivet, har genom distansförsäljningsdirektivet utvidgats så att det omfattar alla tjänster som utförs inom gemenskapen av skattskyldiga som inte är etablerade inom gemenskapen och som utförs för någon annan än en näringsidkare. I och med ändringen kan en skattskyldig som säljer även andra tjänster än radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster och teletjänster till andra än skattskyldiga, om den skattskyldige så önskar, använda den särskilda ordningen och näringsidkaren behöver inte registrera sig som skattskyldig i varje medlemsstat där det ska betalas mervärdesskatt på dessa tjänster. Om den skattskyldige använder den särskilda ordningen ska den emellertid även i nuläget tillämpa den på alla sina försäljningar i gemenskapen som hör till ordningens tillämpningsområde.

Tidsfristen för att avge skattedeklaration och betala skatt inom ramen för den särskilda ordningen har förlängts. Skattedeklarationen ska avges och skatten betalas före utgången av den månad som följer efter skatteperioden. För närvarande ska skattedeklarationen avges och skatten betalas senast 20 dagar efter utgången av den skatteperiod som deklarationen gäller. Dessutom ändras rättelseförfarandet för skattedekclarationer. Ändringar ska göras i deklarationen för en senare skatteperiod. Efter att en skattedeklaration har avgetts kan ändringar för närvarande göras endast genom en ändring av deklarationen i fråga.

Mervärdesskattelagen

I mervärdesskattelagen föreslås sådana ändringar som följer av distansförsäljningsdirektivet.

Tillämpningsområdet för den särskilda ordningen utvidgas till att gälla alla tjänster som har sålts till andra än näringsidkare. Tidsfristen för lämnande av skattedeklaration och betalning av skatt förlängs till utgången av den månad som följer skatteperioden och rättelse av en skattedeklaration ska göras i en deklaration som gäller en senare skatteperiod.

3.6.3 Unionsordningen

Direktivet

Genom distansförsäljningsdirektivet har tillämpningsområdet för den unionsordning som regleras genom avdelning XII kapitel 6 avsnitt 3 i mervärdesskattedirektivet utvidgats så att det för det första omfattar försäljning av även andra tjänster än radio- och televisionstjänster, elektroniska tjänster och teletjänster till andra än skattskyldiga. Till denna del gäller ordningen skattskyldiga som är etablerade inom gemenskapen, men inte i konsumtionsmedlemsstaten.

Tillämpningsområdet för ordningen har dessutom utvidgats så att det omfattar distansförsäljning av varor inom gemenskapen samt sådan försäljning av varor inom en medlemsstat som upprätthållaren av ett elektroniskt gränssnitt som möjliggör försäljning för en näringsidkare som inte är etablerad inom gemenskapen bedriver. Sådan försäljning av varor omfattas av tillämpningsområdet för den särskilda ordningen oberoende av var den skattskyldige har etablerat sig, eftersom ordningen för tredjeländer inte gäller försäljning av varor. Om den skattskyldige använder den särskilda ordningen, ska den liksom nu tillämpa ordningen på all sin försäljning inom gemenskapen som omfattas av tillämpningsområdet för ordningen. Detta innebär att en skattskyldig som använder den särskilda ordningen ska deklarera också de distansförsäljningar av varor som den skattskyldige genomför i sin etableringsmedlemsstat inom ordningen. Det kan vara fråga om en sådan situation till exempel när den skattskyldige har varulager i andra medlemsstater ur vilka varor säljs också till den skattskyldiges etableringsmedlemsstat. Konsumtionsmedlemsstaten och etableringsmedlemsstaten kan således vara samma stat.

Definitionerna i artikel 369a av beskattningsbar person som inte är etablerad i konsumtionsmedlemsstaten och identifieringsmedlemsstat i direktivet har ändrats till följd av att tillämpningsområdet för ordningen har utvidgats och artikeln har utvidgats med en definition av konsumtionsmedlemsstat.

Enligt artikel 369a.1 avses med beskattningsbar person som inte är etablerad i konsumtionsmedlemsstaten en beskattningsbar person som har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har ett fast etableringsställe inom gemenskapen men som varken har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har något fast etableringsställe inom konsumtionsmedlemsstatens territorium.

Med identifieringsmedlemsstat avses den medlemsstat i vilken den beskattningsbara personen har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller, om den inte har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet i gemenskapen, där den har ett fast etableringsställe. Om en beskattningsbar person inte har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet i gemenskapen men har mer än ett fast etableringsställe där, ska identifieringsmedlemsstaten vara den medlemsstat med fast etableringsställe i vilken den beskattningsbara personen anmäler att den kommer att utnyttja denna särskilda ordning. Den beskattningsbara personen ska vara bunden av detta val för det aktuella kalenderåret samt för de två därpå följande kalenderåren.

Om den skattskyldige inte har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet inom gemenskapen och inte heller har ett fast driftställe där, är identifieringsmedlemsstaten den medlemsstat där transporten av varor börjar. Om det finns fler än en medlemsstat från vilka transporten av varor börjar, ska den skattskyldige meddela vilken av medlemsstaterna i fråga som är identifieringsmedlemsstaten. Den beskattningsbara personen ska vara bunden av detta val för det aktuella kalenderåret samt för de två därpå följande kalenderåren.

Med konsumtionsmedlemsstat avses, när det gäller tillhandahållande av tjänster, den medlemsstat där det anses att tjänsten tillhandahålls i enlighet med kapitel 3 i avdelning V, när det gäller gemenskapsintern distansförsäljning avses med det den medlemsstat där transporten av varorna till förvärvaren avslutas samt när det gäller leveranser av varor som upprätthållaren av ett elektroniskt gränssnitt utför inom en medlemsstat den medlemsstat där transporten av varor börjar och avslutas.

Tidsfristen för att avge skattedeklaration och betala skatt inom ramen för den särskilda ordningen har förlängts. Skattedeklarationen ska avges och skatten betalas före utgången av den månad som följer efter skatteperioden. För närvarande ska skattedeklarationen avges och skatten betalas senast 20 dagar efter utgången av den skatteperiod som deklarationen gäller.

Förfarandet för rättelse av en skattedeklaration har ändrats. Ändringar i skattedeklarationen ska framöver göras i deklarationen för en senare skatteperiod. Efter att en skattedeklaration har avgetts kan ändringar för närvarande göras endast genom en ändring av deklarationen i fråga.

Direktivets artikel 369g om uppgiftsinnehållet i mervärdesskattedeklarationen har ändrats. I skattedeklarationen ska det för varje konsumtionsmedlemsstat lämnas uppgifter om de varor som levererats och tjänster som tillhandahållits under skatteperioden och som omfattas av den särskilda ordningen. Uppgifterna om försäljningen av varor ska specificeras enligt konsumtionsmedlemsstat även när det gäller de medlemsstater från vilka varor transporteras, om varorna transporteras från andra medlemsstater än identifieringsmedlemsstaten. Om en skattskyldig som tillhandahåller sådana tjänster som omfattas av den särskilda ordningen, utöver ett fast driftställe i identifieringsmedlemsstaten, har ett eller flera andra fasta driftställen från vilka tjänster tillhandahålls, ska uppgifter om de tjänster som tillhandahållits där nämnas i skattedeklarationen, specificerade enligt konsumtionsmedlemsstat.

Mervärdesskattelagen

I mervärdesskattelagen föreslås sådana ändringar som följer av distansförsäljningsdirektiven.

Tillämpningsområdet för den särskilda ordningen utvidgas till att gälla alla tjänster som har sålts till andra än näringsidkare samt distansförsäljning av varor inom gemenskapen. Dessutom utvidgas tillämpningsområdet så att det även gäller sådan försäljning av varor till andra än näringsidkare som sker inom en medlemsstat och som bör betraktas som utförd av upprätthållaren av ett elektroniskt gränssnitt, när upprätthållaren av gränssnittet möjliggör sådan här försäljning för näringsidkare som inte är etablerade inom gemenskapen.

Uppgiftsinnehållet i skattedeklarationerna ändras så att det motsvarar de ändringar som gjorts i direktivet. Tidsfristen för lämnande av skattedeklaration och betalning av skatt förlängs till utgången av den månad som följer skatteperioden och rättelse av en skattedeklaration ska göras i en deklaration som gäller en senare skatteperiod.

3.6.4 Den särskilda ordningen för import

Direktivet

Genom det första distansförsäljningsdirektivet har det till kapitel 6 i avdelning XII i mervärdesskattedirektivet fogats ett avsnitt 4, där det föreskrivs om en särskild ordning för import som gäller distansförsäljning av varor som importerats från en plats utanför EU. Bestämmelser om den nya särskilda ordningen finns i artiklarna 369I–369X i mervärdesskattedirektivet.

Bestämmelser om tillämpningsområdet för den särskilda ordningen för import finns i artikel 369l första stycket och artikel 369m i direktivet. Den särskilda ordningen kan tillämpas endast på distansförsäljning av varor som importeras och som ingår i försändelser med ett realvärde på högst 150 euro. Begreppet distansförsäljning av varor som importerats, vilket har fogats till direktivet genom distansförsäljningsdirektivet, beskrivs ovan i avsnitt 3.2. Eftersom begreppet distansförsäljning av varor som importeras täcker både situationer där transporten av varorna hos köparen avslutas i importmedlemsstaten och situationer där transporten avslutas i någon annan medlemsstat tillämpas också den särskilda ordningen i fråga om varor som ingår i försändelser värda högst 150 euro i båda situationerna. Medlemsstaterna ska tillåta följande beskattningsbara personer som bedriver distansförsäljning av varor som importeras att utnyttja den särskilda ordningen:

- varje beskattningsbar person som är etablerad i gemenskapen,
- varje beskattningsbar person, oberoende av om personen är etablerad i gemenskapen eller inte, som företräds av en förmedlare som är etablerad i gemenskapen,
- varje beskattningsbar person som är etablerad i ett tredjeland med vilket unionen har ingått ett avtal om ömsesidigt bistånd som har ett liknande tillämpningsområde som rådets direktiv 2010/24/EU om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder, nedan *direktivet om ömsesidigt bistånd*, och förordningen om administrativt samarbete och som bedriver distansförsäljning av varor som importeras från det tredjelandet.

För att säkerställa ett enhetligt genomförande av direktivet antar kommissionen en genomförandeakt som innehåller en förteckning över de tredjeländer som avses ovan och där en distansförsäljare som är etablerad i landet inte behöver utse en förmedlare.

Skattskyldiga som använder den särskilda ordningen ska tillämpa ordningen på all distansförsäljning av varor som importeras. De skattskyldiga kan utse endast en förmedlare åt gången.

De viktigaste begreppen i anknytning till den särskilda ordningen definieras i artikel 369l andra stycket i direktivet. Med beskattningsbar person som inte är etablerad i gemenskapen avses en beskattningsbar person som varken har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har något fast etableringsställe inom gemenskapens territorium. Med förmedlare avses en person som är etablerad i gemenskapen och som av den beskattningsbara person som ägnar sig åt distansförsäljning av varor som importeras utsetts till betalningsskyldig för mervärdesskatten och till att fullgöra skyldigheterna enligt den särskilda ordningen i den beskattningsbara personens namn och för dennes räkning. Det att en förmedlare har utsetts till betalningsskyldig för skatten upphäver inte skyldigheten att betala skatt för den skattskyldige, utan denne är ansvarig direkt med stöd av artikel 193 i mervärdesskattedirektivet.

Med identifieringsmedlemsstat avses:

- om den beskattningsbara personen inte är etablerad inom gemenskapen, den medlemsstat där den beskattningsbara personen väljer att registrera sig,
- om den beskattningsbara personen har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet utanför gemenskapen men har ett eller flera fasta etableringsställen i gemenskapen, den medlemsstat med ett fast etableringsställe i vilken den beskattningsbara personen anmäler att den kommer att utnyttja denna särskilda ordning,

- om den beskattningsbara personen har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet i en medlemsstat, den medlemsstaten,

- om förmedlaren har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet i en medlemsstat, den medlemsstaten,

- om förmedlaren har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet utanför gemenskapen men har ett eller flera fasta etableringsställen i gemenskapen, den medlemsstat med ett fast etableringsställe i vilken förmedlaren anmäler att den kommer att utnyttja denna särskilda ordning.

Om den beskattningsbara personen eller förmedlaren har fler än ett fast etableringsställe i gemenskapen, är identifieringsmedlemsstaten den etableringsmedlemsstat i vilken den beskattningsbara personen eller förmedlaren anmäler att den kommer att använda den särskilda ordningen. Den beskattningsbara personen eller förmedlaren är skyldig att följa detta beslut under det aktuella kalenderåret och de två därpå följande kalenderåren.

Med konsumtionsmedlemsstat avses den medlemsstat där transporten av varorna till förvärvaren avslutas.

Bestämmelser om när den beskattningsgrundande händelsen anses inträffa och mervärdesskatten blir utkrävbar finns i artikel 369n i direktivet. När det gäller distansförsäljning av varor som ska deklareras inom ramen för den särskilda ordningen för import ska den beskattningsgrundande händelsen enligt artikeln anses inträffa vid tidpunkten för leverans, då mervärdesskatten också blir utkrävbar. Varorna ska anses ha levererats vid den tidpunkt då betalningen har godkänts. För att undvika dubbelbeskattning är import av varor befriad från skatt när mervärdesskatten ska deklareras inom ramen för den särskilda ordningen och leverantörens registreringsnummer för mervärdesskatt senast vid inlämnandet av importdeklarationen har tillhandahållits tullmyndigheten i den importerande medlemsstaten.

I artikel 369o i direktivet föreskrivs det om skyldigheten för en beskattningsbar person eller en förmedlare som agerar för dennes räkning att underrätta identifieringsmedlemsstaten om när verksamhet inom ramen för den särskilda ordningen inleds, avslutas eller förändras. Denna information ska lämnas på elektronisk väg.

I artikel 369p i direktivet föreskrivs det om den information som ska lämnas till identifieringsmedlemsstaten innan den särskilda ordningen börjar utnyttjas. En beskattningsbar person som inte använder sig av en förmedlare ska lämna följande uppgifter: namn, postadress, elektronisk adress och webbplatser samt registreringsnummer för mervärdesskatt eller nationellt skattenummer. En förmedlare ska lämna följande uppgifter: namn, postadress, elektronisk adress och registreringsnummer för mervärdesskatt. En förmedlare ska dessutom för varje beskattningsbar person som den företräder till identifieringsmedlemsstaten lämna följande uppgifter: namn, postadress, elektronisk adress och webbplatser, registreringsnummer för mervärdesskatt eller nationellt skattenummer samt även det individuella registreringsnummer som tilldelats förmedlaren. Den beskattningsbara personen eller förmedlaren ska till identifieringsmedlemsstaten anmäla ändringar av den information som har lämnats.

Identifieringsmedlemsstaten ska enligt artikel 369q i direktivet tilldela en beskattningsbar person som utnyttjar den särskilda ordningen ett individuellt registreringsnummer för mervärdesskatt för tillämpningen av den särskilda ordningen och på elektronisk väg underrätta personen om registreringsnumret i fråga. Identifieringsmedlemsstaten ska tilldela en förmedlare ett individuellt registreringsnummer och underrätta förmedlaren om det på elektronisk väg. Identifieringsmedlemsstaten ska också tilldela förmedlaren ett individuellt registreringsnummer för

mervärdesskatt för varje beskattningsbar person som förmedlaren företräder. I artikeln föreskrivs det dessutom att det registreringsnummer för mervärdesskatt som tilldelats endast ska användas vid tillämpningen av denna särskilda ordning.

Bestämmelser om när en skattskyldig eller en förmedlare som agerar för en skattskyldig ska stryka ur den särskilda ordningen finns i artikel 369r i direktivet. Enligt artikeln ska identifieringsmedlemsstaten stryka en beskattningsbar person som inte använder sig av en förmedlare ur registreringsregistret i följande fall:

- om den beskattningsbara personen underrättar identifieringsmedlemsstaten om att den inte längre bedriver distansförsäljning av varor som importeras,
- om det på annat sätt kan antas att den beskattningsbara personens beskattningsbara verksamhet för distansförsäljning av varor som importeras har avslutats,
- om den beskattningsbara personen inte längre uppfyller villkoren för att få utnyttja den särskilda ordningen,
- om den beskattningsbara personen ständigt bryter mot reglerna i den särskilda ordningen.

Identifieringsmedlemsstaten ska stryka en förmedlare ur registreringsregistret i följande fall:

- om förmedlaren under två på varandra följande kalenderkvartal inte har agerat som förmedlare för en beskattningsbar persons räkning som utnyttjar denna särskilda ordning,
- om förmedlaren inte längre uppfyller de övriga villkor som krävs för att uppträda som förmedlare,
- om förmedlaren ständigt bryter mot reglerna i den särskilda ordningen.

Identifieringsmedlemsstaten ska stryka en beskattningsbar person som företräds av en förmedlare ur registreringsregistret i följande fall:

- om förmedlaren underrättar identifieringsmedlemsstaten om att denna beskattningsbara person inte längre bedriver distansförsäljning av varor som importeras,
- om det på annat sätt kan antas att den beskattningsbara personens beskattningsbara verksamhet för distansförsäljning av varor som importeras har avslutats,
- om denna beskattningsbara person inte längre uppfyller villkoren för att få utnyttja den särskilda ordningen,
- om denna beskattningsbara person ständigt bryter mot reglerna i den särskilda ordningen,
- om förmedlaren underrättar identifieringsmedlemsstaten om att den inte längre företräder denna beskattningsbara person.

Bestämmelser om lämnande av mervärdesskattedeklaration, skatteperiodens längd och tidpunkten när deklarationen ska lämnas finns i artikel 369s i direktivet. En beskattningsbar person eller dennes förmedlare ska till identifieringsmedlemsstaten inge en mervärdesskattedeklaration för varje månad, oberoende av om distansförsäljning av varor som importeras har bedrivits eller inte. Deklarationen ska inges på elektronisk väg senast vid utgången av månaden efter utgången

av beskattningsperioden. Medlemsstaterna får för mervärdesskatteändamål inte införa någon ytterligare förpliktelse eller annat förfarande vid import.

Bestämmelser om uppgiftsinnehållet i en mervärdesskattedeklaration finns i artikel 369t i direktivet. Skattedeklarationen ska innehålla den beskattningsbara personens registreringsnummer för mervärdesskatt och förmedlarens registreringsnummer. Deklarationen ska innehålla det totala värdet, exklusive mervärdesskatt, för distansförsäljning av varor som importeras för vilka mervärdesskatt har blivit utkrävbar under beskattningsperioden samt det totala beloppet för motsvarande mervärdesskatt fördelat på skattesatser. Tillämpliga mervärdesskattesatser och den totala mervärdesskatt som ska betalas ska också anges i deklarationen. Uppgifterna ska vara specificerade enligt konsumtionsmedlemsstat.

Ändringar i skattedeklarationen ska göras i deklarationen för en senare skatteperiod. Ändringar ska göras inom tre år från den dag då den ursprungliga deklarationen för skatteperioden skulle lämnas in. Den skattskyldige ska alltså avge endast en skattedeklaration per månad.

Mervärdesskattedeklarationen ska enligt artikel 369u i direktivet upprättas i euro. Om försäljningen har skett i andra valutor, ska den beskattningsbara person som utnyttjar den särskilda ordningen eller förmedlaren vid upprättandet av skattedeklarationen använda den växelkurs som gällde den sista dagen av beskattningsperioden. Omräkningen ska göras på grundval av de växelkurser som offentliggörs av Europeiska centralbanken.

Enligt artikel 369v i direktivet ska den beskattningsbara personen eller dennes förmedlare betala mervärdesskatten med hänvisning till den relevanta mervärdesskattedeklarationen senast vid utgången av den tidsfrist inom vilken deklarationen ska inges. Detta innebär att inbetalningen ska göras före utgången av månaden efter utgången av skatteperioden. Inbetalningen ska göras till identifieringsmedlemsstaten.

Enligt artikel 369w i direktivet får en beskattningsbar person, när det gäller mervärdesskatt för dennes beskattningsbara verksamhet inom ramen för denna särskilda ordning, inte göra avdrag enligt artikel 168 i direktivet för mervärdesskatt i konsumtionsmedlemsstaterna. Oberoende av vad som sägs i artikel 1.1 i direktiv 86/560/EEG om återbetalning till näringsidkare som är etablerade utanför gemenskapen och i artiklarna 2.1 och 3 i direktiv 2008/9/EG om återbetalning till näringsidkare som är etablerade i en annan medlemsstat ska den beskattningsbara personen i fråga beviljas återbetalning i enlighet med de direktiven. I de bestämmelser som det hänvisas till begränsas rätten till återbetalning till sådana skattskyldiga som inte har tillhandahållit varor eller tjänster i inköpsmedlemsstaten, med undantag för transporttjänster och tjänster där köparen är skattskyldig. Eftersom det i artikel 369w i direktivet är fråga om återbäring av skatt som ingår i förvärv som gjorts i den stat där distansförsäljningen beskattas, har det varit nödvändigt med en bestämmelse om att de begränsningar som ingår i dessa direktiv inte utgör hinder för återbäring. Enligt artikel 369w i mervärdesskattedirektivet ska artiklarna 2.2, 2.3 och 4.2 i direktiv 86/560/EEG inte tillämpas på återbetalning som gäller försäljning som omfattas av denna särskilda ordning. Enligt bestämmelserna i fråga får medlemsstaterna göra rätten till återbetalning beroende av att motsvarande fördelar beviljas av etableringsstaten för den beskattningsbara personen som ansöker om återbetalning samt av att det utses en skatterepresentant. Dessutom får medlemsstaterna undanta vissa utgifter från återbetalning och göra återbetalning beroende av ytterligare villkor. Ingen återbetalning ska göras för varor som är undantagna från skatt. För att en skattskyldig som använder den särskilda ordningen ska få tillbaka den skatt som ingår i förvärv i form av återbäring har det varit nödvändigt att införa en bestämmelse om att nämnda villkor och begränsningar inte gäller i fråga om sådan här återbäring.

Den skattskyldige kan alltså inte av skatt som ska betalas till konsumtionsmedlemsstaten i den skattedeklaration som ska lämnas via den särskilda ordningen dra av skatt som ingår i förvärv som gjorts i konsumtionsmedlemsstaten och som hänför sig till försäljning som omfattas av den särskilda ordningen. Däremot kan den skattskyldige ansöka om återbetalning av den mervärdesskatt som ingår i förvärven av konsumtionsmedlemsstaten, med beaktande av det särskilda förfarande för återbetalning som det föreskrivs om i de nämnda direktiven. Om det krävs att den beskattningsbara person som utnyttjar den särskilda ordningen är registrerad för mervärdesskatt i en konsumtionsmedlemsstat för verksamheter som inte omfattas av den särskilda ordningen, får denne göra avdrag för mervärdesskatt som hänför sig till beskattningsbar verksamhet som omfattas av den särskilda ordningen i en normal mervärdesskattedeklaration.

Bestämmelser om den skattskyldiges och förmedlarens bokföringsskyldighet finns i artikel 369x i direktivet. En beskattningsbar person som utnyttjar den särskilda ordningen ska föra räkenskaper över de transaktioner som omfattas av den särskilda ordningen. En förmedlare ska föra räkenskaper för varje beskattningsbar person som den företräder. Dessa räkenskaper måste vara så detaljerade att konsumtionsmedlemsstatens skattemyndigheter kan avgöra om mervärdesskattedeklarationen är korrekt. Räkenskaperna måste på begäran göras tillgängliga på elektronisk väg för konsumtionsmedlemsstaten och identifieringsmedlemsstaten. Räkenskaperna ska bevaras i tio år efter utgången av det år då transaktionen genomfördes.

Förordningen om administrativt samarbete har utökats med särskilda bestämmelser som gäller den särskilda ordningen för import.

För att importmedlemsstatens tullmyndigheter ska kunna identifiera de importerade varor på vilka det ska betalas mervärdesskatt via den särskilda ordningen, ska det registreringsnummer som har tilldelats den skattskyldige för tillämpning av den särskilda ordningen meddelas tullmyndigheterna senast vid inlämnandet av importdeklarationen. Då kan registreringsnumrets giltighet kontrolleras i samband med importen av varor. För att möjliggöra sådan kontroll ska medlemsstaterna i det elektroniska systemet registrera uppgifter om de registreringsnummer för skattskyldiga som omfattas av den särskilda ordningen som tilldelats av dem.

För att bekämpa skattebedrägerier ska medlemsstaterna i fråga om varje registreringsnummer för den särskilda ordningen som tilldelats av en medlemsstat registrera det totala värdet av importen av varor under varje månad. Då kan uppgifterna jämföras med de uppgifter som den skattskyldige har uppgett i skattedeklarationen.

Medlemsstaterna ska tillåta att de behöriga myndigheterna i andra medlemsstater har automatiserad åtkomst till dessa uppgifter i anknytning till den särskilda ordningen som registrerats i det elektroniska systemet.

Mervärdesskattelagen

I mervärdesskattelagen föreslås sådana ändringar som följer av distansförsäljningsdirektivet. Till lagen fogas bestämmelser om den nya särskilda ordningen för import. Inom ramen för den särskilda ordningen kan skyldigheter i anslutning till beskattningen skötas via skatteförvaltningen i en enda medlemsstat, som vidarebefordrar uppgifterna i skattedeklarationerna och inbetalningarna på basis av deklarationerna till konsumtionsmedlemsstaterna. Mervärdesskattelagen utökas med bestämmelser om de situationer där den skattskyldige uppfyller sina förpliktelser via Skatteförvaltningen i Finland. Dessutom utökas lagen med bestämmelser om beskattningsförfarandet i fråga om skatt som ska betalas till Finland i situationer där den skattskyldige som identifieringsmedlemsstat väljer en annan medlemsstat.

Bestämmelser om det administrativa samarbetet mellan medlemsstaterna i anknytning till den särskilda ordningen finns i förordningen om administrativt samarbete, vilket betyder att det inte behövs några bestämmelser om detta i lagen.

Tillämpningsområde

Den särskilda ordningen kan tillämpas vid sådan distansförsäljning av varor som importeras som definieras i lagförslaget 19 a §, om varorna ingår i försändelser med ett realvärde på högst 150 euro. Den särskilda ordningen omfattar alltså distansförsäljningar av varor som importeras enligt 63 a § 3 mom. i lagförslaget som sker i importmedlemsstaten och distansförsäljningar av varor enligt 63 § 2 mom. som sker i någon annan medlemsstat där transporten upphör. Det ska vara fråga om distansförsäljning enbart när försäljningen sker till andra än näringsidkare eller till andra vars förvärv från andra medlemsstater inte beskattas som gemenskapsinterna förvärv. Vid tillämpning av den särskilda ordningen ska importen av varor enligt lagförslaget vara skattefri, och skatten ska redovisas på basis av den skattedeklaration för distansförsäljningen som varje månad ska avges till identifieringsmedlemsstaten. Skyldigheten att betala skatt uppstår vid den tidpunkt då köparens betalning har godkänts. Om den skattskyldige använder den särskilda ordningen ska den tillämpas på all distansförsäljning som omfattas av ordningen.

Ordningen kan användas av skattskyldiga som har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller som har ett fast driftställe inom gemenskapen. Ordningen kan också användas av en skattskyldig som inte är etablerad inom gemenskapen, om den har utsett en förmedlare som är etablerad inom gemenskapen. Om den skattskyldige är etablerad i en stat som inte hör till gemenskapen, men med vilken unionen har ingått ett avtal om ömsesidigt bistånd som har ett liknande tillämpningsområde som direktivet om ömsesidigt bistånd och förordningen om administrativt samarbete, är den skattskyldige inte skyldig att utse en förmedlare. Även en skattskyldig som har sitt säte eller ett fast driftställe inom gemenskapen får utse en förmedlare. Förmedlaren ansvarar för betalningen av skatt och fullgör i den skattskyldiges namn skyldigheterna enligt den särskilda ordningen.

Identifieringsregistret

Identifieringsmedlemsstaten är den medlemsstat där den skattskyldige har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har ett fast driftställe. Om en skattskyldig som använder den särskilda ordningen inte har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har ett fast driftställe inom gemenskapen, är identifieringsmedlemsstaten den medlemsstat där den skattskyldige beslutar att registrera sig. Det är fråga om en sådan situation när den skattskyldige är etablerad i ett tredjeland med vilket unionen har ingått ett sådant avtal om ömsesidigt bistånd som avses ovan. Om en skattskyldig som är etablerad inom gemenskapen eller utanför gemenskapen har utsett en förmedlare, är identifieringsmedlemsstaten den medlemsstat där förmedlaren har etablerat sitt säte eller har ett fast driftställe.

En skattskyldig som vill använda den särskilda ordningen ska i enlighet med direktivet till identifieringsmedlemsstaten på elektronisk väg göra en anmälan om att verksamheten inleds och uppgge den information som nämns i artikel 369p i direktivet. I 134 a § 2 mom. i mervärdesskatte lagen finns det ett bemyndigande för Skatteförvaltningen att meddela närmare föreskrifter om de uppgifter som ska lämnas i anmälan om att verksamhet inleds. Detta bemyndigande omfattar i sin gällande form även den särskilda ordningen för import.

Om identifieringsmedlemsstaten för en skattskyldig eller en förmedlare som agerar för en skattskyldigs räkning är Finland, ska de införas i det separata identifieringsregister som förs av Finland. Registret ska innehålla uppgifter om de skattskyldiga och förmedlare som använder den

särskilda ordningen för import. De tilldelas ett individuellt registreringsnummer som ska användas enbart för denna särskilda ordning.

Om den skattskyldiges eller förmedlarens identifieringsmedlemsstat är någon annan stat än Finland, ska den medlemsstaten införa den skattskyldige eller förmedlaren i sitt eget identifieringsregister. Om en sådan skattskyldig är skyldig att betala skatt även till Finland, införs den i det identifieringsregister som förs av Finland som konsumtionsmedlemsstat. Som individuellt registreringsnummer används då det individuella registreringsnummer som tilldelats av identifieringsmedlemsstaten. En sådan skattskyldig införs inte i det allmänna registret över mervärdesskattskyldiga. När det gäller skatt som ska betalas till Finland tillämpas i fråga om en sådan här skattskyldig samma beskattningsförfarande som för en skattskyldig vars identifieringsmedlemsstat är Finland.

Skatteperiod och skattedeklaration

Skatteperioden för en skattskyldig som använder den särskilda ordningen är en kalendermånad. En skattedeklaration som innehåller den information som anges i direktivet ska avges före utgången av den månad som följer utgången av skatteperioden. Informationen ska lämnas på elektronisk väg. Skatten ska betalas inom samma tidsfrist. Identifieringsmedlemsstaten tar emot skattedekclarationer och skatt och vidarebefordrar uppgifter och skatt till konsumtionsmedlemsstaterna. En skattskyldig eller en förmedlare som agerar för den skattskyldiges räkning och vars identifieringsmedlemsstat är Finland ska avge skattedeklaration och betala skatt till Finland.

Avdragsrätt

En skattskyldig som använder den särskilda ordningen och vars identifieringsmedlemsstat inte är Finland har inte rätt att dra av mervärdesskatt som ingår i förvärv som görs i Finland. Däremot har den skattskyldige rätt att få sådan återbäring som avses i 122 § i mervärdesskattelagen för dem. Om en skattskyldig som använder den särskilda ordningen även bedriver verksamhet här i landet som inte omfattas av den särskilda ordningen, men för vilken den skattskyldige är registrerad som mervärdesskattskyldig, får den emellertid genom en skattedeklaration för skatter som betalas på eget initiativ göra avdrag enligt 10 kap. i mervärdesskattelagen för anskaffningar i samband med sin avdragsgilla verksamhet inom ramen för den särskilda ordningen.

Bokföringsskyldighet

En skattskyldig som använder den särskilda ordningen ska i enlighet med direktivet ha en tillräckligt detaljerad bokföring över den affärsverksamhet som omfattas av den särskilda ordningen. På samma sätt ska en förmedlare ha en tillräckligt detaljerad bokföring för varje skattskyldig som den företräder. Bokföringen ska på begäran på elektronisk väg göras åtkomlig för identifieringsmedlemsstaten och konsumtionsmedlemsstaten. Bokföringen ska bevaras i tio år efter utgången av det år då transaktionen genomfördes.

Villkoren för att agera som förmedlare

Enligt distansförsäljningsdirektivet ska en förmedlare vara etablerad inom gemenskapen. Direktivet innehåller inga bestämmelser om särskilda villkor som ställs i fråga om förmedlare. Därför kan medlemsstaterna ställa egna villkor som den som en skattskyldig har utsett till förmedlare ska uppfylla för att bli godkänd som en sådan förmedlare som avses inom den särskilda ordningen.

I 173 a § i mervärdesskattelagen föreskrivs det att förutsättningen för att en utlänning som inte har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har ett fast driftställe i Finland ska kunna ansöka om att bli skattskyldig är att den har ett ombud som är godkänt av Skatteförvaltningen. Denna skatterepresentant ska ha etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet i Finland. Lagen innehåller inga andra villkor för godkännandet av en skatterepresentant. Skatterepresentanten ansvarar för att deklarationsskyldigheten i fråga om mervärdesskatt fullgörs för utlänningens räkning, men ansvarar inte för betalningen av skatten. Skatteförvaltningen får kräva att utlänningen ställer en säkerhet för betalningen av skatt. I praktiken har ingen säkerhet krävts.

Enligt 15 § 6 mom. i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ kan Skatteförvaltningen bestämma att skatteperioden för en skattskyldig som tillämpar en förlängd skatteperiod ska vara en kalendermånad, om den skattskyldige väsentligt har försummat eller på sådana grunder som avses i 26 § 3 mom. i lagen om förskottsuppbörd (1118/1996) eller på motsvarande grunder kan antas väsentligt försumma sina skyldigheter vid beskattningen enligt 2 mom. i den paragrafen. Samma kriterier finns också i 100 a § i mervärdesskattelagen när det gäller överföring av en importör till det särskilda förfarande som det föreskrivs om i den paragrafen. Dessa villkor är också nästan identiska med de förutsättningar för anteckning i registren över tillstånd för godkända upplagshavare, registrerade mottagare och avsändare samt skatterepresentanter och bilskatteombud som finns i punktskattelagen (182/2010) och bilskattelagen (777/2020) och som träder i kraft vid ingången av 2021.

När det gäller den särskilda ordningen för import är det för aktörer som inte är etablerade inom gemenskapen i allmänhet en förutsättning för att få använda den särskilda ordningen att man utser en förmedlare. Villkoren för att agera som förmedlare måste vara desamma även när registrering av en skattskyldig inte förutsätter att det utses en förmedlare, eftersom samma skyldigheter gäller för alla förmedlare. Eftersom förmedlaren har utsetts till att fullgöra skyldigheterna i fråga om skatt för den skattskyldiges räkning, måste förmedlaren vara pålitlig.

I genomförandeförordningen föreskrivs det att en förmedlare ska strykas från den särskilda ordningen vid allvarlig försummelse. Enligt genomförandeförordningen är det fråga om sådan här försummelse åtminstone när identifieringsmedlemsstaten under tre på varandra följande skatteperioder har sänt förmedlaren en påminnelse om försummelse av att avge en deklaration eller av att betala skatt. Detta är emellertid efterhandstillsyn, och en eventuell förlust av skatteinkomster har då redan skett innan förmedlaren stryks från ordningen.

För att säkerställa att förmedlaren är pålitlig och att skatterna flyter in föreslås det att förutsättningarna för registrering av förmedlaren i den särskilda ordningen i allt väsentligt ska överensstämma med förutsättningarna för registrering för förskottsuppbörd.

3.6.5 Gemensamma bestämmelser för de särskilda ordningarna

Beslut om registrering för de särskilda ordningarna och delgivning av beslut

I fråga om alla avgöranden om registrering som gäller de särskilda ordningarna meddelas det ett överklagbart beslut till den skattskyldige eller förmedlaren. Man frångår alltså systemet med underrättelser i registerärenden. Beslut som gäller registrering är beslut om registrering och avregistrering samt om att den skattskyldige eller förmedlaren, med avvikelse från anmälan, inte har registrerats eller avregistrerats. Genom ändringen förtydligas och förenklas förfarandet. Den skattskyldiges och förmedlarens administrativa börda minskar när de inte särskilt behöver begära ett beslut om hur registerärendet har avgjorts. Även Skatteförvaltningens arbetsmängd minskar.

I mervärdesskattedirektivet föreskrivs det att förfarandena inom ramen för de särskilda ordningarna ska vara elektroniska. Den skattskyldige eller förmedlaren kan anses ge sitt samtycke till att handlingar delges på elektronisk väg när den lämnar in sin inledningsanmälan till Skatteförvaltningen. Om inledningsanmälan inte samtidigt anses vara ett samtycke till elektronisk delgivning, måste samtycke ges i fråga om andra registreringsbeslut än sådana som avses i artikel 58 i genomförandeförordningen. Om samtycke inte ges, måste beslutet delges per post. Detta skulle medföra en administrativ börda, eftersom det från fall till fall måste utredas när elektronisk delgivning kräver samtycke.

Tidpunkten för när elektroniska beslut har delgetts motsvarar 19 § 2 mom. som gäller vanlig elektronisk delgivning i lagen om elektronisk kommunikation i myndigheternas verksamhet (13/2003). Mottagaren anses ha fått del av beslutet den tredje dagen efter det att information om delgivningen har sänts till den e-postadress som den skattskyldige eller förmedlaren har meddelat. Om det under denna tid har funnits ett tekniskt hinder för att ta emot informationen om delgivningen eller få åtkomst till Skatteförvaltningens e-tjänst, anses det att mottagaren har fått del av handlingen den tredje dagen efter det att det tekniska hindret har undanröjts.

Förseningsavgift

Enligt lagförslaget ändras förfarandet för rättelse av skattedeklarationer inom ramen för de särskilda ordningarna. Den skattskyldige ska lämna uppgifter om rättelse av skatt som deklarerats fel i skattedeklarationer som gäller senare skatteperioder. Den skattskyldige kan alltså inte lämna rättelseuppgifter genast efter att skattedeklarationen har avgetts, även om den upptäcker fel i de uppgifter som lämnats, utan den skattskyldige måste vänta till utgången av följande skatteperiod och i deklarationen för denna senare skatteperiod lämna rättelseuppgifter för även den tidigare skatteperioden.

När det gäller ordningarna för tredjeländer och unionen är skatteperioden även framöver ett kalenderkvartal. De skattskyldiga kan alltså inom ramen för dessa ordningar i fortsättningen lämna rättelseuppgifter tidigast efter tre månader. Av detta följer att dessa skattskyldiga i samband med en rättelse alltid kommer att betala en förseningsavgift för den skatt som betalats till Finland till ett för litet belopp. Enligt 36 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ påförs förseningsavgift om rättelsedeklarationen lämnas in senare än 45 dagar efter den sista inlämningsdagen för deklarationen för skatteperioden. Den förseningsavgift som påförs på grundval av en rättelsedeklaration är två procent av den skatt som ska betalas och som har deklarerats för sent. Även om den skattskyldige skulle upptäcka felet inom 45 dagar från den ursprungliga inlämningsdagen för deklarationen, kan den inte meddela Skatteförvaltningen rättelseuppgifterna förrän i samband med deklarationen för följande skatteperiod. Den skattskyldige kan inte lämna rättelsedeklarationen direkt till konsumtionsmedlemsstaten.

Inom den särskilda ordningen för import är skatteperioden en kalendermånad. Den skattskyldige ska avge en deklaration senast den sista dagen i den månad som följer skatteperioden. Förfarandet för rättelse av skatteuppgifter är detsamma som för de två andra särskilda ordningarna, dvs. rättelseuppgifter ska lämnas i deklarationerna för senare skatteperioder. Eftersom skatteperioden är en månad inom denna särskilda ordning, kan den skattskyldige rätta skatteuppgifterna inom 45 dagar och undvika förseningsavgift.

Med anledning av det som beskrivits ovan föreslås det att en skattskyldig som deklarerar skatt som ska betalas till Finland och som använder ordningen för tredjeländer eller unionsordningen inte ska påföras någon förseningsavgift om den lämnar rättelsedeklarationen senast den dag som

skattedeklarationen för den skatteperiod som följer den skatteperiod som ska rättas ska vara inlämnad. På så sätt drabbas inte de skattskyldiga som använder dessa särskilda ordningar av oskäligen påföljdsavgifter.

Beräkningen av tidsfristerna för påförande och rättelse av skatt samt för ändringssökande inom ramen för de särskilda ordningarna

Lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ tillämpas på bland annat sådana skattskyldiga som använder en särskild ordning och som deklarerar skatt som ska betalas till Finland. Lagens 44 och 61 § om beräkningen av tidsfristerna för påförande av skatt, rättelse av beslut och begäran om omprövning, som är rättsmedlet i första instans, tillämpas alltså även i fråga om sådana här skattskyldiga. Enligt 44 § ska skatt påföras eller ett beslut rättas inom tre år från den tidpunkt som avses i lagens 4 §. Enligt 61 § ska begäran om omprövning framställas inom tre år från den tidpunkt som avses i lagens 4 §.

Enligt huvudregeln i den första meningen i 4 § 1 mom. i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ ska de tidsfrister som föreskrivs i lagen beräknas från ingången av det år som följer på det kalenderår som omfattar den skatteperiod för skatten i fråga för vilken skatt borde ha deklarerats och betalats. I den andra meningen i momentet föreskrivs det att om den skattskyldiges räkenskapsperiod inte är ett kalenderår och skatteperioden för skatten i fråga är en kalendermånad, beräknas tidsfristerna från ingången av det år som följer på utgången av den räkenskapsperiod som omfattar den skatteperiod för vilken skatt borde ha deklarerats och betalats. Om skatteperioden inte är en kalendermånad, har den skattskyldiges räkenskapsperiod alltså ingen betydelse, utan tidsfristerna räknas alltid från ingången av det år som följer på utgången av kalenderåret.

Skatteperioden för skattskyldiga inom ramen för ordningarna för tredjeländer och unionen är även framöver ett kalenderkvartal. För dem beräknas alltså de tidsfrister som föreskrivs i 44 och 61 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ enligt huvudregeln i lagens 4 § 1 mom., dvs. från ingången av det år som följer på det kalenderår som omfattar den skatteperiod för skatten i fråga för vilken skatt borde ha deklarerats och betalats.

När de skattskyldiga identifierar sig inom en särskild ordning anger de inte sin räkenskapsperiod, och det förekommer inte heller annars något utbyte av information om räkenskapsperioden mellan medlemsstaterna, även om identifieringsmedlemsstaten kände till räkenskapsperioden.

Inom den särskilda ordningen för import är skatteperioden enligt lagförslaget en kalendermånad. I praktiken går det inte att tillämpa bestämmelserna i 4 § 1 mom. i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ på skattskyldiga som använder denna särskilda ordning, eftersom man inte känner till de skattskyldigas räkenskapsperiod. Därför behövs det en bestämmelse om hur tidsfristerna för påförande av skatt, rättelse av beslut och begäran om omprövning ska beräknas när det gäller skattskyldiga som ska betala skatt till Finland och som använder den särskilda ordningen för import. Även i fråga om denna särskilda ordning beräknas tidsfristen från ingången av det år som följer det kalenderår till vilket den skatteperiod hör för vilken skatten skulle ha deklarerats och betalats. För tydlighetens och enhetlighetens skull föreskrivs detta i mervärdesskattelagen, i de bestämmelser som är gemensamma för de särskilda ordningarna, för samtliga av de tre särskilda ordningarna.

Allmänt om ändringar som ska göras i skatteuttag

Enligt den nya EU-lagstiftningen ska rättelser av uppgifterna i skattedeklarationerna för skatteperioder inom ramen för de särskilda ordningarna till skillnad från nu meddelas genom de deklarationer som avges för senare skatteperioder. Förfarandet enligt den gällande lagen om skatteuppbörd är inte fullt ut förenligt med det nya rättelseförfarandet. Därför föreslås det att förfarandet för skatteuppbörd delvis ändras.

På inbetalningar av skattskyldiga som använder en särskild ordning för vilka Skatteförvaltningen före indrivning inleds har utfärdat en betalningsuppsmaning tillämpas för närvarande inte till alla delar det allmänna förfarandet enligt lagen om skatteuppbörd. För att det administrativa förfarandet ska förenklas behöver förfarandet för skatteuppbörd till denna del harmoniseras med det förfarande som allmänt tillämpas i fråga om mervärdesskatt.

Riktande av inbetalningar och användningsordning

Liksom nu ska den skattskyldige eller en förmedlare enligt den nya särskilda ordningen för import betala skatten för skatteperioden till identifieringsmedlemsstaten och med hänvisning till skattedeklarationen för skatteperioden. Skattedeklarationen kan till skillnad från nu innehålla rättelser som gäller tidigare skatteperioder och då betalar den skattskyldige enbart det sammanlagda beloppet av den skatt som betalas för skatteperioden och det belopp som motsvarar rättelsen, eller det belopp som motsvarar skillnaden mellan dem.

Om den skattskyldige betalar mera till identifieringsmedlemsstaten än vad den i den aktuella deklarationen har deklarerat som skatt som ska betalas, ska identifieringsmedlemsstaten på motsvarande sätt som i nuläget enligt artikel 63 första stycket i genomförandeförordningen återbetala det överskjutande beloppet till den skattskyldige. På så sätt får Finland som konsumtionsmedlemsstat i allmänhet endast högst ett belopp som motsvarar skattedeklarationen för skatteperioden som inbetalning.

Till följd av det nya rättelseförfarandet ska en inbetalning som kommer via en identifieringsmedlemsstat riktas på sätt som avviker från de allmänna bestämmelserna om skatteuppbörd. Till skillnad från nu ska en inbetalning som den skattskyldige gör och som gäller flera skatteperioder riktas till inbetalningen för den skatteperiod under vilken rättelsen görs. Skatteförvaltningen använder inbetalningen i första hand för den skatteperiod som deklarerats genom den skattedeklaration för skatteperioden och för de skatteperioder som korrigerats genom en skattedeklaration som det hänvisas till i samband med inbetalningen. Eftersom det för närvarande inte är möjligt att genom samma skattedeklaration deklarerar korrigeringar för flera skatteperioder har motsvarande bestämmelser inte behövts, men även nu används inbetalningen för den skatteperiod till vilken rättelsen riktas.

Inbetalningen ska i andra hand användas för betalning av skatt för andra skatteperioder, förseningsavgifter, förseningsräntor och andra motsvarande fordringar inom ramen för den särskilda ordning som det hänvisas till i samband med inbetalningen. På så sätt kan det som betalats till ett för stort belopp liksom nu användas på ett sätt som är så enkelt som möjligt att administrera för Skatteförvaltningen. För att undvika en betalningsrörelse som går fram och tillbaka ska inbetalningen, liksom nu, kunna användas även till betalning av den skattskyldiges andra förfallna skatter och av Skatteförvaltningens andra fordringar, såsom ersättningar för rättegångskostnader, efter det att fordringarna enligt den aktuella särskilda ordningen har betalats. De skatter som redovisas inom ramen för en annan särskild ordning jämföras med andra skatter i användningsordningen. I praktiken kommer situationer där inbetalningar används till betalning av annat än skatt för de skatteperioder som deklarerats i skattedeklarationen att vara mycket sällsynta.

Användning av återbäring

Om en skattskyldig har betalat mer skatt än den deklarerat är identifieringsmedlemsstaten enligt artikel 63.1 i genomförandeförordningen skyldig att återbetala den summa som överstiger den deklarerade till den skattskyldige.

Om den skattskyldige rättar uppgifterna i skattedeklarationen till sin fördel så sent att identifieringsmedlemsstaten redan har fördelat det belopp som betalats för skatteperioden till konsumtionsmedlemsstaten, ska konsumtionsmedlemsstaten återbetala det som betalats till ett för stort belopp till den skattskyldige. Bestämmelser om detta som motsvarar nuläget finns i artikel 63 andra stycket i genomförandeförordningen. Till följd av det nya rättelseförfarandet kommer situationer där inbetalningar som gjorts till ett för stort belopp måste återbetalas till den skattskyldige i form av pengar att vara sällsynta.

Det blir aktuellt med återbäring för en skatteperiod om den skattskyldige betalar skatteperiodens skatt i enlighet med deklarationen, men genom en deklaration som gäller en senare skatteperiod rättar beloppet av den skatt som ska betalas för skatteperioden till ett mindre belopp. Denna rättelse av överbetald skatt ska anses som återbetalning som gäller den skatteperiod då felet har gjorts. På basis av deklarationen för den senare skatteperioden ska den skattskyldige betala skillnaden mellan skatten för skatteperioden och det belopp som motsvarar rättelsen av skatten för den tidigare skatteperioden. Den skattskyldige får alltså den återbäring som uppkommit för den tidigare skadeperioden till godo redan då den betalar skatten för den senare skatteperioden. På grund av det nya rättelseförfarandet och systemet ska vara enklare att administrera ska återbäring, till skillnad från nu och på ett sätt som avviker från de allmänna bestämmelserna om skatteuppbörd, kunna användas till att betala skatter inom ramen för i första hand den särskilda ordning som återbäringen gäller. Återbäring ska alltså inte längre i första hand användas enligt den dag den skattskyldiges skatter preskriberas. För undvikande av betalningsrörelser fram och tillbaka ska det vara möjligt att i andra hand använda återbäring även till att betala den skattskyldiges andra skatter och Skatteförvaltningens andra fordringar. Skatter som ska betalas i andra särskilda ordningar jämföras med andra skatter i användningsordningen. Återbäring kan också bli aktuell till exempel när man på myndighetsinitiativ avviker från uppgifterna i skattedeklarationen till den skattskyldiges fördel eller när skatt återbärs till följd av ändringssökande.

Inbetalning på basis av en betalningsuppmaning

Enligt EU:s mervärdesskattelagstiftning ska den skattskyldige efter att konsumtionsmedlemsstaten har skickat en påminnelse betala den skatt som saknas direkt till konsumtionsmedlemsstaten.

I nuläget riktas en inbetalning som en skattskyldig som använder en särskild ordning har gjort på basis av en betalningsuppmaning till betalning av fordringar som Skatteförvaltningen specificerar. Det föreslås att detta ändras så att den skattskyldige i enlighet med lagen om skatteuppbörd kan rikta inbetalningen till betalning av alla skatter eller till betalning av samma skatteslag. Detta skulle göra det möjligt att i Skatteförvaltningens informationssystem rent tekniskt använda en inbetalning som en skattskyldig som använder en särskild ordning har gjort på basis av en betalningsuppmaning på samma sätt som andra skatter. Inbetalningen riktas till betalning av skatter och dröjsmålspåföljder inom ramen för den särskilda ordning som anges i betalningsreferensen enligt förfallodag. Om en del av inbetalningen efter detta ännu är oanvänd, kan den användas till att betala andra förfallna och Skatteförvaltningens andra fordringar.

Gällande bestämmelser som är tillämpliga på den särskilda ordningen för import

I fråga om en skattskyldig som använder den särskilda ordningen för import tillämpas också de gällande gemensamma procedurbestämmelser som det inte föreslås några ändringar till i detta lagförslag. Detta innebär att en skattskyldig som använder den särskilda ordningen inte omfattas av bestämmelserna om periodisering i 13 kap. eller bestämmelserna om handledning och förhandsavgörande i 20 kap. i mervärdesskattelagen, när det är fråga om skatt som ska betalas till en annan medlemsstat. När det gäller skatt som ska betalas till en annan medlemsstat tillämpas inte heller bestämmelserna om betalning av skatt för skatteperioden i 32 och 33 § och bestämmelserna om påförande av skatt i 8 kap. i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ. När det gäller den skattskyldige tillämpas bestämmelsen i 134 h § 2 mom. om återbäring vad gäller rättelseposter, om rättelseposterna inte har kunnat dras av vid beräkningen av den skatt som ska redovisas, samt bestämmelsen i 134 p § om den ränta som ska betalas på skatt som återbetalas.

3.7 Skyldigheten att ge köparen en faktura

Direktivet

Genom distansförsäljningsdirektivet ändrades mervärdesskattedirektivets artikel 220.1 led 2 om utfärdande av fakturor så att en skattskyldig som använder unionsordningen inte är skyldig att utfärda en faktura vid gemenskapsintern distansförsäljning av varor. Syftet med detta är att lindra bördan för företag som använder den särskilda ordningen för gemenskapsintern distansförsäljning av varor.

Mervärdesskattelagen

I mervärdesskattelagen föreslås sådana ändringar som följer av distansförsäljningsdirektivet. Den som bedriver gemenskapsintern distansförsäljning av varor ska inte vara skyldig att ge köparen en faktura om säljaren tillämpar unionsordningen.

3.8 Lagen om undantag för landskapet Åland i fråga om mervärdesskatte- och accislagstiftningen

Mervärdesskattedirektivet tillämpas inte på transaktioner som sker på Åland. Därför påverkar bestämmelserna i distansförsäljningsdirektivet inte direkt den beskattning som gäller Åland, förutom när det är fråga om import av varor från Åland till andra delar av Finland. Följaktligen måste Finland göra det möjligt att tillämpa den nya särskilda ordningen för import och det specialarrangemang som är ett alternativ till den även vid distansförsäljning av varor som importeras från Åland till Finland. Företag som är etablerade på Åland kan också på normala villkor använda de särskilda ordningar för en enda kontaktpunkt som avses i lagförslaget. Detta följer av de ändringar som föreslås i mervärdesskattelagen.

Lagförslagets bestämmelser om gemenskapsintern distansförsäljning av varor kan inte tillämpas på försäljning till landskapet Åland från andra medlemsstater. Ett villkor för tillämpning av bestämmelserna är bland annat att transporten av varan avslutas inom gemenskapen. På sådan försäljning och på försäljning av varor från en annan del av landet som hänför sig till varuimporter till landskapet tillämpas enligt 18 § i undantagslagen det som föreskrivs om införsel av varor i mervärdesskattelagen. Undantagslagen anpassas i enlighet med detta.

Eftersom det enligt mervärdesskattelagen i princip är det normala mervärdesskattesystemet enligt mervärdesskattelagen som ska tillämpas på Åland, ska de ändringar som gäller import och som ska göras i mervärdesskattelagen till följd av distansförsäljningsdirektivet i princip också

tillämpas på import till landskapet Åland från andra delar av Finland, andra medlemsstater och tredjeländer. Följaktligen bör slopandet av skattefrihet för import av varor med ringa värde även gälla import till Åland. Det är motiverat på grund av den konkurrensneutralitet som är syftet med reformen, och också med tanke på enhetligheten och likvärdigheten.

Eftersom den nya särskilda ordningen för import enbart ska gälla gemenskapsintern försäljning och den förutsätter samarbete mellan olika medlemsstater, ska den inte tillämpas som sådan på distansförsäljning av varor som importeras till landskapet Åland. Med tanke på administrativ enkelhet ska tillämpning av den särskilda ordningen emellertid vara möjlig när det är fråga om distansförsäljning till Åland från en plats utanför gemenskapen. I anknytning till detta införs i undantagslagen begreppet distansförsäljning av varor som importeras till landskapet från en plats utanför gemenskapen. På sådan försäljning tillämpas de bestämmelser om skattskyldighet och bokföringsskyldighet för upprätthållare av elektroniska gränssnitt som föreslås i mervärdesskattelagen.

Eftersom landskapet Åland inte hör till gemenskapens mervärdesskatteområde, ålägger direktivet ingen skyldighet att möjliggöra tillämpning av specialarrangemanget för import på import som sker i landskapet. För att underlätta mervärdesskatteförfarandet för import som ingår i försändelser med ett värde på högst 150 euro föreslås det att specialarrangemanget också ska kunna tillämpas vid import som sker på Åland, oberoende av om importen sker från andra delar av Finland, en annan medlemsstat eller en plats utanför gemenskapen. Specialarrangemanget tillämpas på motsvarande villkor som det som föreslås i mervärdesskattelagen när det gäller import till andra delar av Finland. På grundval av 18 § i den gällande undantagslagen behövs det inga ändringar i undantagslagen till denna del.

Det föreslås att de utvidgade ordningarna för tredjeländer och unionen som ingår i det lagförslag som gäller mervärdesskattelagen, liksom nu, ska tillämpas även vid försäljning av tjänster till Åland och på Åland, när de normala villkoren uppfylls. Ändringar som gäller detta föreslås i undantagslagen.

4 De huvudsakliga konsekvenserna

Allmänt

Syftet med de föreslagna ändringarna är att uppnå mera jämlika konkurrensförhållanden, minska de administrativa kostnaderna för företag och uppnå en effektivare skatteuppbörd. Ändringarna har konsekvenser för skatteintäkterna, skatteuppbörden och skattekontrollen, företagens kostnader och Skatteförvaltningens och Tullens engångskostnader och fasta kostnader.

I och med att skattefriheten avslutas för import av varuförsändelser av ringa värde försvinner den snedvridning av konkurrensen som funnits mellan företag som är etablerade utanför gemenskapen och de som är etablerade inom gemenskapen. Antalet varuförsändelser av ringa värde, dvs. högst 22 euro, som för närvarande importeras till Finland från platser utanför gemenskapen uppgår till uppskattningsvis cirka 16,5 miljoner försändelser per år. Antalet har på ett par år ökat med totalt cirka 10–15 procent. Om skattefriheten på import slopas ökar skatteintäkterna. Även tidskrifter utgör varuförsändelser av ringa värde, och de cirkuleras i betydande utsträckning via länder som inte hör till gemenskapen. Å andra sidan utvidgar ändringen skyldigheten att avge skatte- och tulldeklaration, eftersom det till skillnad från nu både ska betalas mervärdesskatt och lämnas en tulldeklaration för import av varor med ett värde på högst 22 euro. Dessa skyldigheter ökar arbetsmängden för Tullen och Skatteförvaltningen. Ändringarna kan höja

konsumtpriserna för produkter som beställs från platser utanför gemenskapen och eventuellt även öka andra kostnader.

Distansförsäljningen av varor mellan medlemsstaterna och från platser utanför gemenskapen sker i betydande utsträckning via elektroniska gränssnitt. På försäljning som sker via sådana gränssnitt tillämpas för närvarande de allmänna bestämmelserna i direktivet. Den föreslagna skyldigheten för upprätthållare av elektroniska gränssnitt effektiviserar uppbörden av den mervärdesskatt som ska betalas på försäljningen av varor. När den försäljning som den som säljer varor via ett elektroniskt gränssnitt säljer till upprätthållaren av det elektroniska gränssnittet dessutom befrias från mervärdesskatt undviks risken för att försäljare som inte är etablerade inom gemenskapen låter bli att redovisa mervärdesskatt för denna försäljning till skattemyndigheterna. Den föreslagna bokföringsskyldigheten förbättrar i sin tur kontrollen av skatt som ska betalas för försäljning av tjänster och varor som sker via elektroniska gränssnitt.

Enligt mervärdesskattedirektivet är det årliga tröskelvärde för försäljning per medlemsstat som hänför sig till fastställandet av platsen för beskattning för sådan distansförsäljning till privatpersoner och personer som likställs med dem som sker från en medlemsstat till en annan i nuläget 100 000 euro. Den medlemsstat inom vars territorium varorna befinner sig när transporten till förvärvaren avslutas får sänka tröskelvärdet till 35 000 euro. Tre medlemsstater har 100 000 euro som tröskelvärde och de övriga har 35 000 euro som tröskelvärde. Finland har i egenskap av ett land med förhållandevis hög skattenivå använt tröskelvärdet 35 000 euro. År 2019 var 836 distansförsäljare registrerade i Finland och den mervärdesskatt som de betalade till Finland uppgick år 2019 till cirka 132 miljoner euro. Det finns ingen tillgänglig statistik över distansförsäljning från Finland till andra medlemsstater, eftersom företag som är etablerade i Finland inte är skyldiga att deklarerat uttryckligen denna försäljning. Det finns inte heller någon tillgänglig statistik över finländska företag som är registrerade som mervärdesskattskyldiga i andra medlemsstater. Det förekommer inget informationsutbyte mellan medlemsstaterna i fråga om sådant här och företagen har ingen skyldighet att informera etableringsmedlemsstaten om att de har registrerats som skattskyldiga i en annan medlemsstat. Det att de medlemsstatsspecifika tröskelvärdena ersätts med ett tröskelvärde på 10 000 euro för försäljning av telekommunikationstjänster, sändningstjänster och tjänster som tillhandahålls på elektronisk väg samt gemenskapsintern distansförsäljning av varor inom hela EU gynnar medlemsstater som Finland, som har en hög beskattningsnivå. Det att man har ett gemensamt tröskelvärde minskar också företagets administrativa börda. För företag som hamnar mellan det nya tröskelvärdet och de gamla tröskelvärdena kan de administrativa kostnaderna öka i viss mån.

En utvidgning av tillämpningsområdet för de nuvarande särskilda ordningarna för en enda kontaktpunkt gör det möjligt för fler företag än nu att använda de särskilda ordningarna. Användningen av de särskilda ordningarna kan i betydande grad sänka de administrativa kostnaderna för företagen, vilket enligt kommissionens bedömning skulle utöka urvalet av varor och tjänster för konsumenterna och sänka de gemenskapsinterna konsumentpriserna.

För deklaration och betalning av skatt på distansförsäljning av varor som importeras från en plats utanför gemenskapen och som ingår i försändelser med ett värde på högst 150 euro införs en ny särskild ordning för en enda kontaktpunkt. Om säljaren använder den särskilda ordningen för import är importen av varor skattefri och säljaren deklarerar och betalar månatligen skatt på försäljningen till alla försäljningsmedlemsstater via registreringsmedlemsstaten. Konsumenterna behöver alltså inte betala mervärdesskatt i samband med importen, utan skatten är betald redan i samband med varans inköpspris, vilket underlättar den administrativa bördan för konsumenterna. Den särskilda ordningen minskar antalet betalningstransaktioner som gäller mervärdesskatt på import som följer av att skattefriheten försvinner i fråga om import av varuförsändelser av ringa värde och minskar på så sätt den administrativa börda som läggs på Tullen i

och med att skattefriheten försvinner. Å andra sidan måste Tullen för varje import utreda om varan ska deklarerar inom ramen för den särskilda ordningen. Om det registreringsnummer för mervärdesskatt som tilldelats för den särskilda ordningen och som angetts i samband med importen inte är giltigt, eller om man inte har använt sig av den särskilda ordningen, är det Tullen som uppbär mervärdesskatt på importen.

Konsekvenser för budgeten

Ändringarnas konsekvenser för statens intäkter av mervärdesskatt uppgår till sammanlagt uppskattningsvis cirka 60 miljoner euro för 2021. I detta ingår slopandet av skattefriheten för import när det gäller varor med ett värde på högst 22 euro som importeras från en plats utanför gemenskapen, där skatteintäkterna uppgår till uppskattningsvis 26 miljoner euro. Vid uppskattningen har man utgått från att det genomsnittliga värdet per vara är fem euro. Till skatteintäkterna har man även räknat in ett mindre skattebortfall i och med att försummelser och skattebedrägerier minskar tack vare ändringarna. I synnerhet när det gäller skattebedrägerier är det svårt att bedöma konsekvenserna för skatteintäkterna. Därför är uppskattningen av skatteintäkterna förenad med betydande osäkerhet.

I kalkylerna har man inte beaktat eventuella förändringar i konsumtionsbeteendet. Om ändringarna minskar efterfrågan på varor av ringa värde som köps från platser utanför gemenskapen kan effekten bli mindre än uppskattat. Å andra sidan kan efterfrågan flyttas över till hemmamarknaden och den inre marknaden när skattebehandlingen förenhetligas, vilket ökar skatteintäkterna på motsvarande sätt.

Skattebedrägerierna beräknas minska på grund av flera olika faktorer. Skattebedrägerierna kan minska till följd av att de nuvarande särskilda ordningarna utvidgas i och med att det blir lättare för företagen att deklarera och betala skatt till rätt medlemsstat. Även det att skattefriheten för import slopas för varor med ett värde på högst 22 euro som importeras från en plats utanför gemenskapen och att det införs en ny särskild ordning kan minska antalet skattebedrägerier, i och med att skattekontrollen underlättas och undervärdering av varor i syfte att undvika skatt minskar. Användning av den särskilda ordningen för import förutsätter att skattskyldiga som inte är etablerade inom gemenskapen utser en förmedlare som är etablerad inom gemenskapen. Detta bidrar till att minska skattebedrägerierna, eftersom förmedlaren ansvarar för att skyldigheterna enligt den särskilda ordningen fullgörs i den skattskyldiges namn.

Kommissionen har bedömt att även införandet av de nya tillsynsverktyg som regleras i förordningen om administrativt samarbete kommer att minska antalet skattebedrägerier. Bestämmelserna, som tillämpas sedan ingången av 2020, gäller bland annat medlemsstaternas samarbete i fråga om att genomföra administrativa utredningar om ekonomisk verksamhet som bedrivs av skattskyldiga som är etablerade i en annan medlemsstat samt effektivisering av den verksamhet som bedrivs inom samarbetsnätverket Eurofisc, i vilket det ingår tjänstemän inom Skatteförvaltningens bedrägeribekämpning. Förordningen innehåller också bestämmelser om medlemsstaternas administrativa samarbete som gäller för samtliga av de tre särskilda ordningarna i situationer där konsumtionsmedlemsstaten vill se den skattskyldiges eller en förmedlares bokföring.

När det tröskelvärde på 35 000 euro som för närvarande gäller i enskilda medlemsstater för distansförsäljning av varor slopas och ersätts med ett tröskelvärde på 10 000 euro för försäljning av radio- och televisionstjänster, telekommunikationstjänster och tjänster som tillhandahålls på elektronisk väg samt för gemenskapsintern distansförsäljning, vilket gäller inom hela EU, kan det påverka skatteintäkterna positivt. Till följd av det ändrade tröskelvärdet måste säljare som

är etablerade i andra medlemsstater registrera sig som skattskyldiga i Finland i ett tidigare skede än nu och oberoende av hur mycket de har sålt till Finland.

Ändringarna har liten inverkan på privathushållens disponibla inkomster och därigenom på annan konsumtion och sparande. Omfattningen av ändringarna är så liten att den inte anses ha någon betydande inverkan på intäkterna från andra skatteslag.

Konsekvenser för budgeten har beaktats i budgeten för året 2021.

Konsekvenser för inkomstfördelningen

För närvarande finns det ingen statistik eller motsvarande uppgifter om vilka grupper av inkomsttagare som via elektroniska gränssnitt köper varor och tjänster från andra medlemsstater eller platser utanför gemenskapen, vilket betyder att det inte är möjligt att bedöma konsekvenserna för inkomstfördelningen. Troligtvis har ändringarna inga stora konsekvenser för inkomstfördelningen.

Konsekvenser för myndigheterna

Ändringarna kräver uppdateringar av Skatteförvaltningens och Tullens informationssystem. Dessutom behövs det mera personal till bland annat kundrådgivningen samt för handläggningen av en större mängd skatte- och tulldeklARATIONER.

Skatteförvaltningen har bedömt att engångskostnaderna för informationssystemen kommer att uppgå till cirka 2,4 miljoner euro. Dessa kostnader beror på de ändringar som måste göras i systemen GenTax och MinSkatt. Utöver detta uppgår de löpande kostnader för informationssystemen som följer av ändringarna till cirka 200 000 euro om året. Dessa kostnader kommer från underhåll och reparationer samt eventuella ändringar som görs på grund av ändringar i lagstiftningen.

Det engångsbehov av mera personal som ändringarna ger upphov till beräknas uppgå till 10 årsverken inom Skatteförvaltningen, vilket motsvarar en kostnad på 600 000 euro. Efter ändringarna beräknas det finnas ett permanent behov av mera resurser som motsvarar cirka fyra årsverken, vilket motsvarar en kostnad på 240 000 euro. Ändringarna kan samtidigt också i viss mån minska Skatteförvaltningens kostnader för personarbete när det gäller utländska företag som har registrerat sig som mervärdesskattskyldiga direkt till Finland, om dessa börjar använda de särskilda ordningarna. Det går inte att uppskatta hur många dessa företag är.

Tullen har bedömt att de engångskostnader för informationssystemen som ändringarna medför kommer att uppgå till cirka 3,7 miljoner euro. Kostnaderna kommer från arbetet med att förnya och ändra systemen för förtullning, riskanalys, penningflödet och dokumenthantering samt de system som används gemensamt. Utöver detta uppgår enligt Tullens uppskattningar de fasta kostnaderna för informationssystemen till 2,2 miljoner euro om året från och med 2021. Dessa kostnader beror på en ökning av den fasta kapaciteten, serviceavgifter för kontroll och underhåll av systemmiljöer samt licensavgifter för serverplattformar och databaser. Till följd av en ökad mängd tulldeklARATIONER och mera kundrådgivning beräknar Tullen att den kommer att behöva minst 42 årsverken till. Dessutom beräknar Tullen att den från och med 2021 kommer att behöva minst 10 årsverken till för att stärka tullövervakningen och för den operativa riskanalysen. Även reskontrafunktionerna beräknas kräva åtminstone 2 årsverken till i fortsättningen. I anslag motsvarar ökningen av personalresurserna cirka 3,0 miljoner euro.

Inom ramen för den särskilda ordningen för import upprättas det dessutom ett register över IOSS-nummer, till vilket medlemsstaternas skatteförvaltningar lämnar registreringsnumren för de skattskyldiga som registrerat sig för den särskilda ordningen, liksom datumen för när registreringen börjar och upphör att gälla. Registret över IOSS-nummer genomförs på så sätt att kommissionen förvaltar ett centraliserat register över IOSS-nummer och varje medlemsstat upprättar ett eget nationellt register, som är en kopia av det centraliserade registret. I Finland är det Tullen som upprättar det nationella registret över IOSS-nummer. Tullen kommer att använda registret i samband med import av varor, när den kontrollerar giltigheten för det individuella registreringsnummer för mervärdesskatt som gäller för den särskilda ordningen för import vid den tidpunkt då en importdeklaration lämnas in.

Kommissionen förvaltar systemet Surveillance, till vilket medlemsstaternas tullmyndigheter redan nu sänder uppgifter om tulldeklarationer. Från och med juli 2021 ska det lämnas en tulldeklaration även för varuförsändelser med ett värde på högst 22 euro. Enligt artikel 143a i den delegerade förordningen kan deklaranten avge en standardtulldeklaration med en specifik datauppsättning. Tullen upprättar den fil som behövs för att förmedla denna nya datauppsättning till Surveillance-systemet.

Med hjälp av användargränssnittet SURV-RECAPP, som förvaltas av kommissionen, har medlemsstaternas skatteförvaltningar åtkomst till vissa uppgifter i Surveillance-systemet. Skatteförvaltningen upprättar ett nationellt gränssnitt till kommissionens SURV-RECAPP-användargränssnitt. Skatteförvaltningen använder uppgifterna i Surveillance-systemet som jämförelseuppgifter.

Konsekvenser för anslagen av myndigheterna har beaktats i budgeten för året 2021.

Postoperatörer och expressfraktföretag

I och med att skattefriheten slopas för varuförsändelser med ett värde på högst 22 euro som importeras från en plats utanför gemenskapen ska det avgas en tulldeklaration för alla varuförsändelser som importeras. Postoperatörer och expressfraktföretag kan inte överlåta en varuförsändelse till kunden innan tulldeklarationen har lämnats och Tullen har godkänt den samt överlåtit varan till fri omsättning. Därför är det sannolikt att en del av varorna blir kvar i ett tillfälligt lager tills varorna har övergått till fri omsättning. Detta kräver åtminstone av postoperatörerna att de förstör sina tillfälliga lager och investerar i automatisering av hanteringen av försändelser.

Privathushållen

När skattefriheten för import slopas för varuförsändelser med ett värde på högst 22 euro kan det leda till att produkternas pris stiger och att även andra eventuella kostnader ökar. Konsumenterna ska betala mervärdesskatt på de försändelser som importeras oberoende av deras värde. Detta gäller även tidskrifter. För att minska på den administrativa bördan som ändringen ger upphov till och för att göra importförfarandena smidigare innehåller lagförslagen bestämmelser om en ny särskild ordning och ett nytt specialarrangemang som grundar sig på distansförsäljningsdirektivet. Om en säljare använder den särskilda ordningen för import vid distansförsäljning av varuförsändelser värda högst 150 euro betalar konsumenten mervärdesskatt som ingår i varans försäljningspris till säljaren och importen är skattefri när säljaren deklarerar och betalar skatt för varuförsäljningarna månatligen. Om säljaren använder den särskilda ordningen för import som gäller distansförsäljning av varuförsändelser värda högst 150 euro betalar konsumenten mervärdesskatten till säljaren som en del av varans försäljningspris och importen är skattefri

när säljaren deklarerar och betalar skatten på försäljningarna månatligen. I annat fall ska mervärdesskatten betalas till Tullen när varan förs in i landet. Inom specialarrangemanget deklarerar och betalar transportföretaget den skatt som ska betalas på varuförsändelser värda högst 150 euro för mottagarens räkning månatligen. Det föreslås att specialförfarandena i fråga enligt lagförslaget som gäller undantagslagen i tillämpliga delar tillämpas också på import till Åland trots att Europeiska unionens bestämmelser inte förpliktar till det.

Dessutom ska konsumenterna eller de transportfirmor som agerar för dem avge tulldeklaration för alla varuförsändelser som importeras, oberoende av hur mervärdesskatten betalas. Importanmälan ska enligt Europeiska unionens tullagstiftning lämnas i en importanmälan med reducerat datainnehåll. Tullen har en tjänst för importanmälan på sin webbplats där tulldeklaration för import kan lämnas och mervärdesskatten kan betalas på ett enkelt sätt. För importförfarandet mellan fastlandet och landskapet Åland finns det egna förenklningar. Den som beställer varor kan använda ett ombud som uppfyller skyldigheterna i samband med tullklarering vid import. Säljaren av varorna eller transportföretaget kan också lämna importanmälan för egen räkning, och är då skattskyldig i stället för mottagaren av importen.

Posti Ab införde den 31 januari 2020 en ny behandlingsavgift för försändelser som ska förtullas. Tills vidare omfattar avgiften inte försändelser med ett värde på högst 22 euro.

Antalet varuförsändelser av ringa värde som importeras från en plats utanför gemenskapen kan minska efter att skattefriheten slopas, om konsumenterna upplever att de skyldigheter och tilläggskostnader som följer av att skattefriheten försvinner är betydande. Utvidgningen av den särskilda ordningen för unionen kan öka den gemenskapsinterna distansförsäljningen av varor. Detta kan enligt kommissionens bedömning öka utbudet och alternativen för konsumenterna och sänka priserna.

Företagen och sysselsättningen

Ändringarnas konsekvenser för företagen varierar beroende på företagets etableringsplats och omfattningen av distansförsäljningen. Ur ett allmänt perspektiv förbättrar ändringarna konkurrenskraften för de företag som är etablerade inom gemenskapen. När skattefriheten för varuförsändelser av ringa värde som importeras från en plats utanför gemenskapen slopas blir de företag som är etablerade utanför gemenskapen jämbördiga med de företag som är etablerade inom gemenskapen, och på så sätt försvinner den snedvridna konkurrensen mellan dem. När den särskilda ordningen för unionen utvidgas så att den omfattar distansförsäljning kan det öka distansförsäljningen mellan medlemsstaterna. Om ändringarna ökar försäljningen för de företag som är etablerade i Finland, kan detta ha en positiv effekt på sysselsättningen.

Kommissionen har bedömt att de kommande ändringarna och de förenklningar i fråga om beskattningen som trädde i kraft år 2019 kommer att minska de administrativa kostnaderna för företag som är etablerade inom gemenskapen och som bedriver gränsöverskridande handel med i genomsnitt 55 procent (2,3 miljarder euro för hela gemenskapen på årsnivå). I relation till det totala värdet av de finländska företagens nätförsäljning till konsumenter kommer företagens administrativa kostnader enligt denna bedömning att minska med cirka 30 miljoner euro på årsnivå.

De nuvarande tröskelvärdena för distansförsäljning medför en administrativ börda för säljarna, eftersom de måste följa sin försäljning till varje medlemsstat och om tröskelvärdet för en viss medlemsstat överskrider registrera sig som skattskyldig i den medlemsstaten. Säljarna registrerar

sig emellertid inte alltid som skattskyldiga när tröskelvärdet överskrids och då förlorar de medlemsstater som är destination för transporter skatteinkomster. Om mervärdesskattesatserna är lägre i säljarens etableringsmedlemsstat än i den medlemsstat som är destination för transporten, är det inte lockande för säljaren att registrera sig i destinationsmedlemsstaten. En sänkning av tröskelvärdet är till fördel för finländska företag i situationer där platsen för beskattning av varan är i ett destinationsland som har lägre skattesatser än Finland. Det att man har ett gemensamt tröskelvärde minskar också företagens administrativa börda. För företag som hamnar mellan det nya och det gamla tröskelvärdet kan de administrativa kostnaderna öka i viss mån.

För de företag som för närvarande måste registrera sig i den medlemsstat där transporten avslutas eller där konsumenten finns kan de administrativa kostnaderna minska till och med betydligt ifall företagen börjar använda den särskilda ordningen för unionen. Enligt kommissionens bedömning uppgår företagens administrativa kostnader före ändringarna till cirka 8 000 euro per registreringsmedlemsstat. För de företag som är etablerade i Finland kan de administrativa kostnaderna i och med utvidgningen av den särskilda ordningen för unionen antingen öka eller minska beroende på företagets storlek och omfattningen av distansförsäljningen. Om företagens distansförsäljning till andra medlemsstater understiger tröskelvärdet 10 000 euro, förändras enligt bedömningen inte de administrativa kostnaderna. För företag som för närvarande är registrerade enbart i Finland, men vars distansförsäljning överskrider tröskelvärdet 10 000 euro, kan de administrativa kostnaderna öka något. Dessa företag måste i fortsättningen deklarerat mervärdesskatten på sin försäljning både till Finland och till konsumentens medlemsstat, antingen genom att direkt registrera sig där eller, om de så önskar, genom att använda unionsordningen. Å andra sidan behöver företagen efter ändringarna inte längre följa medlemsstaternas olika tröskelvärden för distansförsäljningen, vilket förmodligen minskar deras administrativa kostnader något.

Konsekvenser för miljön

Om införseln av varuförsändelser av ringa värde från platser utanför gemenskapen minskar, kan ändringen ha positiva miljökonsekvenser i och med att utsläppen från transporter minskar. Å andra sidan kan en eventuell minskning av import av ringa värde och utvidgningen av den särskilda ordningen för unionen också öka distansförsäljningen av varor mellan medlemsstaterna, vilket i sin tur kan påverka miljön negativt i och med att utsläppen från transporter då ökar. Enligt kommissionens bedömning har ändringarna inga stora konsekvenser för miljön.

5 Remissvar

I utlåtandena förhöll man sig positivt till förslaget. I några utlåtanden önskade man att den nuvarande bestämmelsen om överlåtelse av affärsrörelse skulle bli kvar i 19 a § och inte flyttas till 19 c §. Detta ändringsförslag har inte förverkligats i lagförslaget eftersom överföringen av bestämmelsen är motiverad med tanke på lagens systematik. Tullens förslag att avskaffa förseningsrättan på varuförsändelser värda högst 150 euro och höjning av det minsta beloppet på 10 euro på mervärdesskatt som ska tas ut vid import har inte ansetts ändamålsenligt åtminstone i detta skede. Finsk Handel rf ansåg i sitt utlåtande att den särskilda ordningen för import bör göras obligatorisk. Förslaget strider mot direktivet och har inte beaktats. I vissa utlåtanden ansåg man att Finland bör ta i bruk den möjlighet som direktivet tillåter att tillämpa specialarrangemanget vid import på all import när den allmänna skattesatsen tillämpas. Detta har inte ansetts motiverat i lagförslaget bland annat ur perspektivet för likvärdiga skatteregler. I Ålands landskapsregerings och Åland Post Ab:s utlåtanden förföreslås det att importen av dagstidningar och tidskrifter till Åland fortfarande skulle vara skattefria. Eftersom alla varuförsändelser värda högst 22 euro enligt direktivet blir skattebelagda i hela Europeiska unionens skatteområde är

det för likvärdighetens skull inte motiverat att fortsätta med skattefriheten för Ålands del. Enligt Åland Post Ab bör mottagaren av dagstidningar och tidskrifter dessutom befrias från skyldigheten att lämna importanmälan. Skyldigheten att lämna importanmälan grundar sig på Europeiska unionens tullagstiftning, så anmälningsskyldigheten kan inte avskaffas trots att importen skulle vara skattefri. Säljaren eller transportföretaget kan nog sköta importanmälan för egen räkning. Då gäller anmälningsskyldigheten inte varornas mottagare. Alternativt kan varornas mottagare befullmäktiga till exempel ett transportföretag att sköta tullklareringen för sin räkning. På grund av Skatteförvaltningens respons och också av andra skäl har formuleringarna i 134 q § som gäller rättelseförfarande för skattedeklarationer inom de särskilda ordningarna, 133 s § som gäller information om det registreringsnummer som ska anges inom en särskild ordning och 134 l § som gäller användning av återbäring som uppkommer inom en särskild ordning förtydligats. Dessutom har enligt Skatteförvaltningens förslag fastställandet av krediteringsränta för överbetalning av skatt som ska betalas inom särskilda ordningar begränsats i 134 j § och till 134 § har fogats en begränsning som gäller försäljningar som ska anmälas inom en särskild ordning i specialfall. Utgående från respons i remissvaren har motiveringarna i förslaget kompletterats en aning till sina praktiska delar.

6 Specialmotivering

6.1 Mervärdesskattelagen

9 §. Paragrafen innehåller bestämmelser om när en utlänning är skattskyldig i Finland. Den nuvarande hänvisningen i 2 mom. 3 punkten till 63 a § om distansförsäljning ska ersättas med en hänvisning till 19 a § som gäller definitionen av distansförsäljning i lagförslaget. Enligt den är det alltid köparen som är skattskyldig om det gäller distansförsäljning av varor som avses i 19 a §.

16 b §. Paragrafen innehåller bestämmelser om tidpunkten för när skyldigheten att betala skatt uppkommer där upprätthållaren av ett elektroniskt gränssnitt möjliggör försäljning av varor enligt 19 b § i lagförslaget. Paragrafen grundar sig på artikel 66a i mervärdesskattedirektivet som anges i andra direktivet om distansförsäljning.

Enligt genomförandeförordningen anses som tidpunkten för när en betalning godkänns den tidpunkt när en näringsidkare som säljer varor via ett elektroniskt gränssnitt eller någon annan för dennes räkning tar emot en bekräftelse av betalningen, ett meddelande om godkännande av betalningen eller kundens betalningsförbindelse. Den tidigaste av dessa tidpunkter anses som tidpunkt för godkännandet. Dessa anses som godkännande av betalningen oberoende av när betalningen faktiskt sker.

18 b §. I 1 mom. räknas de situationer upp där överföringen av varor till en annan medlemsstat inte anses vara försäljning av varor. Den nuvarande hänvisningen i 1 mom. 5 punkten till 63 b § ska ersättas med en hänvisning till 19 a § som gäller definitionen av distansförsäljning på grund av de ändringar som föreslås i 63 b §. Enligt detta ska en vara inte anses såld på det sätt som avses i 18 a § om näringsidkaren eller någon annan för dennes räkning flyttar varan till en annan medlemsstat för distansförsäljning som avses i 19 a §.

19 a §. Den nuvarande bestämmelsen om överlåtelse av rörelse helt eller delvis överförs till 19 c §.

I paragrafen definieras begreppen gemenskapsintern distansförsäljning av varor och distansförsäljning av varor som importeras från stater utanför gemenskapen som genom distansförsälj-

ningsdirektivet fogats till artikel 14.4 i mervärdesskattedirektivet. Bestämmelser om försäljningslandet för distansförsäljning finns i 63 a och 63 b § i lagförslaget. I stället för termen 'kaukomyynti' som används i den nuvarande finskspråkiga versionen av lagen ska termen 'etämyynti' som motsvarar allmänspråket användas.

Den gällande lagen innehåller inga separata definitioner av distansförsäljning. De blir definierade i de nuvarande bestämmelserna om tillämpningsområdet för försäljningsland i 63 a och 63 b §. Att distansförsäljning av varor som importeras från stater utanför gemenskapen ingår i tillämpningsområdet för bestämmelsen om försäljningsland för distansförsäljningen följer i nuläget av 63 a § 1 mom. andra meningen enligt vilken en vara anses ha blivit transporterad från en annan medlemsstat också då transporten börjar i en stat utanför gemenskapen, om transporten sker via den medlemsstat till vilken varan har importerats. De nya bestämmelserna om försäljningsland och andra bestämmelser om distansförsäljning gäller till den denna del dock endast varor som ingår i försändelser vilkas värde uppgår till högst 150 euro och försäljaren av dem använder en ny särskild ordning för distansförsäljning av importvaror, eftersom försäljningarna endast till dessa delar enligt 63 a § 3 mom. anses ske i Finland.

En förutsättning för distansförsäljning är på samma sätt som i nuläget att varorna transporteras av säljaren eller för säljarens räkning. Enligt 3 mom. konstateras på samma sätt som i direktivet att en vara anses transporterad av säljaren eller i säljarens ställe också när säljaren indirekt deltar i transporten av varan. I artikel 5a i genomförandeförordningen finns preciserande bestämmelser om när transporten anses ha ordnats av säljaren eller för säljarens räkning. Varorna anses ha transporterats av eller för säljarens räkning särskilt när säljaren lagt ut transporten av varorna till en tredje part som levererar varorna, men säljaren ansvarar helt eller delvis för leveransen av varorna till förvärvaren, när säljaren fakturerar och tar ut transportavgiften från förvärvaren och vidarebefordrar den till en tredje part som ordnar transporten eller när säljaren på ett sätt som främjar tillhandahållandet av en tredje parts transporttjänster till köparen, sätter förvärvaren och den tredje parten i kontakt eller på annat sätt ger tredje part information som behövs för leverans av varorna.

Begreppet distansförsäljning av varor som importeras i 2 mom. ska inte täcka situationer där varorna sätts i ett tullager inom gemenskapen där de säljs till köparna. Det beror på att varorna i lagret redan finns inom gemenskapen och de därför inte kan anses vara transporterade från stater utanför gemenskapen.

I 4 mom. görs vissa avgränsningar i begreppen distansförsäljning av varor. Avgränsningarna motsvarar de avgränsningar som i nuläget gäller försäljningslandet vid distansförsäljning i 63 a § 2 och 5 mom. och i 63 b § 2, 3 och 7 mom. Det är fråga om distansförsäljning av varor endast om köparen av varan är en person vars anskaffning inte utgör gemenskapsintern anskaffning. Med avvikelse från nuläget listas för tydlighetens skull uttryckligen de som kan vara köpare. Dessutom är det ett villkor att varan inte är ett nytt transportmedel och att säljaren inte installerar eller monterar varorna i den medlemsstat där transporten avslutas. Bestämmelserna om distansförsäljning tillämpas inte heller på försäljning av varor på vilka det i Finland eller i någon annan medlemsstat tillämpas förfaranden som gäller begagnade varor, konstverk, samlarföremål eller antikviteter eller motsvarande förfaranden. På samma sätt ska bestämmelserna inte tillämpas på försäljning av el, sådan gas som levereras genom ett naturgasnät som finns inom unionens territorium eller genom ett nät som är anslutet till ett sådant naturgasnät samt värme och kyla som levereras genom ett nät för värme och kyla.

19 b §. Paragrafens nuvarande bestämmelse om påföljder på grund av felaktiga uppgifter om överlåtelse av en fastighet i samband med överlåtelse av rörelse helt eller delvis flyttas till 19 d §.

Paragrafen får i stället en bestämmelse om skattskyldighet för upprätthållare av elektroniska gränssnitt. Enligt förslaget till paragraf ska en näringsidkare i vissa fall anses ha sålt varorna till köparen och den andra näringsidkaren ha sålt dem till denne, om näringsidkaren för en annan näringsidkare möjliggör försäljning genom att använda ett elektroniskt gränssnitt. Bestämmelsen gäller enligt 1 punkten distansförsäljning via ett elektroniskt gränssnitt av varor som importeras till ett värde av högst 150 euro, och enligt 2 punkten försäljning av varor via ett elektroniskt gränssnitt som en näringsidkare som inte är etablerad i gemenskapen bedriver till någon annan än en näringsidkare inom gemenskapen. Den som upprätthåller ett elektroniskt gränssnitt som möjliggör försäljning behandlas alltså i mervärdesbeskattningen som om denne skulle vara den verkliga säljaren av varorna. Bestämmelsen grundar sig på artikel 14a i distansförsäljningsdirektivet.

Varor som importeras och som ingår i försändelser vilkas verkliga värde uppgår till högst 150 euro enligt 2 mom. 1 punkten anses vara sålda av upprätthållaren av ett elektroniskt gränssnitt oberoende av om näringsidkaren som säljer varorna via gränssnittet är etablerad inom eller utanför gemenskapen. Däremot ska 2 punkten endast gälla situationer där en näringsidkare som säljer varor via ett elektroniskt gränssnitt inte är etablerad inom gemenskapen.

Enligt bestämmelserna om försäljningsland i mervärdesskattelagen och lagförslaget sker försäljning mellan näringsidkare i situationer enligt 2 mom. 1 punkten utanför Europeiska unionen, och bestämmelserna i Europeiska unionens mervärdesskattesystem tillämpas inte på försäljningen. I situationer enligt 2 mom. 2 punkten sker en näringsidkares försäljning via ett elektroniskt gränssnitt till upprätthållaren av ett elektroniskt gränssnitt inom gemenskapen, men ska vara skattefri enligt den nya 60 b § som tas in i lagen.

En annan näringsidkares försäljning till upprätthållaren av ett elektroniskt gränssnitt och upprätthållaren av ett elektroniskt gränssnitts försäljning till en köpare kan ske i olika medlemsstater. Till exempel i situationer där varor transporteras från Finland till Sverige sker upprätthållaren av det elektroniska gränssnittets försäljning till köparen i landet där transporten avslutas, det vill säga i Sverige, och den andra näringsidkarens försäljning till upprätthållaren av det elektroniska gränssnittet sker i Finland där varorna finns när transporten inleds.

I genomförandeförordningen anges närmare när en näringsidkare anses möjliggöra försäljning av varor via ett elektroniskt gränssnitt. Med möjliggörande avses användning av elektroniska gränssnitt till att kunder och säljare som tillhandahåller varor för försäljning via ett elektroniskt gränssnitt finner varandra, och som en följd av det överlåts varor via ett gränssnitt. Med detta avses att försäljningen av varor från säljare till köpare bedrivs och avslutas med hjälp av näringsidkare som upprätthåller elektroniska gränssnitt.

Enligt genomförandeförordningen anses en näringsidkare inte möjliggöra försäljning av varor om denne inte ställer allmänna villkor som ska tillämpas på överlåtelsen av varor, inte deltar i uttagandet av betalning från kunder och inte deltar i beställning eller leverans av varor. Alla dessa villkor ska uppfyllas för att näringsidkaren inte ska anses möjliggöra försäljning av varor. Artikel 14a i direktivet tillämpas inte på aktörer som endast tillhandahåller behandling av betalningar som gäller överlåtelse av varor, att förteckna eller göra reklam för varor eller som endast styr eller överför kunder till andra elektroniska gränssnitt utan att desto mera ta del i överlåtelsen.

Överlåtelse av rörelse helt eller delvis

Mellanrubriken ovanför 19 a § i den nuvarande lagen flyttas till att vara ovanför 19 c §.

19 c §. De bestämmelser som tidigare ingått i 19 a § överförs till 19 c § som ska fogas till lagen.

19 d §. Den bestämmelse som tidigare ingått i 19 b § överförs till 19 d § som ska fogas till lagen.

26 a §. I 3 mom. föreskrivs bland annat om att ett förvärv av en vara inte betraktas som ett gemenskapsinternt förvärv om det är fråga om sådan distansförsäljning i Finland som nämns i 63 a §. Den nuvarande hänvisningen i 3 mom. till 63 a § om distansförsäljning ska ersättas med en hänvisning till 19 a § som gäller definitionerna av distansförsäljning i lagförslaget. Anskaffningen av en vara anses således inte som gemenskapsintern anskaffning om det gäller distansförsäljning av varor som avses i 19 a §

60 b §. Till lagen fogas en ny 60 b § där det finns bestämmelser om skattefrihet för näringsidkare som inte är etablerade inom gemenskapen och som säljer varor till upprätthållare av elektroniska gränssnitt. Bestämmelsen grundar sig på artikel 136a som genom distansförsäljningsdirektivet fogats till mervärdesskattedirektivet.

Genom bestämmelsen undviks enligt skäl 2 i ingressen i andra distansförsäljningsdirektivet risken att en säljare som inte är etablerad inom gemenskapen inte betalar in mervärdesskatt för sin försäljning till upprätthållaren av ett elektroniskt gränssnitt och upprätthållaren av det elektroniska gränssnittet ändå får dra av den mervärdesskatt som ingår i inköpspriset.

63 §. Hänvisningen i 2 mom. till 63 b § stryks på grund av de föreslagna ändringarna i 63 b §.

Distansförsäljning av varor

Det föreslås att rubriken i 5 kap. ovanför 63 a § ändras. I stället för 'kaukomyynti' (distansförsäljning) ska termen 'etämyynti' (distansförsäljning) av varor användas i den finskspråkiga versionen.

63 a §. I paragrafen finns bestämmelser om distansförsäljning i Finland i situationer där varor transporteras till Finland.

Paragrafen ändras till att motsvara den ändrade artikel 33 som gäller beskattningsmedlemsstat i mervärdesskattedirektivet. I paragrafen finns bestämmelser om försäljningsland i alla situationer vid distansförsäljning av varor. Begreppen för distansförsäljning definieras i 19 a § i lagförslaget. Den gällande lagen innehåller inte särskilda definitioner av distansförsäljning.

Enligt det nuvarande 63 a § 1 mom. anses distansförsäljning av en vara ske i Finland också om säljaren eller någon annan för säljarens räkning transporterar varan från en annan medlemsstat till Finland. Enligt momentets andra mening anses en vara ha blivit transporterad från en annan medlemsstat också då transporten börjar i en stat utanför gemenskapen, om transporten sker via den medlemsstat till vilken varan har importerats. Paragrafens 1 mom. tillämpas enligt 2 mom. endast om varans köpare är en person vars förvärv inte utgör ett gemenskapsinternt förvärv. Enligt 3 mom. tillämpas 1 mom. inte till den del distansförsäljningen i Finland uppgår till högst 35 000 euro per kalenderår om denna försäljning också under föregående år sammanlagt har uppgått till högst detta belopp, och 4 mom. anger att tillämpningen av denna gräns är valfri. I 5 mom. finns olika avgränsningar i bestämmelsens tillämpningsområde. Paragrafens 1 mom. tillämpas på försäljning av accispliktiga varor endast om köparen är en privatperson.

Andra meningen i det nuvarande 63 a § 1 mom. ersätts med begreppet distansförsäljning av varor som importeras som ingår i 19 a § i lagförslaget. Den nuvarande 63 a § täcker inte försäljning av varor som importeras från en stat utanför gemenskapen till en importmedlemsstat. Försäljningslandet bestäms enligt 63 §. Det föreslagna begreppet distansförsäljning av varor som importeras täcker även sådan försäljning, som således också hör till tillämpningsområdet för bestämmelsen om försäljningsland i 63 a § i lagförslaget. Sådan försäljning ska dock anses ske i Finland enligt 3 mom. endast om försäljaren använder en ny särskild ordning för distansförsäljning av varor som importeras vilken för sin del gäller försäljning av varor som ingår i försändelser värda högst 150 euro. Till övriga delar ska fortfarande 63 § tillämpas.

Avgränsningarna av bestämmelsen om försäljningsland i de gällande 63 a 2 och 5 mom. motsvarar till stor del de avgränsningar som gjorts i begreppen för distansförsäljning av varor i 19 a § 4 mom.

Försäljningarna ska beskattas i transportens destinationsmedlemsstat oberoende av mängden distansförsäljning i medlemsstaten. Det nuvarande årliga tröskelvärde 35 000 euro på försäljning ska alltså avskaffas. I den nya 69 m § som ska fogas till lagen föreskrivs dock om ett tröskelvärde på 10 000 som gäller försäljningslandet för distansförsäljning av varor och vissa tjänster för små företag inom hela Europeiska unionen. Om den årliga försäljningen av varorna och tjänsterna i fråga inom Europeiska unionens territorium inte överskrider tröskelvärde är säljarens etableringsmedlemsstat, eller för distansförsäljningens del den medlemsstat där transporten inleds, försäljningsland. Tillämpningen av denna bestämmelse ska vara valbar för företagen.

I den nuvarande 63 b § i mervärdesskattelagen anges att försäljningen av en vara inte anses ske i Finland om varan transporteras från Finland till en annan medlemsstat. Någon motsvarande bestämmelse ska inte tas in i lagen. Det beror på att den föreslagna 63 a § föreskriver att distansförsäljningen sker i Finland heltäckande i båda situationerna. I situationer där transporten av varor från Finland avslutas i en annan medlemsstat sker distansförsäljningen av varorna inte i Finland utan enligt direktivet i transportens destinationsmedlemsstat. Om importen på motsvarande sätt skulle ha skett i Finland och transporten avslutas i en annan medlemsstat sker distansförsäljningen av varorna som importeras enligt förslaget till paragraf inte i Finland utan i den andra medlemsstaten.

Hänförande av transport vid försäljning via ett elektroniskt gränssnitt

63 b §. En ny mellanrubrik fogas till ovanför paragrafen. I paragrafen föreskrivs om försäljningslandet för distansförsäljning i en situation där varan transporteras från Finland till en annan medlemsstat. Någon motsvarande bestämmelse ska inte tas in i lagen. Det beror på att den föreslagna 63 a § föreskriver att distansförsäljningen sker i Finland heltäckande i båda situationerna.

I paragrafen ska det föreskrivas om att när en näringsidkare i en situation som avses i 19 b § för en annan näringsidkare möjliggör försäljning via ett elektroniskt gränssnitt ska den först nämnde näringsidkarens försäljning till slutkunden anses vara försäljning av varor som transporteras. Bestämmelsen behövs för att klargöra fastställandet av försäljningsland. Samma transport kan hänföras till endast en försäljning. Transporten ska inte anses som den andre näringsidkarens försäljning enligt 19 b § till den näringsidkare som möjliggör försäljningen. Denna försäljning är således inte distansförsäljning och försäljningslandet fastställs enligt 63 § 1 mom. i mervärdesskattelagen. Bestämmelsen motsvarar den nya artikel 36b i mervärdesskattedirektivet.

63 c §. I paragrafen finns bestämmelser om hänförande av transport till försäljning i gemenskapsintern kedjeaffärsverksamhet. Paragrafen utökas med ett nytt 4 mom. där det för tydlighetens skull konstateras att paragrafen inte ska tillämpas på varuförsäljningar till upprätthållare av elektroniska gränssnitt och dem som köper via gränssnitten.

69 i §. I paragrafen finns bestämmelser om försäljningsland för radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster och teletjänster som sålts till konsumenter. I de gällande 2–4 mom. i paragrafen finns bestämmelser om ett tröskelvärde på 10 000 euro som gäller fastställandet av försäljningsland för gemenskapsintern försäljning av dessa tjänster. Eftersom tillämpningsområdet för tröskelvärdet ska utvidgas till att gälla också gemenskapsinterna distansförsäljningar av varor ska det föreskrivas om tröskelvärdet och förutsättningarna för tillämpandet av det i en ny 69 m §. Därför föreslås det att 2–4 mom. i paragrafen upphävs.

Tröskelvärde för distansförsäljning samt för radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster och teletjänster

69 m §. En ny mellanrubrik fogas till ovanför paragrafen. I den nya 69 m § som ska fogas till mervärdesskattelagen föreskrivs om ett tröskelvärde på 10 000 euro som gäller fastställandet av försäljningsland i samband med gemenskapsintern distansförsäljning av radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster och teletjänster. Samtidigt upphävs de motsvarande gällande bestämmelserna om tröskelvärde på 10 000 euro som hör till fastställandet av försäljningsland för tjänsterna i fråga i 69 § 2–4 mom.

Paragrafen grundar sig på artikel 59c som genom distansförsäljningsdirektivet fogats till mervärdesskattedirektivet. De motsvarande bestämmelser som gäller de ovannämnda tjänsterna ingår i artikel 58.2–4 har upphävts.

I 1 mom. ska det föreskrivas om villkor. När de uppfylls ska försäljningslandet för gemenskapsintern distansförsäljning samt gemenskapsintern försäljning av radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster och teletjänster inte fastställas enligt specialbestämmelserna om dessa nyttigheter utan enligt de allmänna bestämmelserna i 63 § 2 mom. och 66 §. När de allmänna bestämmelserna tillämpas är försäljningslandet den medlemsstat inom vars territorium varorna befinner sig när transporten inleds eller där de skattskyldiga som tillhandahåller tjänsterna i fråga är etablerade. En förutsättning är bland annat att tröskelvärdet 10 000 euro som ska tillämpas på de nämnda försäljningarna i hela gemenskapen inte har uppnåtts under kalenderåret och inte heller under föregående kalenderår.

Om enligt 2 mom. det tröskelvärde som avses i 1 mom. 4 punkten överskrids under något kalenderår ska 1 mom. inte tillämpas från den tidpunkten. Säljaren ska från den tidpunkt då tröskelvärdet överskrids tillämpa de bestämmelser om försäljningsland som finns i 63 a § 1 mom. och 69 i §.

I 3 mom. föreskrivs om säljarens rätt att välja att försäljningslandet fastställs enligt 63 a och 69 i §. Valet ska vara i kraft under minst två kalenderår. På en säljare som säljer varor vilkas transport inleds i någon annan medlemsstat än Finland, eller som för de tjänsters del som avses i paragrafen har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har ett fast driftställe i Finland, tillämpas motsvarande bestämmelser i den medlemsstat där transporten inleds eller i etableringsmedlemsstaten.

72 b §. I paragrafen definieras begreppet skattefri gemenskapsintern försäljning. I det nuvarande 3 mom. anges när det inte är frågan om gemenskapsintern försäljning. Enligt momentets inledande fras är det inte fråga om gemenskapsintern försäljning i de fall då köparen är en person som avses i 63 b § 2 mom. 1–3 punkten. Eftersom det enligt lagförslaget i 63 b § inte längre ska föreskrivas om försäljningsland för distansförsäljning av varor i en situation där transporten inleds i Finland ska momentet ändras. Momentet ändras så att där listas de personer som i nuläget listas i 63 b § 2 mom. 1–3 punkten. Till momentet ska också fogas den bestämmelse som ingår i det nuvarande 3 mom. 2 punkten.

Till andra delar ska den bestämmelse som ingår i det nuvarande 3 mom. överföras till 4 mom.

Bestämmelserna i 4 och 5 mom. överförs till 5 och 6 mom., och bestämmelsen i det nuvarande 6 mom. överförs till ett nytt 7 mom. som ska fogas till paragrafen.

94 §. I paragrafen regleras skattefriheter vid import. I 1 mom. 24 punkten ingår en bestämmelse om skattefrihet vid import av varor till ett sammanlagt värde på högst 22 euro. Genom distansförsäljningsdirektivet har avdelning IV i importdirektivet upphävts där det regleras om befrielse från mervärdesskatt för import av försändelser av ringa värde.

Skattefriheten på varor värda högst 22 euro avskaffas. Importen av sådana varor blir således beskattningsbar om inte någon annan skattefrihet tillämpas på importen. Importen av till exempel beställda dagstidningar och tidskrifter blir således beskattningsbar.

Till 1 mom. 24 punkten fogas i stället en ny bestämmelse som gäller en särskild ordning för import. Import ska vara skattefri om den mervärdesskatt som ska betalas på importen ska deklarerar inom denna särskilda ordning. Villkoret är att det registreringsnummer som en näringsidkare som använder den särskilda ordningen har tilldelats för användning av ordningen har anmälts hos Tullen senast vid den tidpunkt när importanmälan lämnas. En näringsidkare som använder den särskilda ordningen ska alltså se till att den som lämnar importanmälan, det vill säga importören eller importörens ombud, känner till registreringsnumret i den mer allmänna situationen där det inte är näringsidkaren själv som är importör. Det är viktigt att säkerställa att registreringsnumret förmedlas till tullmyndigheten via en trygg leveranskedja.

Tullmyndigheterna granskar giltigheten för det registreringsnummer som tilldelats för användning av den särskilda ordningen för import och som ingår i importanmälan i en databas som innehåller motsvarande registreringsnummer som tilldelats av alla medlemsstater. Databasen finns inte offentligt tillgänglig.

Bestämmelser om den särskilda ordningen för import och om det registreringsnummer som ska tilldelas för den finns i 133 r–133 z §.

Bestämmelsen grundar sig på artikel 143.1ca om friheter för import som fogats till genom distansförsäljningsdirektivet.

Specialarrangemang för deklaration och betalning av skatt

Det föreslås att en ny mellanrubrik som täcker 97–99 § i lagförslaget fogas till kap. 9. I paragraferna ska det regleras om ett specialarrangemang som gäller deklaration och betalning av skatt. Bestämmelserna grundar sig på artikel 369y–369zb som genom distansförsäljningsdirektivet fogats till mervärdesskattedirektivet.

97 §. Till lagen ska fogas en 97 § där det finns bestämmelser om tillämpningen av specialarrangemanget.

Enligt 1 mom. kan specialarrangemanget användas vid import av den person som visar upp varorna i Tullen för mottagarens räkning. En sådan person som visar upp varor för Tullen är i allmänhet en transportfirma såsom den som bedriver postverksamhet eller ett expressfraktföretag. Det ska alltså vara frivilligt att använda specialarrangemanget och det ska kunna användas för försändelser som är värda högst 150 euro för vilka den person är skattskyldig som varorna är avsedda för. Importören ska alltså vara en person där bestämmelserna om varor som importeras tillämpas på försäljningen till personen. Den skattskyldige bör vara en privatperson eller en person som kan jämföras med en privatperson.

När specialarrangemanget tillämpas ska transporten avslutas i Finland. Specialarrangemanget kan inte användas vid import av produkter som är föremål för punktskatt.

Det föreslås att en bestämmelse som motsvarar artikel 63.2 i genomförandeförordningen tas in i 2 mom. För den som visar upp varor för mottagarens räkning ska det räcka att personen hos Tullen anmäler sin avsikt att använda specialarrangemanget och tillämpar den genom att ta ut skatten av varans mottagare.

98 §. En 98 § fogas enligt förslaget till lagen. I 1–3 mom. ska det finnas bestämmelser om uttag, deklaration och betalning av den skatt som ska betalas inom specialarrangemanget för import.

I 4 mom. ska det finnas bestämmelser om hurdan bokföring den som använder specialarrangemanget bör ha och om skyldigheten att göra bokföringen elektroniskt tillgänglig för Tullen för kontroll. Bestämmelsen grundar sig på artikel 369 zb.3 i distansförsäljningsdirektivet.

Bestämmelser om bokföringsskyldigheten för dem som använder specialarrangemanget och om förvaringstiden för bokföringen finns i bokföringslagen. Enligt 2 kap. 10 § i bokföringslagen ska bokföringsmaterial bevaras i minst tio år efter räkenskapsperiodens utgång.

Enligt 101 § 2 mom. i mervärdesskattelagen tillämpas till den del det gäller mervärdesbeskattning som Tullen ansvarar för på förfarandet vid import av varor samt på annat förfarande vad som i tullagstiftningen föreskrivs om tull, om inte något annat föreskrivs i mervärdesskattelagen. I unionens tullkodex finns bestämmelser om tullmyndighetens rätt att få bokföringsmaterial och andra dokument för kontroll. Tullkodex innehåller inte bestämmelser om att materialet ska göras tillgängligt elektroniskt och inte heller om överföring av den tillhörande lagberedningen till kommissionen. I 8 § i tullagen anges Tullens rätt att kontrollera bland annat bokföringsmaterial. I lagen finns det däremot inte bestämmelser om i vilken form materialet ska lämnas till Tullen. På grund av villkoren i distansförsäljningsdirektivet och tydligheten i lagstiftningen finns det därför behov av att ange att bokföringen ska göras tillgänglig elektroniskt. Tullen ska få bestämma närmare om sätten att lämna uppgifterna elektroniskt.

99 §. Till lagen fogas en 99 § där det föreskrivs om månatlig deklaration och betalning av skatt som ska betalas inom specialarrangemanget.

Enligt 1 mom. kan den som använder specialarrangemanget lämna skattedeklarationen och betala den skatt personen tagit ut per kalendermånad om personen är ett direkt ombud med garantens ansvar eller ett indirekt ombud. Månatlig deklaration och betalning kräver dessutom tillstånd till anstånd med betalning som fås från Tullen. Villkoret för tillstånd till anstånd med betalning är att ställa generell borgen. För ett indirekt ombud reserveras garanti inte förtullningsspecifikt för mervärdesskatt som ska betalas på försändelser värda högst 150 euro, men

garanti kan ändå användas också för dessa försändelser. För ett direkt ombud med garantens ansvar reserveras garantin förtullningsspecifikt för den mervärdesskatt som ska betalas. Ett direkt ombud med garantens ansvar svarar enligt den generella förbindelse om proprieborgen som det direkta ombudet lämnat för betalning av skatten när garanti reserveras förtullningsspecifikt. Beträffande mervärdesskatt som ska betalas för försändelser värda högst 150 euro kan ett direkt ombud med garantens ansvar dock lämna en skräddarsydd generell förbindelse om proprieborgen enligt vilken ombudet ansvarar för betalningen av skatten trots att garanti inte reserveras förtullningsspecifikt. Garanti för ett ombud som lämnat en skräddarsydd generell förbindelse om proprieborgen reserveras inte förtullningsspecifikt för mervärdesskatt som ska betalas för försändelser värda högst 150 euro. En andel av garantin reserveras för mervärdesskatten som fast garanti. Av de ombuds som avses i momentet tillstånd till anstånd med betalning följer att Tullen överlåter varorna innan skatten betalas. Ett ombud som använder specialarrangemanget är enligt lagförslaget skyldigt att säkerställa riktigheten i den skatt som den skattskyldige betalar. Ett direkt ombud med garantens ansvar är enligt sin generella borgen och ett indirekt ombud enligt 86 b § 3 mom. i mervärdesskattelagen ansvarigt för betalningen av skatten. Det ligger alltså även i ombudens intresse att inte överlåta varorna till importörerna förrän de har betalat skatten till ombuden.

Om ombudet har något tillstånd till anstånd med betalning att skatten deklareras och betalas för mottagarens räkning separat för varje försändelse och lämnar Tullen ut varorna först när skatterna är betalda.

Enligt 2 mom. fördelas de skatter som ska betalas på importen per kalendermånad enligt den tidpunkt när skyldigheten att betala skatt har uppkommit. Det innebär den tidpunkt när tullskuld uppkommer, det vill säga i allmänhet den tidpunkt när tulldeklarationen godkänns. Endast skatter som tagits ut av skattskyldiga ska deklareras. Deklarationen ska lämnas och de skatter som tagits ut betalas den sista dagen följande kalendermånad.

100 a §. I 1 mom. finns bestämmelser situationer när Skatteförvaltningen till den del det är fråga om import som omfattas av dess behörighet kan bestämma att det särskilda förfarandet enligt 2 mom. ska tillämpas på en skattskyldigs importer. Dessa villkor motsvarar till stor del villkoren för avförande ur förskottsuppbörsregistret och de överensstämmer med villkoren för övergång till en skatteperiod på en kalendermånad enligt 15 § 6 mom. i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

I 26 § 3 mom. i lagen om förskottsuppbörd har nya 3 och 4 punkter om näringsförbud fogats till genom lag 781/2020.

Enligt 26 § 2 mom. i lagen om förskottsuppbörd kan Skatteförvaltningen avföra ur förskottsuppbörsregistret eller vägra den registrering som väsentligen försummar skattebetalningen, bokföringsskyldigheten, den deklarations- eller anteckningsskyldighet som gäller beskattningen eller sina andra skyldigheter i fråga om beskattningen. Enligt 3 mom. kan ur förskottsuppbörsregistret också avföras eller registrering vägras

1) den som på grundval av sina tidigare försummelser eller försummelser av samfund eller sammanslutningar som denne lett kan antas väsentligen försumma sin skyldighet enligt 2 mom.,

2) ett samfund eller en sammanslutning som på grundval av tidigare försummelser av den som leder samfundet eller sammanslutningen eller tidigare försummelser av andra samfund eller sammanslutningar som denne lett kan antas väsentligen försumma sin skyldighet enligt 2 mom.,

3) den som meddelats näringsförbud enligt lagen om näringsförbud (1059/1985),

4) ett samfund eller en sammanslutning i vars ledning det ingår en person som har meddelats näringsförbud enligt lagen om näringsförbud.

Enligt förslaget fogas till 1 mom. på motsvarande sätt som i 3 mom. i lagen om förskottsuppbörd som en situation som möjliggör fastställande av särskilt förfarande att den skattskyldige eller, om den skattskyldige är ett samfund eller en sammanslutning, det i dess ledning ingår en person som har meddelats näringsförbud.

101 b §. Enligt 1 mom. är vid sådan mervärdesbeskattning av varuimport som Tullen ansvarar för i enlighet med 160 § 1 och 2 mom. det minsta skattebelopp som tas ut och som indrivs 5 euro. Det föreslås att momentet på grund av att mervärdesskattefriheten på försändelser värda högst 22 euro ändras så att alla mervärdesskatter på import som hör till Tullens ansvar tas ut.

Det minsta beloppet på skatt som tas ut ändras inte enligt förslaget och ska också i fortsättningen vara 5 euro. Detta påverkar i praktiken i allmänhet inte importörer för personer som är konsument, för de får inte varorna förrän mervärdesskatten betalats till sitt fulla belopp.

Till 1 mom. fogas enligt förslaget en bestämmelse om möjligheten att börja driva in också mervärdesskatt vars belopp är under 5 euro. Indrivning kan vidtas om flera betalningar inte tagits ut på grund av räknefel som gjorts av Tullen, den betalningsskyldige eller någon annan berörd eller på grund av något annat misstag eller av någon annan orsak. Indrivning kan också vidtas om det av någon annan orsak finns särskilda skäl för indrivning. En sådan annan orsak eller ett särskilt skäl är missbruk av det minsta beloppet skatt som indrivs så att skatter på belopp mindre än 5 euro upprepade gånger lämnats obetalda.

131 §. I paragrafen regleras näringsidkares rätt att få återbäring för försäljningar på vilka näringsidkaren inte betalar skatt i Finland. 1 mom. ska ändras så, att till 1 punkten fogas en hänvisning till 60 b § i lagförslaget. Enligt 60 b § som föreslås betalas skatt inte på försäljning av varor som avses i 19 b § 2 mom. 2 punkten som säljs till en näringsidkare som möjliggör försäljning av varor med hjälp av en marknadsplats, en plattform, en portal eller ett motsvarande elektroniskt gränssnitt. En näringsidkare som inte är etablerad inom gemenskapen som anses ha sålt varorna till upprätthållaren av ett elektroniskt gränssnitt ska alltså ha rätt att få återbäring för de anskaffningar näringsidkaren har gjort för denna skattefria försäljning. Bestämmelsen grundar sig på artikel 169 i mervärdesskattedirektivet som ändrats genom andra distansförsäljningsdirektivet.

12 a kap. Särskilda ordningar för försäljning av tjänster, distansförsäljning av varor och vissa varuförsäljningar som utförs genom att använda elektroniska gränssnitt

Det föreslås att kapitlets rubrik ändras så att den motsvarar de utvidgade tillämpningsområdena för de särskilda ordningarna i lagförslaget.

I 12 a kap. 133 d–133 j § ingår bestämmelser om en särskild ordning för säljare av tjänster som inte är etablerade inom gemenskapen, det vill säga ordningen för tredjeländer. I 133 k–133 q § ingår bestämmelser om en särskild ordning för gemenskapsintern distansförsäljning av varor, försäljning av varor som utförs av upprätthållare av elektroniska gränssnitt och försäljning av tjänster som tillhandahålls av skattskyldiga som är etablerade inom gemenskapen, det vill säga unionens ordning. I 133 r–133 z § ska bestämmelser om en ny särskilda ordning som gäller distansförsäljning av varor som importeras ingå. De gemensamma bestämmelser som gäller ordningarna ingår i 134–134 t §.

En särskild ordning som ska tillämpas på tjänsteförsäljare som inte är etablerade inom gemenskapen

133 d §. Det föreslås att mellanrubriken före paragrafen ändras så att den motsvarar de föreslagna ändringarna i tillämpningsområdet för den särskilda ordningen.

I paragrafen föreskrivs om rätt för skattskyldiga som inte är etablerade inom gemenskapen att använda den särskilda ordningen om den skattskyldige säljer radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster och teletjänster till någon annan än en näringsidkare som är etablerad inom gemenskapen.

Det föreslås att paragrafen ändras så att användningen av den särskilda ordningen utvidgas till att gälla alla tjänster som säljs inom gemenskapens territorium. Bestämmelsen grundar sig på artikel 359 i mervärdesskattedirektivet som ändrats genom distansförsäljningsdirektivet.

133 e §. I paragrafen ingår definitioner av identifierings- och konsumtionsmedlemsstat för skattskyldiga som inte är etablerade inom gemenskapen. Led 3 i artikel 358 i mervärdesskattedirektivet som innehöll en definition av konsumtionsmedlemsstat har upphävts genom distansförsäljningsdirektivet och definitionen har flyttats till ett nytt led 3 som fogats till artikel 358a. Definitionen av konsumtionsmedlemsstat har genom distansförsäljningsdirektivet ändrats så att det utvidgats till att utöver telekommunikationstjänster, radio- och televisionssändningar och elektroniska tjänster också gäller andra tjänster.

Paragrafens struktur ska ändras så definitionerna av identifierings- och konsumtionsmedlemsstat som ingår i 2 och 3 mom. ska finnas i 2 mom. Dessutom ska definitionen av konsumtionsmedlemsstat ändras så att den motsvarar ändringen i direktivet, och formuleringen i definitionen av identifieringsmedlemsstat justeras.

133 g §. I 1 mom. föreskrivs om införandet av en skattskyldig som använder den särskilda ordningen i ett identifieringsregister och om ett identifieringsnummer som tilldelas den skattskyldige när Finland är identifieringsmedlemsstat. Termen identifieringsnummer som används ändras enligt förslaget till termen individuellt registreringsnummer. På motsvarande sätt som i nuläget ska registreringsnumret tilldelas den skattskyldige för tillämpning av den särskilda ordningen och affärstransaktioner som hör till den. Registreringsnumret får inte användas i annan affärsverksamhet för att påvisa registrering som mervärdesskattskyldig.

I 2 mom. finns bestämmelser för villkoren för avföring av en skattskyldig ur identifieringsregistret. Momentets 1 punkt ändras till att motsvara utvidgningen av den särskilda ordningen till alla tjänster.

I 3 mom. finns bestämmelser om införandet av en skattskyldig i identifieringsregistret i en situation där en annan medlemsstat är identifieringsmedlemsstat. Momentet ändras så att där också föreskrivs om den skattskyldiges registreringsnummer.

133 h §. I paragrafen föreskrivs om lämnande av skattedeklaration, deklarationens datainnehåll och om när den ska lämnas. Det föreslås att paragrafen ändras till att motsvara artikel 364 och 365.1 i mervärdesskattedirektivet som ändrats genom distansförsäljningsdirektivet.

Paragrafens 1 mom. ändras så att det motsvarar utvidgningen av den särskilda ordningen.

Paragrafens 2 mom. 1 punkt ändras så att i stället för registreringsnummer används termen individuellt registreringsnummer på motsvarande sätt som den föreslagna ändringen i 133 g §. Dessutom ändras 2 punkten så att den omfattar alla tjänster som hör till den särskilda ordningen.

Tiden för när skattedeklaration ska lämnas i 3 mom. förlängs. Skatteperiodens längd ändras däremot inte. Den är i enlighet med gällande lag ett kalenderkvartal.

133 i §. I paragrafen föreskrivs om betalning av och betalningstid för skatten. Det föreslås att 1 mom. ändras så att det motsvarar ändringen i direktivet. Enligt artikel 367 i mervärdesskattedirektivet ska mervärdesskatten betalas samtidigt som skattedeklarationen ska lämnas. När skattedeklarationen enligt 133 h § 3 mom. ska lämnas senast den sista dagen i månaden ska också tidsfristen för betalning av skatten ändras på motsvarande sätt.

133 j §. I 1 mom. föreskrivs att en skattskyldig som använder den särskilda ordningen i stället för normala avdrag ska ansöka om den återbäring som avses i 122 §. Bestämmelsen grundar sig på artikel 368 i mervärdesskattedirektivet.

Paragrafens 1 mom. ändras enligt förslaget till att motsvara utvidgningen av tillämpningen av den särskilda ordningen till att gälla alla tjänster. Enligt det nuvarande 2 mom. gäller rätten till återbäring endast sådan skatt som enligt bestämmelserna i 10 kap. kunde ha dragits av, om den skattskyldige hade varit skattepliktig för sin verksamhet enligt lagens allmänna bestämmelser. Det föreslås att bestämmelsen i preciserad form kombineras med bestämmelsen i 1 mom. Dessutom justeras formuleringarna i dessa bestämmelser bland annat genom att uttryckligen nämna de återbäringar som fås enligt 131 §.

Ett nytt andra stycke har genom distansförsäljningsdirektivet fogats till artikel 368 i direktivet. Om det enligt stycket krävs att den beskattningsbara person som utnyttjar denna särskilda ordning är registrerad för mervärdesskatt i en medlemsstat för verksamhet som inte omfattas av denna särskilda ordning, ska denne göra avdrag för ingående mervärdesskatt i den medlemsstaten för den beskattningsbara verksamhet som omfattas av denna särskilda ordning i den normala mervärdesskattedeklaration som ska inges. Från och med 2019 har den särskilda ordningen kunnat användas också av näringsidkare som registrerat sig för sin övriga verksamhet i det normala registret för mervärdesskattskyldiga i konsumtionsmedlemsstaten. Bestämmelsen förenklar avdragsförfarandet för sådana skattskyldiga. Unionens särskilda ordning har redan tidigare haft en motsvarande bestämmelse i direktivet.

Till 2 mom. fogas en bestämmelse som motsvarar artikel 368 andra stycket i direktivet. När villkoren uppfylls får den skattskyldige enligt förslaget dra av de mervärdesskatter som ingår i anskaffningar för sin beskattningsbara verksamhet som hör till den särskilda ordningen i den deklaration som avses i 16 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

Särskild ordning för gemenskapsintern distansförsäljning av varor, försäljning av vissa varor genom användning av elektroniska gränssnitt och försäljning av tjänster som tillhandahålls av skattskyldiga som är etablerade i gemenskapen

133 k §. Det föreslås att mellanrubriken ovanför paragrafen ändras så att den motsvarar de föreslagna ändringarna i tillämpningsområdet för den särskilda ordningen.

I paragrafen föreskrivs om en skattskyldigs rätt att använda unionens särskilda ordning. Det föreslås att paragrafen ändras så att den motsvarar ändringen i artikel 369b i mervärdesskattedirektivet genom vilken tillämpningsområdet för den särskilda ordningen har utvidgats. Dessutom ska ett nytt 2 mom. fogas till paragrafen. Där avskiljs från tillämpningsområdet för den särskilda ordningen på det sätt som motsvarar direktivets syfte försäljningar vilkas försäljningsland fastställs enligt 69 m § i lagförslaget eller motsvarande bestämmelser i en annan medlemsstat. Då sker ju den skattskyldiges försäljningar i etableringsmedlemsstaten och den skattskyldige behöver inte registrera sig i den särskilda ordningen.

Det föreslås att mellanrubriken ovanför paragrafen ändras så att den motsvarar de föreslagna ändringarna i tillämpningsområdet för den särskilda ordningen.

133 l §. Definitionen i 1 mom. av en skattskyldig som inte är etablerad i konsumtionsmedlemsstaten ska vara oförändrad.

Enligt 2 mom. betraktas som identifieringsmedlemsstat vid tillämpning av en särskild ordning som avses i 133 k § den medlemsstat där den skattskyldige har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller, om den skattskyldige inte har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet inom gemenskapen, den medlemsstat där den skattskyldige har ett fast driftställe. Momentet ändras enligt den ändring som genom andra distansförsäljningsdirektivet gjorts i artikel 369a.2 i mervärdesskattedirektivet om utvidgning av tillämpningsområdet för den särskilda ordningen. Till momentet fogas således en definition av identifieringsmedlemsstat som gäller försäljning av varor. I 3 mom. anges den skattskyldiges val av tillämpningstid i samband med det.

Enligt det nuvarande 4 mom. avses med konsumtionsmedlemsstat den medlemsstat där radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster eller teletjänster utförs enligt artikel 58 i mervärdesskattedirektivet. Definitionen ändras för att motsvara det nya led 3 i artikel 369a i direktivet som beror på utvidgningen av tillämpningsområdet för den särskilda ordningen.

133 m §. I paragrafen föreskrivs om anmälningsskyldighet som gäller inledande av verksamhet som hör till unionens ordning. Artikel 369c i mervärdesskattedirektivet har ändrats genom distansförsäljningsdirektivet ändrats så att omnämmandet om en skattskyldig som inte är etablerad i konsumtionsmedlemsstaten har utgått. Ändringen beror på att tillämpningsområdet för den särskilda ordningen genom en ändring av artikel 369b har utvidgats till att täcka också gemenskapsinterna distansförsäljningar och vissa försäljningar inom medlemsstaten oberoende av säljarens etableringsstat. För tjänsters del är förutsättningen fortfarande att en skattskyldig som använder den särskilda ordningen inte är etablerad i konsumtionsmedlemsstaten. Motsvarande ändring ska göras i paragrafen.

133 n §. I paragrafen finns bestämmelser om registrering av en skattskyldig och om avföring ur identifieringsregistret. Bestämmelsen grundar sig på artikel 369e i mervärdesskattedirektivet. Fraser i artikeln har genom distansförsäljningsdirektivet ändrats till att motsvara utvidgningen av tillämpningsområdet för den särskilda ordningen. Motsvarande ändringar görs i 1, 2 och 3 mom.

Dessutom ska termen individuellt identifieringsnummer som använts i 1 och 3 mom. förenhetligas till termen individuellt registreringsnummer. En term i 1 mom. ska förtydligas så att det i stället för det identifieringsnummer som tidigare tilldelats den skattskyldige för fullgörande av dennes förpliktelser i anslutning till skattskyldigheten ska talas om det mervärdesskattenummer som tilldelats den skattskyldige. Dessutom ska 3 mom. ändras så att en skattskyldig vars identifieringsmedlemsstat är någon annan än Finland ska införas i ett särskilt identifieringsregister i stället för i det identifieringsregister för ordningen för tredjeländer som avses i 133 g 1 mom.

133 o §. I paragrafen föreskrivs om skattedeklaration och skatteperiod för en skattskyldig som använder unionens ordning. Paragrafen ändras för att motsvara artikel 369f och 369g i mervärdesskattedirektivet som ändrats genom distansförsäljningsdirektivet.

Paragrafens 1 mom. ändras så att utvidgningen av tillämpningsområdet för den särskilda ordningen beaktas.

I 2 mom. 1 punkten ändras frasen så att termen identifieringsnummer ersätts med termen mervärdesskattenummer. Dessutom ändras 2 mom. 2 punkten så att den omfattar alla tjänster, distansförsäljning av varor och försäljningar av varor inom medlemsstater som möjliggörs av upprätthållare av gränssnitt som omfattas av den särskilda ordningen.

Till 3 mom. fogas en ny bestämmelse om vad som dessutom ska anmälas i skattedeklarationen om transporten av varor inleds i en annan medlemsstat än Finland.

Den bestämmelse om en situation med flera driftställen som ingår i det nuvarande 3 mom. överförs till 4 mom. Med avvikelse från det nuvarande ska det i momentets 1 punkt på motsvarande sätt som i ändringen i direktivet föreskrivas att det i skattedeklarationen utöver totalvärdet av tjänsterna inom ramen för den särskilda ordningen ska anges den motsvarande skattens belopp per skattesats, de skattesatser som ska tillämpas och skatternas sammanlagda belopp. I momentet ska dessutom formuleringen som gäller registreringsnummer justeras.

I 5 mom. ska det föreskrivas att den skattskyldige dessutom ska ange det sammanlagda beloppet för alla de skatter som anmälts med stöd av paragrafen.

Bestämmelsen om skatteperioden och tidpunkten för när skattedeklaration ska avges flyttas till ett nytt 6 mom. ändrad så att tidpunkten för när skattedeklarationen ska lämnas förlängs till sista dagen den månad som följer efter skatteperiod i stället för den nuvarande 20 dagen den följande månaden. Ändringen motsvarar artikel 369f i mervärdesskattedirektivet som ändrats genom distansförsäljningsdirektivet. Skatteperiodens längd ändras däremot inte, den ska fortfarande vara ett kalenderkvartal.

Den nuvarande bestämmelsen i 5 mom. om en situation där identifieringsmedlemsstaten är en annan stat än Finland flyttas till ett nytt 7 mom.

133 p §. Paragrafen gäller betalningstidpunkt och betalningssätt för skatten. Paragrafens 1 mom. ändras på motsvarande sätt som tidpunkten när skattedeklaration ska lämnas enligt 133 o § 4 mom. så att mervärdesskatten ska betalas sista dagen den kalendermånad som följer efter skatteperioden. Bestämmelsen motsvarar artikel 369i och den ändrade 369f i mervärdesskattedirektivet. Dessutom ska hänvisningarna i 1 mom. justeras som följd av de föreslagna ändringarna i 133 o §.

133 q §. I 1 mom. föreskrivs att en skattskyldig som använder unionens särskilda ordning i stället för normala avdrag ska ansöka om den återbäring som avses i 122 §. Bestämmelsen grundar sig på artikel 369i i mervärdesskattedirektivet. Paragrafens 1 mom. ändras så att den omfattar alla tjänster som tillämpningsområdet för den särskilda ordningen gäller samt distansförsäljning av varor och försäljningar av varor inom medlemsstater som möjliggörs av upprätthållare av gränssnitt. Dessutom ska i momentet situationer där Finland är identifieringsmedlemsstat avgränsas så att paragrafen inte gäller dem. Detta motsvarar syftet i den nuvarande paragrafen. Dessutom justeras formuleringarna i momentet bland annat genom att uttryckligen nämna de återbärningar som fås enligt 131 §.

Enligt 3 mom. gäller rätten till återbäring och till avdrag enligt 2 mom. endast skatt som med stöd av bestämmelserna i 10 kap. hade kunnat dras av om den skattskyldige skulle ha varit skyldig att betala skatt för sin verksamhet enligt lagens allmänna bestämmelser. Det föreslås att bestämmelsen i preciserad form kombineras med bestämmelsen i 1 mom.

Om enligt 2 mom. en skattskyldig i Finland bedriver också verksamhet som inte omfattas av den särskilda ordningen och för vilken den skattskyldige är skyldig att registrera sig som mervärdesskattskyldig, får den skattskyldige i den skattedeklaration som avses i 162 § göra avdrag enligt 10 kap. för anskaffningar i samband med sin skattepliktiga verksamhet inom ramen för den särskilda ordningen. Formuleringen i momentet justeras bland annat genom att uttryckligen nämna de återbärningar som fås enligt 131 § och genom att redan i momentet ange avdragsrättens omfattning.

Särskild ordning för distansförsäljning av varor som importeras

Det föreslås att en ny mellanrubrik fogas till kap. 12 a som täcker 133 r–133 z § som ska fogas till lagen enligt lagförslaget. Paragraferna innehåller bestämmelser om en särskild ordning för distansförsäljning av varor som importeras. Bestämmelserna grundar sig på artikel 369 l–369 x i mervärdesskattedirektivet.

133 r §. I paragrafen som ska fogas till lagen fastställs vem som har rätt att använda denna särskilda ordning för import. Bestämmelsen motsvarar artikel 369m och 369l.1 som fogats till mervärdesskattedirektivet genom distansförsäljningsdirektivet.

Enligt paragrafen ska den särskilda ordningen få användas av skattskyldiga som bedriver distansförsäljning av varor som importeras. Den särskilda ordningen ska få tillämpas endast på varor som ingår i försändelser vilkas verkliga värde uppgår till högst 150 euro.

Till den delegerade förordningen har genom kommissionens delegerade förordning (EU) 2020/877 till artikel 1 fogats ett led 48 där varors egentliga värde fastställs. Med det avses i fråga om kommersiella varor priset för själva varorna när de säljs för export till unionens tullområde. Transport- och försäkringskostnader beaktas inte när det egentliga värdet fastställs utom om de ingår i priset och inte anges separat på fakturan. Andra skatter och avgifter som tullmyndigheterna kan fastställa utifrån relevanta dokument ingår inte heller när det egentliga värdet fastställs.

Den särskilda ordningen får för det första användas av en skattskyldig som är etablerad inom gemenskapen. Den särskilda ordningen får också användas av en skattskyldig som representeras av en förmedlare etablerad i gemenskapen. En skattskyldig som inte har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har ett fast driftställe inom gemenskapens territorium ska utse en förmedlare etablerad inom gemenskapen att uppfylla skyldigheterna för sin räkning. En sådan skattskyldig får alltså inte använda ordningen utan förmedlare. En skattskyldig som är etablerad inom gemenskapen kan om den vill också utse en sådan förmedlare. En skattskyldig kan ha endast en förmedlare åt gången.

Dessutom kan den särskilda ordningen användas av en skattskyldig som är etablerad i ett tredjeland med vilket unionen har ingått ett liknande avtal om ömsesidigt bistånd som i direktivet om ömsesidigt bistånd och i förordningen om administrativt samarbete och den skattskyldige bedriver distansförsäljning av importerade varor från det landet. Ursprungslandet för varorna som säljs behöver inte vara den skattskyldiges etableringsstat. Varorna kan importeras till gemenskapens territorium från någon annan stat.

Den särskilda ordningen ska inte tillämpas på punktskattepliktiga produkter, för punktskatten är en del av grunden för den mervärdesskatt som ska betalas i samband med import.

133 s §. Det föreslås en ny 133 s § i lagen, vilken innehåller definitioner av förmedlare, identifieringsmedlemsstat och konsumtionsmedlemsstat. Bestämmelserna motsvarar det andra stycket i den artikel 369I som fogats till mervärdesskattedirektivet genom distansförsäljningsdirektivet.

En skattskyldig som inte är etablerad inom gemenskapen definieras i 133 e § 1 mom. i överensstämmelse med definitionen i direktivets artikel 369I andra stycket led 1. Definitionen tillämpas på hela 12 a kap. Därför behöver begreppet skattskyldig som inte är etablerad inom gemenskapen inte ingå bland definitionerna i 133 s §.

Enligt 1 mom. avses med förmedlare en person som är etablerad inom gemenskapen och som av den skattskyldige distansförsäljaren har utsetts till att fullgöra skyldigheterna enligt den särskilda ordningen i dennes namn. Begreppet förmedlare omfattar alltså företrädare som utsetts av skattskyldiga som är etablerade både utanför och inom gemenskapen och som fullgör den skattskyldiges skyldigheter i dennes namn.

Enligt 2 mom. är identifieringsmedlemsstaten för en skattskyldig som är etablerad inom gemenskapen den medlemsstat där den skattskyldige har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet. Den medlemsstat där sätet finns är alltid den primära identifieringsmedlemsstaten. Om den skattskyldige inte har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet inom gemenskapen, men har ett fast driftställe där, kan den skattskyldige identifiera sig i systemet i den medlemsstat där det fasta driftstället finns. Om den skattskyldige har ett fast driftställe i flera medlemsstater kan den välja ut någon av dessa medlemsstater till identifieringsmedlemsstat.

Även för en förmedlare är den primära identifieringsmedlemsstaten den medlemsstat där förmedlaren har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet. Om förmedlaren bara har ett fast driftställe inom gemenskapen ska denna medlemsstat vara identifieringsstat. Om förmedlaren har ett fast driftställe i flera medlemsstater kan den välja ut någon av dessa medlemsstater till identifieringsmedlemsstat. Identifieringsmedlemsstaten bestäms utifrån förmedlarens etableringsmedlemsstat även när den skattskyldige som har utsett förmedlaren är etablerad utanför gemenskapen. Detta konstateras för tydlighetens skull i 3 mom.

Med identifieringsmedlemsstat avses också den medlemsstat där en skattskyldig som inte är etablerad inom gemenskapen anmäler att den kommer att använda denna särskilda ordning. Detta gäller endast sådana skattskyldiga som avses i 133 r § 1 mom. 3 punkten i lagförslaget, dvs. de som är etablerade i ett tredjeland med vilket unionen har ingått ett sådant avtal om administrativt samarbete som avses i den punkten.

När den skattskyldige eller förmedlaren har ett fast driftställe i flera medlemsstater är de enligt 4 mom. skyldiga att följa det val de har gjort i fråga om identifieringsmedlemsstaten under en viss minimitid. Minimitiden är registreringsåret samt de två därpå följande kalenderåren.

Enligt 5 mom. avses med konsumtionsmedlemsstat den medlemsstat där transporten av varorna till köparen av varorna avslutas. Konsumtionsmedlemsstat syftar alltså på den medlemsstat där distansförsäljningen beskattas. Enligt artikel 33 i det genom distansförsäljningsdirektivet ändrade mervärdesskattedirektivet sker distansförsäljning av varor som importeras i den medlemsstat där transporten av varorna till köparen avslutas, både i situationer där transporten avslutas i importmedlemsstaten och när transporten avslutas i någon annan medlemsstat. I det förstnämnda fallet gäller bestämmelsen om försäljningslandet endast försäljning som ska deklarerar

inom ramen för den särskilda ordningen för import. Tillämpningsområdet för den särskilda ordningen för import omfattar bägge situationerna om varorna ingår i försändelser med ett värde på högst 150 euro.

133 t §. Det fogas en ny 133 t § till lagen, där det föreskrivs om skyldighet anmälan om att importverksamhet som omfattas av den särskilda ordningen inleds. Bestämmelsen motsvarar den artikel 369o som fogats till mervärdesskattedirektivet genom distansförsäljningsdirektivet.

133 u §. I denna nya paragraf föreskrivs det om registrering av skattskyldiga och förmedlare i ett identifieringsregister. Bestämmelsen grundar sig på den artikel 369q som fogats till mervärdesskattedirektivet genom distansförsäljningsdirektivet.

Enligt 1 mom. ska en skattskyldig vars identifieringsmedlemsstat är Finland införas i ett identifieringsregister. Registret ska vara separat, med vilket avses att det är fråga om ett register för enbart denna särskilda ordning. I praktiken åtskiljs de skattskyldiga med hjälp av ett registreringsnummer från skattskyldiga som använder andra särskilda ordningar och andra mervärdesskattskyldiga. Även förmedlare införs i registret.

I 2 mom. föreskrivs det om förutsättningarna för att en förmedlare ska registreras. En förmedlare registreras inte om den väsentligen har försummat sina skyldigheter vid beskattningen enligt 26 § 2 mom. i lagen om förskottsuppbörd. Detsamma gäller en förmedlare som på en grund enligt 26 § 3 mom. i lagen om förskottsuppbörd eller på någon annan motsvarande grund kan antas väsentligen försumma de nämnda skyldigheterna. En annan förutsättning är i överensstämmelse med 26 § 3 mom. 3 och 4 punkten i lagen om förskottsuppbörd att förmedlaren eller, om förmedlaren är ett samfund eller en sammanslutning, en person i dess ledning inte har meddelats näringsförbud.

Enligt 26 § 2 mom. i lagen om förskottsuppbörd kan Skatteförvaltningen avföra den ur förskottsuppbördsregistret eller vägra den registrering som väsentligen försummar skattebetalningen, bokföringsskyldigheten, den deklarations- eller anteckningsskyldighet som gäller beskattningen eller sina andra skyldigheter i fråga om beskattningen. Enligt 3 mom. kan ur förskottsuppbördsregistret också avföras eller registrering vägras

1) den som på grundval av sina tidigare försummelser eller försummelser av samfund eller sammanslutningar som denne lett kan antas väsentligen försumma sin skyldighet enligt 2 mom.,

2) ett samfund eller en sammanslutning som på grundval av tidigare försummelser av den som leder samfundet eller sammanslutningen eller tidigare försummelser av andra samfund eller sammanslutningar som denne lett kan antas väsentligen försumma sin skyldighet enligt 2 mom.,

3) den som meddelats näringsförbud enligt lagen om näringsförbud,

4) ett samfund eller en sammanslutning i vars ledning det ingår en person som har meddelats näringsförbud enligt lagen om näringsförbud.

Med ledning avses även den verkliga ledningen på det sätt som bestämmelsen i lagen om förskottsuppbörd har tolkats i praktiken.

Enligt 3 mom. får den skattskyldige ett individuellt registreringsnummer för användning av den särskilda ordningen. Registreringsnumret skiljer sig från det normala mervärdesskattenumret och ges enbart för tillämpningen av denna särskilda ordning. Även förmedlare får ett individu-

ellt registreringsnummer för tillämpningen av den särskilda ordningen. Bestämmelser om formatet på de registreringsnummer som ska ges skattskyldiga och förmedlare finns i den bilaga I som nämns i artikel 3 i kommissionens genomförandeförordning (EU) 2020/194 (kommissionens genomförandeförordning om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EU) nr 904/2010 när det gäller de särskilda ordningarna för beskattningsbara personer som tillhandahåller tjänster till icke beskattningsbara personer, som utför distansförsäljning av varor och vissa inhemska leveranser av varor).

Den skattskyldige bör inte nämna det registreringsnummer som tilldelats för tillämpning av den särskilda ordningen på fakturan efter som registreringsnumret ska användas vid kommunikation endast vid behov. Registreringsnumret ska inte förmedlas till andra parter än dem som medverkar i lämnandet av importanmälan till Tullen.

Skatteförvaltningen meddelar på elektronisk väg registreringsnumret till den skattskyldige. Om den skattskyldige har utsett en förmedlare, meddelar Skatteförvaltningen den skattskyldiges registreringsnummer till förmedlaren.

I 4 mom. föreskrivs det om införing i identifieringsregistret av skattskyldiga och förmedlare som tillämpar den särskilda ordningen, men vars identifieringsmedlemsstat är någon annan medlemsstat än Finland. För att möjliggöra tillsyn ska en sådan skattskyldig och förmedlare införas även i det finländska identifieringsregistret, om den skattskyldige eller en förmedlare som agerar i dennes namn är skyldig att betala skatt till Finland.

133 v §. I denna nya paragraf föreskrivs det om avregistrering av en skattskyldig eller en förmedlare ur identifieringsregistret, vilket innebär att den skattskyldiges eller förmedlarens rätt att tillämpa den särskilda ordningen för import avslutas. Paragrafen gäller situationer där Finland är identifieringsmedlemsstat. Bestämmelsen grundar sig på den artikel 369r som fogats till mervärdesskattedirektivet genom distansförsäljningsdirektivet.

Paragrafens 1 mom. gäller situationer där den skattskyldige inte har en förmedlare. En skattskyldig avregistreras ur identifieringsregistret om den skattskyldige meddelar att den inte längre bedriver distansförsäljning av varor som importeras, om det på annat sätt kan antas att den skattskyldiges distansförsäljning av varor som importeras har avslutats, om den skattskyldige inte längre uppfyller kraven för att få använda den särskilda ordningen eller om den skattskyldige ständigt bryter mot bestämmelser i den särskilda ordningen.

I 2 mom. föreskrivs det om de situationer där en förmedlare avregistreras ur identifieringsregistret. En förmedlare avregistreras om förmedlaren under två på varandra följande kalenderkvartal inte har agerat som förmedlare för en skattskyldig som använder den särskilda ordningen, förmedlaren inte längre uppfyller villkoren för att agera som förmedlare eller om förmedlaren ständigt bryter mot bestämmelser i den särskilda ordningen. Förutsättningarna för att vara ombud ska täcka de förutsättningar som avses både i 133 s § 1 mom. och 133 u § 2 mom. i lagförslaget

I 3 mom. föreskrivs det om de situationer där en skattskyldig som företräds av en förmedlare avregistreras ur identifieringsregistret. En skattskyldig avregistreras om förmedlaren meddelar att den skattskyldige inte längre bedriver distansförsäljning av varor som importeras, om det på annat sätt kan antas att den skattskyldiges verksamhet inom ramen för den särskilda ordningen har avslutats, om den skattskyldige inte längre uppfyller kraven för att få använda den särskilda ordningen, om den skattskyldige ständigt bryter mot bestämmelser i den särskilda ordningen eller om förmedlaren meddelar att den inte längre företräder den skattskyldige.

Enligt artikel 58a i genomförandeförordningen ska det antas att den skattskyldige har avslutat sin beskattningsbara verksamhet om den inte har sålt några varor som omfattas av den särskilda ordningen under en period på två år. I praktiken konstaterar identifieringsmedlemsstaten detta på basis av att den skattskyldige på två år inte till en enda konsumtionsmedlemsstat har lämnat några deklaraionsuppgifter genom en skattedeklaration inom ramen för den särskilda ordningen.

Om en skattskyldig utesluts från en särskild ordning på grund av ständiga brott mot reglerna, ska den enligt artikel 58b.1 i förordningen vara utesluten från alla särskilda ordningar i alla medlemsstater under två år. När det gäller detta har det emellertid införts ett undantag i fråga om den särskilda ordningen för import som gäller vissa situationer. Den skattskyldige utesluts inte från de särskilda ordningarna för två år om uteslutningen beror på att en förmedlare ständigt bryter mot reglerna. I samma punkt anges det också att en förmedlare inte har rätt att agera som förmedlare under två år om den har strukits för att den upprepade gånger har brutit mot reglerna.

I artikel 58b.2 i genomförandeförordningen föreskrivs det närmare om när en skattskyldig eller förmedlare upprepade gånger har brutit mot reglerna i en särskild ordning. Bestämmelsen är inte uttömmande och därför kan brott mot även någon annan regel som gäller en särskild ordning utgöra en grund för att bli utesluten från ordningen. Enligt artikeln utgör åtminstone försummelse av deklaraions- eller betalningsskyldigheten under tre på varandra följande deklaraionsperioder en grund för uteslutande. Även det att bokföringen inte har gjorts tillgänglig för medlemsstaten på elektronisk väg ska betraktas som en försummelse. Identifieringsmedlemsstaten ska alltid först sända en påminnelse för varje försummelse och på så sätt ge den skattskyldige möjlighet att fullgöra sin skyldighet.

133 w §. I denna nya paragraf föreskrivs det om skyldigheten för den skattskyldige eller en förmedlare som agerar i den skattskyldiges namn att avge skattedeklaration, om deklaraionens uppgiftsinnehåll, skatteperioden och tidpunkten då skattedeklaraionen ska avges. Bestämmelsen grundar sig på de artiklar 369s och 369t som fogats till mervärdesskattedirektivet genom distansförsäljningsdirektivet.

I 1 mom. föreskrivs det om avgivande av deklaraion när Finland är identifieringsmedlemsstaten. Den skattskyldige eller förmedlaren ska avge skattedeklaration för varje skatteperiod. Deklaraionen ska avges på elektronisk väg till Skatteförvaltningen. Deklaraion ska avges även om det under skatteperioden i fråga inte skulle ha varit någon försäljning eller rättelser av tidigare skattedeklaraioner alls inom ramen för den särskilda ordningen. I en sådan situation ska det enligt artikel 59a i genomförandeförordningen anges i skattedeklaraionen att det inte har varit någon försäljning under denna period, dvs. det avges en så kallad nollmervärdesskattedeklaraion.

I 2 mom. föreskrivs det om uppgiftsinnehållet i skattedeklaraionen. Deklaraionen ska innehålla den skattskyldiges individuella registreringsnummer och, om en förmedlare agerar i den skattskyldiges namn, även förmedlarens individuella registreringsnummer. Med registreringsnummer avses det individuella registreringsnummer som getts för tillämpningen av den särskilda ordningen för import. I fråga om distansförsäljning av varor som importeras uppges specificerat för varje konsumtionsmedlemsstat det totala värdet, utan skatt, på distansförsäljningen, skattebeloppet angivet per skattesats, de skattesatser som ska tillämpas och skatternas sammanlagda belopp. Dessutom uppges det sammanlagda beloppet av all skatt till konsumtionsmedlemsstaterna.

I 3 mom. föreskrivs det om skatteperioden och tidpunkten för när deklaraion ska avges.

När identifieringsmedlemsstaten är någon annan medlemsstat än Finland ska enligt 4 mom. en skattskyldig eller förmedlare när det gäller skatt som ska betalas till Finland iaktta motsvarande bestämmelser som tillämpas i fråga om deklaration i identifieringsmedlemsstaten.

Enligt artikel 60a i genomförandeförordningen ska identifieringsmedlemsstaten på elektronisk väg påminna den skattskyldige eller en förmedlare som agerar för den skattskyldiges räkning om skyldigheten att lämna in en mervärdesskattedeklaration, om en deklaration inte har lämnats in i tid. Denna påminnelse ska utfärdas på den tionde dagen efter den dag då mervärdesskattedeklarationen borde ha lämnats in. Identifieringsmedlemsstaten ska på elektronisk väg informera de övriga medlemsstaterna att en påminnelse har utfärdats. Enligt artikeln ska konsumtionsmedlemsstaten ha ansvaret för eventuella senare påminnelser. Konsumtionsmedlemsstaten ska även ha ansvaret för åtgärder för att fastställa och driva in mervärdesskatten. Den skattskyldige eller den förmedlare som agerar för den skattskyldiges räkning ska oavsett påminnelser som har utfärdats och åtgärder som vidtagits av konsumtionsmedlemsstaten lämna mervärdesskattedeklarationen till identifieringsmedlemsstaten.

133 x §. En ny 133 x § fogas till lagen, där det föreskrivs om den tidpunkt då skatt ska betalas och om betalning av skatt. Bestämmelsen motsvarar det första stycket i den artikel 369v som fogats till mervärdesskattedirektivet genom distansförsäljningsdirektivet.

När identifieringsmedlemsstaten är Finland ska enligt 1 mom. en skattskyldig betala det sammanlagda beloppet av den skatt som genom skattedeklarationen har deklarerats för betalning senast den sista dagen i den kalendermånad som följer efter skatteperioden. Detta motsvarar den tidsfrist som föreslagits för avgivande av skattedeklaration.

När identifieringsmedlemsstaten är någon annan medlemsstat än Finland ska enligt 2 mom. en skattskyldig eller förmedlare när det gäller skatt som ska betalas till Finland iaktta motsvarande bestämmelser som tillämpas i fråga om betalning i identifieringsmedlemsstaten.

Enligt artikel 60a andra stycket i genomförandeförordningen ska konsumtionsmedlemsstaten ha ansvaret för eventuella senare påminnelser och åtgärder för att fastställa och driva in mervärdesskatten.

I 133 s § 1 mom. i lagförslaget definieras förmedlare i överensstämmelse med artikel 369l andra stycket led 2 i mervärdesskattedirektivet som en person som är etablerad inom gemenskapen och som av den skattskyldige har utsetts till betalningsskyldig för skatt och till att i den skattskyldiges namn fullgöra skyldigheterna enligt den särskilda ordningen. När det utses en förmedlare försvinner inte distansförsäljarens skyldighet att betala skatt, eftersom en distansförsäljares skyldighet att betala skatt följer av artikel 193 i direktivet.

I 3 mom. konstateras det i fråga om den skatt som ska betalas till Finland att den skattskyldige och förmedlaren är solidariskt ansvariga för betalningen av skatten. Om skatten inte har betalats till fullt belopp eller om det finns fel i skattedeklarationen som påverkar skattebeloppet, är både den skattskyldige och förmedlaren ansvariga för det belopp som saknas. Skatt som är obetald kan krävas in av vilken som helst av dem. Eftersom förmedlaren måste vara en person som är etablerad inom gemenskapen, riktar sig indrivningen av skatt i praktiken först mot förmedlaren.

133 y §. I denna nya paragraf föreskrivs det om när skyldighet att betala skatt uppstår och till vilken tid den skatt som ska betalas ska hänföras. Bestämmelsen motsvarar den artikel 369n som fogats till mervärdesskattedirektivet genom distansförsäljningsdirektivet.

Enligt paragrafen uppstår skyldigheten att betala skatt vid den tidpunkt då köparens betalning har godkänts och skatten ska hänföras till den kalendermånad under vilken betalningen godkändes.

Enligt artikel 61b i genomförandeförordningen ska den tidpunkt då betalningen har godkänts avse den tidpunkt då betalningsbekräftelsen, meddelandet om betalningsgodkännande eller ett betalningsåtagande från kunden tagits emot av den beskattningsbara person som utnyttjar importordningen eller för dennes räkning, oavsett när den faktiska utbetalningen görs, beroende på vilket som inträffar först.

133 z §. I denna nya paragraf föreskrivs det om rätt till avdrag och återbäring för skattskyldiga som använder den särskilda ordningen. Bestämmelsen motsvarar den artikel 369w som fogats till mervärdesskattedirektivet genom distansförsäljningsdirektivet.

Enligt 1 mom. får en skattskyldig som använder den särskilda ordningen inte göra normala avdrag för förvärv som gjorts i Finland i anslutning till försäljning inom ramen för den särskilda ordningen. Den skattskyldige får alltså inte göra avdrag i den skattedeklaration som avges via etableringsmedlemsstaten, utan måste ansöka om återbäring enligt 122 § i enlighet med det förfarande som föreskrivs i 15 kap. Den skattskyldige kan som återbäring få endast sådan skatt som kan dras av med stöd av bestämmelserna i 10 kap. eller fås som återbäring med stöd av 131 §.

Om den skattskyldige i Finland även bedriver sådan verksamhet som inte omfattas av den särskilda ordningen och för vilken den skattskyldige är skyldig att registrera sig som mervärdesskattskyldig, får den skattskyldige enligt 2 mom. göra avdrag även för förvärv i anslutning till verksamhet inom ramen för den särskilda ordningen i en sådan deklaration som avses i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

Gemensamma bestämmelser för de särskilda ordningarna

134 §. Det föreslås att mellanrubriken före paragrafen preciseras.

Enligt den första meningen i 1 mom. ska de särskilda ordningarna för tredjeländer och unionen tillämpas på all försäljning inom gemenskapen som omfattas av dessa ordningar när säljarna är skattskyldiga som använder dessa ordningar.

Till momentets första mening fogas en hänvisning till även den nya särskilda ordningen för import. Enligt den artikel 369m.1 som fogats till mervärdesskattedirektivet genom distansförsäljningsdirektivet ska skattskyldiga som använder den särskilda ordningen för import tillämpa den på all sin distansförsäljning av varor som importeras och som omfattas av ordningen. Den skattskyldige kan alltså inte enligt eget val tillämpa den särskilda ordningen exempelvis enbart på den distansförsäljning av importerade varor som bedrivs i vissa medlemsstater och förfarandet enligt de allmänna reglerna på den distansförsäljning som bedrivs i andra medlemsstater.

Enligt den andra meningen i 1 mom. ska de särskilda ordningarna inte tillämpas på försäljning till juridiska personer som har införts i registret över mervärdesskattskyldiga, men som inte är näringsidkare. Enligt 64 § i mervärdesskattelagen ska sådana här juridiska personer jämföras med näringsidkare när bestämmelserna om försäljningslandet för en tjänst tillämpas.

Momentets andra mening preciseras så att bestämmelsen gäller enbart försäljning av tjänster. Enligt lagförslaget ska den särskilda ordningen för unionen tillämpas på distansförsäljning av

varor inom gemenskapen och den särskilda ordningen för import under vissa förutsättningar på distansförsäljning av varor som importeras. Dessa begrepp definieras i 19 a § i lagförslaget. Det är fråga om distansförsäljning enbart när den som köper en vara är en person vars förvärv enligt 26 c och 26 f § inte utgör ett gemenskapsinternt förvärv. Det är enligt 26 c § inte fråga om ett gemenskapsinternt förvärv när värdet av de förvärv som gjorts av en juridisk person som inte är näringsidkare under två kalenderår understiger ett visst tröskelvärde. De särskilda ordningar som avses här ska alltså tillämpas på distansförsäljning av varor till juridiska personer som inte är näringsidkare, om värdet av deras förvärv understiger tröskelvärdena, och de inte har gjort en sådan ansökan som avses i 26 f §.

I 2 mom. tas en begränsning in som gäller tillämpningsområdet för den särskilda ordningen för import. Enligt 94 § 1 mom. 24 punkten i lagförslaget ska skatt inte betalas på försäljning varor om försäljningen ska deklarerats i den särskilda ordningen för import och den skattskyldiges individuella registreringsnummer som tilldelats för användning av den särskilda ordningen har anmälts till Tullen senast när importanmälan lämnas. Om det individuella registreringsnumret inte på det sätt som avses i den nämnda punkten har anmälts till Tullen ska mervärdesskatt betalas på importen av varorna. För att förhindra dubbel beskattning ska momentet innehålla en bestämmelse om att försäljningen av dessa varor inte ska deklarerats i den särskilda ordningen för import.

När säljaren är en skattskyldig som använder en särskild ordning tillämpas enligt det nuvarande 2 mom. inte omvänd betalningsskyldighet i fråga om försäljning till juridiska personer som har ställning som konsument och som inte är införda i registret över mervärdesskattskyldiga. Bestämmelsen behövs för att förfarandet i detta avseende ska vara så enhetligt som möjligt inom hela gemenskapen.

Enligt 9 § 2 mom. i mervärdesskattelagen tillämpas inte omvänd skattskyldighet som gäller en utlännings försäljningar på distansförsäljning av varor. Lagförslagets 134 § 2 mom. behöver således inte ändras för distansförsäljningens del. Unionens ordning tillämpas emellertid också på vissa inhemska försäljningar som upprätthållare av elektroniska gränssnitt tillhandahåller. För deras del finns det inte behov av att tillämpa köparens skattskyldighet. Eftersom den begränsning i fråga om juridiska personer som har ställning som konsument ska gälla personer som inte är införda i registret över mervärdesskattskyldiga och i enlighet med vad som beskrivits ovan endast ska gälla försäljning av tjänster, tas en bestämmelse som motsvarar det nuvarande 2 momentet in i 3 mom. ändrad så att detta framgår. Omvänd betalningsskyldighet ska alltså inte tillämpas i fråga om försäljning av varor som ska deklarerats inom ramen för den särskilda ordningen till juridiska personer som har ställning som konsument.

Det föreslås ett nytt 4 mom. i paragrafen, där det för tydlighetens skull konstateras att bestämmelserna om skattskyldiga i 134 a och 134 c–134 t § också tillämpas på förmedlare som agerar i deras namn.

134 b §. Paragrafen innehåller bestämmelser om registrering och avregistrering av skattskyldiga.

Enligt 1 mom. informerar Skatteförvaltningen på elektronisk väg en skattskyldig som använder en särskild ordning om registrering och avregistrering samt om att den skattskyldige, med avvikelse från anmälan, inte har registrerats eller avregistrerats.

Till 1 mom. fogas en hänvisning till den särskilda ordningen för import och ett omnämnande av beslut om registrering av en förmedlare. Genom distansförsäljningsdirektivet har det till mervärdesskattedirektivet fogats en artikel 369q om den särskilda ordningen.

Det föreslås också att momentet ändras så att den skattskyldige eller förmedlaren till skillnad från nu delges beslut om registrering och avregistrering eller att den som berörs inte har registrerats eller avregistrerats. Den skattskyldige eller förmedlaren behöver följaktligen inte särskilt begära ett överklagbart beslut.

Enligt 2 mom. delger Skatteförvaltningen på elektronisk väg sådana beslut om utslutning från ordningen som det föreskrivs om i artikel 58 i genomförandeförordningen. Ett beslut anses ha blivit delgivet den sjunde dagen efter det att beslutet har kunnat hämtas i den e-tjänst som har anvisats av Skatteförvaltningen.

I 2 mom. slopas bestämmelsen om att ett beslut enligt artikel 58 i genomförandeförordningen ska delges, eftersom den är onödig. Det föreslagna 1 mom. omfattar även sådana här beslut. I momentet föreskrivs det däremot om delgivning av alla beslut som avses i 1 mom. Beslut delges på elektronisk väg. Skatteförvaltningen får delge besluten genom sin e-tjänst. Tidpunkten för delgivning av beslut ändras så att den motsvarar 56 § 5 mom. i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ. Om den skattskyldige har en förmedlare inom ramen för den särskilda ordningen för import, ska andra beslut som gäller den skattskyldige än sådana som avses i artikel 58.5 i genomförandeförordningen delges förmedlaren.

Det fogas ett nytt 3 mom. till paragrafen, där det i överensstämmelse med det gällande 134 k § 3 mom. föreskrivs att bestämmelsen i 175 § 1 mom. om att den skattskyldige ska underrättas om åtgärder som gäller registrering inte ska tillämpas i fråga om en skattskyldig eller en förmedlare som använder en särskild ordning. Syftet med momentet är att klargöra hur registrering i anslutning till en särskild ordning förhåller sig till lagens allmänna procedurbestämmelser.

Genomförandeförordningen innehåller några närmare bestämmelser som gäller registrering. Enligt artikel 58.3 i förordningen ska uteslutningen av en skattskyldig från den särskilda ordningen för import huvudsakligen få verkan från och med den första dagen i månaden efter den dag då beslutet om uteslutning på elektronisk väg sänds till den skattskyldige. Förordningen innehåller två undantag som gäller detta.

Om en förmedlare uppfyller ett av kriterierna för strykning som föreskrivs i artikel 369r.2 i mervärdesskattedirektivet, ska identifieringsmedlemsstaten enligt artikel 58.5 första stycket i förordningen stryka den förmedlaren ur registreringsregistret och utesluta skattskyldiga som företräds av den förmedlaren från den särskilda ordningen för import. I artikel 58.5 fjärde stycket föreskrivs det att strykning av en förmedlare från registreringsregistret huvudsakligen ska få verkan från och med den första dagen i månaden efter den dag då beslutet om strykning på elektronisk väg sändes till förmedlaren och de beskattningsbara personer som denne företräder. Det finns två undantag i förordningen även från denna huvudregel. Det ena undantaget gäller avförande ur identifieringsregistret på grund av att den skattskyldige ständigt bryter mot bestämmelser i den särskilda ordningen. Då träder avförandet ur registret i kraft följande dag efter den dag när beslutet om avförandet ur identifieringsregistret sänds elektroniskt till förmedlaren och de skattskyldiga som representeras av förmedlaren. I dessa fall ska alltså avförandet av förmedlaren enligt förordningen meddelas elektroniskt både till förmedlaren och de skattskyldiga som förmedlaren representerar. I sådana situationer ska beslutet om avföring av förmedlaren alltså enligt förordningen på elektronisk väg delges både förmedlaren och de skattskyldiga som förmedlaren representerar.

134 c §. I 1 mom. föreskrivs det att en skattedeklaration ska avges i euro samt om omräkning av valuta. Paragrafens 1 mom. motsvarar den artikel 369u om den särskilda ordningen för import som har fogats till mervärdesskattedirektivet genom distansförsäljningsdirektivet.

Enligt 2 mom. meddelar Skatteförvaltningen närmare föreskrifter om hur deklarationer enligt de särskilda ordningarna ska avges. I 2 mom. föreslås att det fogas en hänvisning också till 133 w § som gäller skattedeklaration inom den särskilda ordningen för import. Skatteförvaltningen meddelar närmare föreskrifter även om hur deklarationer enligt den särskilda ordningen för import ska avges.

134 e §. I 1 mom. föreskrivs det om bokföringsskyldighet för en skattskyldig som använder en särskild ordning. Bokföringen ska vara tillräckligt detaljerad så att konsumtionsmedlemsstaten kan fastställa riktigheten av skattedeklarationen. Enligt 2 mom. ska uppgifterna på begäran på elektronisk väg ställas till Skatteförvaltningens förfogande, om Finland är identifieringsmedlemsstat eller konsumtionsmedlemsstat. Enligt 3 mom. ska uppgifterna förvaras i tio år från utgången av det kalenderår då affärstransaktionen genomfördes.

Det föreslås att 1 mom. ändras så att paragrafen även gäller skattskyldiga som använder den nya särskilda ordningen för import. Till följd av lagförslagens 133 s § 1 mom. och 134 § 3 mom. gäller paragrafen även förmedlare. Ändringen motsvarar den artikel 369x som fogats till mervärdesskattedirektivet genom distansförsäljningsdirektivet. Dessutom ändras formuleringen i paragrafen så att man i stället för att fastställa skattedeklarationens riktighet använder uttrycket verifiera skattedeklarationens riktighet.

134 f §. I 1 mom. föreskrivs det att, om inte något annat föreskrivs, ska bestämmelserna om skattskyldiga i 13–22 kap., i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ eller i någon annan lag i tillämpliga delar iaktas i fråga om skattskyldiga som använder den särskilda ordningen och vars identifieringsmedlemsstat är Finland. Detsamma gäller skattskyldiga vars identifieringsmedlemsstat är en annan medlemsstat än Finland, till den del det är fråga om skatt som ska betalas till Finland.

Det föreslås att 1 mom. förtydligas med uttryckliga hänvisningar till lagen om skatteuppbörd och lagen om skattetillägg och förseningsränta (1556/1995).

Enligt 2 mom. ska bestämmelserna i lagen om skatteuppbörd och lagen om skattetillägg och förseningsränta dock inte tillämpas på skattskyldiga som använder en särskild ordning och vars identifieringsmedlemsstat är Finland till den del det är fråga om skatt som ska betalas till en annan medlemsstat, om inte något annat föreskrivs i detta kapitel. Momentet ändras så att det i överensstämmelse med nuvarande praxis innehåller ett uttryckligt omnämnande av även lagen om verkställighet av skatter och avgifter (706/2007).

134 i §. I paragrafen föreskrivs det att Skatteförvaltningen handlägger ärenden som gäller skattskyldiga som använder en särskild ordning.

För tydlighetens skull föreslås det att det konstateras i paragrafen att Tullen ansvarar för beskattningen av import av varor i enlighet med det som föreskrivs i 160 §. Den särskilda ordningen för import ändrar inte det att Tullen ansvarar för beskattningen av och tillsynen över importen av varor, om importören inte är införd i registret över mervärdesskattskyldiga vid den tidpunkt då skyldigheten att betala skatt uppstår. När den särskilda ordningen används för deklaration och betalning av skatt vid import av varor ska det registreringsnummer som har tilldelats den skattskyldige för tillämpning av den särskilda ordningen enligt förordningen om administrativt samarbete meddelas tullmyndigheterna senast vid inlämnandet av importdeklarationen.

134 j §. Paragrafen innehåller bestämmelser som ska klargöra hur de beskattningsförfaranden som tillämpas inom de särskilda ordningarna förhåller sig till de allmänna procedurbestämmelserna.

Den föreslagna paragrafens 1 mom. motsvarar det gällande 1 mom.

Enligt 2 mom. tillämpas inte bestämmelserna om allmänt och särskilt riktande av inbetalningar i 16 och 17 § och om avvikelse från användningsordningen för inbetalningar i 18 § i lagen om skatteuppbörd när det är fråga om skatt som ska betalas till Finland. Enligt bestämmelsen ska inte heller bestämmelserna om allmän användningsordning för inbetalningar i 6 § i lagen om skatteuppbörd tillämpas på skatt som ska betalas till Finland och skatten uppbärs inte heller i form av sådana skatter som ska behandlas gemensamt som avses i 7 § i lagen om skatteuppbörd.

Paragrafen ändras så att bestämmelsen i 2 mom. slopas. Det föreslås bestämmelser om riktande av inbetalningar och om användningsordningen i 134 k § och om återbärningar i 134 l §.

På inbetalningar av skattskyldiga som använder en särskild ordning ska det enligt 3 mom. inte betalas krediteringsränta enligt 37 § i lagen om skatteuppbörd före den tidpunkt som angetts för betalningen av skatt, till den del det är fråga om skatt som ska betalas till Finland.

Det föreslås att bestämmelserna om den krediteringsränta som ska betalas på inbetalningar som gjorts av skattskyldiga överförs till 2 mom. Enligt 37 § 1 mom. 3 punkten i lagen om skatteuppbörd betalas krediteringsränta på inbetalningar som används till betalning av skatt senare än på betalningsdagen och på sådana inbetalningar avsedda för betalning av skatt som betalats av misstag och som betalas tillbaka med stöd av 20 §.

Eftersom betalningar som enligt lagförslaget betalats inom en särskild ordning ska användas genast för betalning av förfallna och icke förfallna skatter eller betalas tillbaka till en skattskyldig betalas krediteringsränta enligt 37 § 1 mom. 3 punkten i allmänhet inte. På skatt som ska betalas tillbaka betalas krediteringsränta enligt 1 punkten i bestämmelsen. Krediteringsränta ska enligt 3 punkten i bestämmelsen betalas endast i sådana fall av rättelse av en skattedeklaration där den skattskyldige har betalat skatten enligt den ursprungliga deklarationen så sent att betalningen på grund av den fördröjning i tid som beror på överföring av betalningar mellan medlemsstater har anlänt till Finland först efter att de uppgifter om rättelse som gäller den skatt för skatteperioden i fråga som deklarerats till för högt belopp har kommit fram. Då kan den överbetalning av skatt som skett för sent inte längre riktas till den månad när felet inträffat. Den används för betalning av skatter under skatteperioden för rättelsedeklarationen eller för andra obetalda skatter inom den särskilda ordningen. Krediteringsräntan räknas då för den tid då betalningarna funnits i identifieringsmedlemsstaten och inte ännu finns till Skatteförvaltningens förfogande. Det kan också bli fråga om sådana exceptionella fall där en betalning på grund av bristande kontaktuppgifter i betalningen inte kan betalas tillbaka till den skattskyldige eller betalningen inte på grund av bristande information av den skattskyldige inte kan betalas tillbaka genast. På grund av det nya rättelseförfarandet och den tidsmässiga fördröjning som beror på överföringen av inbetalningar mellan medlemsstater skulle det således uppstå sådana exceptionella situationer där det i enlighet med det gällande 3 mom. och 37 § 1 mom. 3 punkten i lagen om skatteuppbörd skulle betalas krediteringsränta på inbetalningar från inbetalningsdagen till den dag då inbetalningen används för betalning av skatt inom ramen för den särskilda ordningen. På grund av de få situationer där krediteringsräntan räknas är det inte ändamålsenligt att automatisera uträkningen, utan beräkningen måste göras av en tjänsteman.

På grund av ovanstående föreslås det för administrativ enkelhets skull och med beaktande av de särskilda ordningarnas exceptionella natur att krediteringsränta enligt 37 § 1 mom. 3 punkten i

lagen om skatteuppbörd inte betalas på överbetalning av skatt som ska betalas till Finland via identifieringsmedlemsstaten. Ändringen ska inte gälla krediteringsränta som ska betalas på skatt som betalas tillbaka. Den ska även i fortsättningen betalas enligt 37 § 1 mom. 3 punkten i lagen om skatteuppbörd. Momentet utökas även med en hänvisning till 133 x § om betalning av skatt inom ramen för den särskilda ordningen för import.

Bestämmelsen i det nuvarande 4 mom. flyttas till 3 mom.

134 k §. Bestämmelsen i den gällande paragrafen om att en skattskyldig som tillämpar en särskild ordning inte ska införas i det register över mervärdesskattskyldiga som avses i 172 § överförs till 134 n §.

Paragrafen innehåller i stället bestämmelser om användning av inbetalningar som kommer via identifieringsmedlemsstaten till olika skatter.

För närvarande finns det bestämmelser om detta i 134 j § 2 mom. Enligt bestämmelsen tillämpas inte bestämmelserna om allmänt och särskilt riktande av inbetalningar i 16 och 17 § och om avvikelser från användningsordningen för inbetalningar i 18 § i lagen om skatteuppbörd när det är fråga om skatt som ska betalas till Finland. Enligt bestämmelsen ska inte heller bestämmelserna om allmän användningsordning för inbetalningar i 6 § i lagen om skatteuppbörd tillämpas på skatt som ska betalas till Finland och skatten uppbärs inte heller i form av sådana skatter som ska behandlas gemensamt som avses i 7 § i lagen om skatteuppbörd.

Enligt 1 mom. i den föreslagna paragrafen tillämpas inte bestämmelserna om riktande av inbetalningar i lagen om skatteuppbörd på skattskyldiga som använder en särskild ordning när det är fråga om inbetalning av skatt som ska betalas till Finland via en identifieringsmedlemsstat. Med avvikelse från det gällande 134 j § 2 mom. konstateras det inte i 1 mom. att 6 § i lagen om skatteuppbörd inte ska tillämpas, eftersom det i 2–4 mom. föreskrivs om undantag till 6 § i lagen om skatteuppbörd. Med avvikelse från det gällande 134 j § 2 mom. tillämpas bestämmelsen enbart på inbetalningar som har kommit via en identifieringsmedlemsstat. Denna ändring är nödvändig eftersom 16–18 § i lagen om skatteuppbörd måste kunna tillämpas när den skattskyldige direkt till Finland betalar den skatt som ska betalas till Finland. Bestämmelsen tillämpas alltså inte på inbetalningar som gjorts på grundval av betalningsuppsmaningar, eftersom det finns särskilda bestämmelser om detta i 134 m § i lagförslaget. Med avvikelse från det gällande 134 j § 2 mom. innehåller 1 mom. ingen bestämmelse om undantag i fråga om tillämpning av 7 § i lagen om skatteuppbörd, eftersom mervärdesskatt på vilken det tillämpas en särskild ordning enligt 4 punkten i den paragrafen inte betraktas som skatter som ska behandlas gemensamt.

I 2 mom. föreskrivs det om användning av inbetalningar till betalning av skatter som deklarerats i skattedeklarationen. Eftersom man genom en deklaration kan deklarerat både skatt för den aktuella skatteperioden och rättelser som gäller tidigare skatteperioder, behövs det bestämmelser om användningen av inbetalningar primärt till betalning av skatter för de skatteperioder som deklarerats i skattedeklarationen samt om i vilken ordningsföljd inbetalningarna används till att betala de skatter som deklarerats genom den skattedeklaration som det hänvisas till i samband med inbetalningen. För närvarande görs rättelser i en skattedeklaration för den skatteperiod som ska rättas, vilket betyder att inbetalningen i enlighet med betalningsreferensen riktas till enbart den aktuella skattedeklarationen. Inbetalningen används till betalning av skattekapitalet enligt förfallodag från den äldsta till den senaste. Via identifieringsmedlemsstaten kan den skattskyldige betala endast den skatt som ska betalas för skatteperioden, men inte dröjsmålspåföljder. Därför kan bestämmelserna om betalningsordningen för skatt i 5 § 1 och 2 mom. i lagen om skatteuppbörd inte tillämpas på inbetalningar som kommer via en identifieringsmedlemsstat. I momentet föreskrivs det i överensstämmelse med 6 § 1 mom. i lagen om skatteuppbörd att

förfallodagen för en för sent deklarerad skatt anses vara den dag då skattedeklarationen lämnats in. Bestämmelsen är nödvändig för att även inbetalningar av skatt inom ramen för en särskild ordning ska kunna användas till betalning av skatt när en deklaration har lämnats in.

Om den skattskyldige exempelvis för den första skatteperioden under det innevarande året har deklarerat att det via identifieringsmedlemsstaten ska betalas 1 000 euro i skatt till Finland och har betalat hela beloppet, men det riktiga skattebeloppet skulle ha varit 2 000 euro, rättar den skattskyldige felet efter att det har upptäckts under följande skatteperiod. Den skattskyldige har obetalda skatter till ett belopp av 1 000 euro från det föregående årets sista skatteperiod. I följande skattedeklaration för det innevarande året deklarerar den skattskyldige 1 500 euro i skatt som ska betalas samt, som rättelse för den föregående skatteperioden, ytterligare 1 000 euro i skatt som ska betalas. I och med denna rättelse blir beloppet av den skatt som ska betalas för den första skatteperioden totalt 2 000 euro. Den skattskyldige betalar 2 500 euro på basis av deklARATIONEN för årets andra skatteperiod. Inbetalningen ska innehålla en hänvisning till deklARATIONEN för årets andra skatteperiod, dvs. den riktas till den deklARATIONEN. Inbetalningen används till betalning av skattekapitalet för de skatteperioder som deklarerats i denna deklARATION enligt förfallodag med start från den äldsta. Inbetalningen används inte med stöd av detta moment till betalning av fjolårets skatter.

I 3 mom. föreskrivs det om användning av inbetalningar till betalning av andra förfallna och icke förfallna skatter inom ramen för den särskilda ordningen i fråga efter att de skatter som avses i 2 mom. har blivit betalda. På de inbetalningar som ska användas för betalning av andra skatter som ska betalas inom den särskilda ordningen tillämpas betalningsordningen för skatt enligt 5 § och användningsordningen för återbäringar enligt 6 § i lagen om skatteuppbörd.

I 4 mom. föreskrivs det i överensstämmelse med 16 § 5 mom. i lagen om skatteuppbörd om användning av inbetalningar till betalning av andra skatter som förfallit för den skattskyldige och av Skatteförvaltningens andra fordringar, när fordringarna enligt den särskilda ordningen i fråga har blivit betalda. Andra särskilda ordningar än den ordning som betalningsreferensen hänvisar till jämföras med andra skatter i användningsordningen.

En betalning som förmedlaren skött för en skattskyldigs räkning ska inte kunna användas som betalning av skatter för andra skattskyldiga som förmedlaren representerar.

134 I §. Det föreslås att den bestämmelse som för närvarande finns i paragrafen och som gäller tillämpning av bestämmelserna om påförande av skatt i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ på skatt som ska betalas till en annan medlemsstat överförs till 134 o §.

Paragrafen innehåller i stället bestämmelser om användning av återbäring av skatt som betalats till Finland via en identifieringsmedlemsstat. Återbäringen kan grunda sig på rättelser som gäller en skatteperiod eller andra grunder, såsom fastställande av skatt till den skattskyldiges fördel, rättelse av beslut eller ändringssökande.

Med stöd av 134 f § 1 mom. i den gällande lagen tillämpas i fråga om återbäring i princip det som föreskrivs i lagen om skatteuppbörd. Detta motsvarar lagförslaget. Enligt bestämmelsen ska inte heller bestämmelserna om allmän användningsordning för inbetalningar och återbäringar i 6 § i lagen om skatteuppbörd tillämpas på skatt som ska betalas till Finland och skatten uppbärs inte heller i form av sådana skatter som ska behandlas gemensamt som avses i 7 § i lagen om skatteuppbörd.

I 1 mom. föreskrivs det om den primära användningen av återbäring av skatt som betalats till Finland via en identifieringsmedlemsstat. Med avvikelse från 6, 22-24 och 26§ i lagen om skatteuppbörd används återbäring först för skatterna inom den särskilda ordning där återbäringen har uppkommit. Återbäring används för skatterna inom den särskilda ordningen i fråga med iakttagande, liksom nu, av den betalningsordning för skatt som anges i 5 § i lagen om skatteuppbörd. Till skillnad från nu får återbäring användas inte bara till betalning av förfallna skatter utan även till icke förfallna skatter. Med icke förfallna skatter avses exempelvis skatter man känner till och förseningsavgifter vars förfallodag är i framtiden. I momentet föreskrivs det i överensstämmelse med 6 § 1 mom. i lagen om skatteuppbörd att förfallodagen för en för sent deklarerad skatt anses vara den dag då skattedeklarationen lämnats in. Bestämmelsen är nödvändig för att även återbäring av skatt inom ramen för en särskild ordning ska kunna användas till betalning av skatt när en deklaration har lämnats in. Med avvikelse från det gällande 134 j § 2 mom. innehåller 1 mom. ingen bestämmelse om undantag i fråga om tillämpning av 7 § i lagen om skatteuppbörd, eftersom mervärdesskatt på vilken det tillämpas en särskild ordning enligt 4 punkten i den paragrafen inte betraktas som skatter som ska behandlas gemensamt.

I 2 mom. föreskrivs det om tidpunkten för användning av återbäring. Bestämmelsen klargör nuläget, eftersom det för närvarande inte till alla delar finns bestämmelser om tidpunkten för användning av återbäring som omfattas av tillämpningsområdet för en särskild ordning.

Enligt den första meningen i 24 § 1 mom. i lagen om skatteuppbörd är en återbäring tillgänglig för betalning av förfallen skatt den dag då beslutet om att betala tillbaka skatt har fattats. Denna bestämmelse om användning av återbäring på grundval av tidpunkten för när ett beslut fattas lämpar sig inte i situationer där det nya rättelseförfarandet tillämpas och där avdrag som den skattskyldige gör under en senare skatteperiod för skatt som tidigare betalats till ett för stort belopp betraktas som skatteåterbäring. Därför konstateras det i den första meningen i 2 mom. i förslaget att när en återbäring grundar sig på en rättelse är den tillgänglig den dag då uppgifterna om rättelsen har lämnats in. Om rätten till återbäring eller återbäringens riktighet behöver utredas och återbäringen godkänns, får återbäringen användas till den skattskyldiges fördel den dag då rättelsen har lämnats in.

Enligt den andra meningen i 24 § 1 mom. i lagen om skatteuppbörd är en återbäring som baserar sig på korrigering av ett fel vid skatteuppbördsförfarandet tillgänglig den dag då korrigeringen har gjorts. Enligt 2 mom. 3 punkten i paragrafen är med avvikelse från 1 mom. återbäringar på skatter som avses i 7 § tillgängliga för betalning av förfallen skatt på så sätt att återbäring som baserar sig på ett beslut som gäller påförande av skatt eller rättelse av ett beslut till den skattskyldiges fördel eller återbäring som baserar sig på ändringssökande är tillgänglig den dag då beslutet fattas eller ändringsbeskattningen verkställs, dock tidigast på den förfallodag som angetts i det ursprungliga beslutet.

Eftersom skatt som omfattas av tillämpningsområdet för en särskild ordning enligt 7 § 4 punkten i lagen om skatteuppbörd inte betraktas som skatter som ska behandlas gemensamt såsom annan mervärdesskatt, tas det i 2 mom. enligt förslaget in även bestämmelser som motsvarar 24 § 2 mom. 3 punkten i lagen om skatteuppbörd. I enlighet med detta är återbäring som baserar sig på ett beslut av Skatteförvaltningen eller ändringssökande tillgänglig den dag då beslutet fattas eller ändringsbeskattningen verkställs, men dock tidigast på den förfallodag som angetts i det ursprungliga beslutet. I momentet föreskrivs det också i överensstämmelse med den andra meningen i 24 § 1 mom. i lagen om skatteuppbörd att en återbäring som baserar sig på sådan korrigering av ett fel vid skatteuppbördsförfarandet som avses i 72 § i lagen om skatteuppbörd är tillgänglig den dag då korrigeringen har gjorts.

Enligt 3 mom. i förslaget kan en återbäring användas för betalning av en skattskyldigs andra skatter och fordringar som Skatteförvaltningen känner till, om återbäringen inte enligt 1 mom. har använts för skatt enligt den särskilda ordning för vilken återbäringen har uppkommit. Då tillämpas så som i nuläget betalningsordningen för skatt enligt 5 § och användningsordningen för återbärningar enligt 6 § i lagen om skatteuppbörd.

På användningen av återbäring tillämpas på samma sätt som i nuläget bestämmelserna i lagen om skatteuppbörd vad gäller hinder för användning av återbäring i 25 §, meddelande om användning av återbäring enligt 27 § och Skatteförvaltningens behörighet att meddela närmare bestämmelser om användningsordningen för återbärningar, om avvikelser från användningsordningen samt om det förfarande som ska iaktas vid användning av återbärningar.

Om en återbäring inte används på det sätt som avses i 1 eller 3 mom. ska det så som i nuläget återbäras till den skattskyldige enligt bestämmelserna i 5 kap. i lagen om skatteuppbörd.

134 m §. Till lagen fogas en 134 m §, där det i överensstämmelse med nuvarande praxis förtydligas när den skattskyldige ska betala skatt direkt till Finland, när Finland är konsumtionsmedlemsstat.

Enligt artikel 63a i genomförandeförordningen ska identifieringsmedlemsstaten sända den skattskyldige eller den förmedlare som agerar för den skattskyldiges räkning en påminnelse om en inbetalning som saknas helt eller delvis. Identifieringsmedlemsstaten ska informera konsumtionsmedlemsstaten om detta. När konsumtionsmedlemsstaten sänder den skattskyldige en påminnelse ska den informera identifieringsmedlemsstaten om detta. Efter detta kan den skattskyldige inte betala den skatt som saknas till identifieringsmedlemsstaten, utan den måste betalas direkt till konsumtionsmedlemsstaten. När den skattskyldige delges en betalningsuppsmaning enligt 42 § i lagen om skatteuppbörd med ett sammandrag enligt 70 § i samma lag, informeras identifieringsmedlemsstaten om detta. Därefter ska den skattskyldige betala den skatt som saknas direkt till Finland.

134 n §. Det föreslås att den gällande bestämmelsen om tillämpning av bestämmelserna om handledning och förhandsavgörande på skattskyldiga som använder en särskild ordning flyttas till 134 p §.

I paragrafen fogas i stället den bestämmelse som för närvarande finns i 134 k § om att en skattskyldig som tillämpar en särskild ordning inte ska införas i det register över mervärdesskattskyldiga som avses i 172 n §.

Enligt 1 mom. ska en skattskyldig som använder den särskilda ordningen och som inte är etablerad inom gemenskapen inte införas i det register över mervärdesskattskyldiga som avses i 172 §. Momentet gäller ordningen för tredjeländer. Bestämmelsen grundar sig på artikel 362 i mervärdesskattedirektivet.

Det föreslås att momentet preciseras så att uttrycket skattskyldig som inte är etablerad inom gemenskapen stryks och så att det i stället hänvisas till den särskilda ordning som avses i 133 d §. Denna precisering behövs eftersom en skattskyldig som inte är etablerad inom gemenskapen i fortsättningen kan använda unionsordningen vid distansförsäljning inom gemenskapen. Med en skattskyldig som inte är etablerad inom gemenskapen avses enligt lagen och 133 e § i lagförslaget en skattskyldig som varken har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har ett fast driftställe inom gemenskapen.

Enligt 2 mom. ska en skattskyldig som använder den särskilda ordningen och inte är etablerad i konsumtionsmedlemsstaten och vars identifieringsmedlemsstat är någon annan stat än Finland, inte införas i det register över mervärdesskattskyldiga som avses i 172 § för affärstransaktioner inom ramen för den särskilda ordningen. Momentet gäller unionsordningen och grundar sig på artikel 369d i mervärdesskattedirektivet.

Det föreslås att 2 mom. ändras så att villkoret om att den skattskyldige inte ska vara etablerad i konsumtionsmedlemsstaten stryks och så att det i stället hänvisas till den särskilda ordning för unionen som avses i 133 r §. Med skattskyldig som inte är etablerad i konsumtionsmedlemsstaten avses enligt 133 l § 1 mom. i lagen och lagförslaget en skattskyldig som har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet inom gemenskapen eller som har ett fast driftställe där, men som inte har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet i konsumtionsstaten och som inte har ett fast driftställe där. Ändringen behövs eftersom unionsordningen, efter de ändringar som har gjorts i mervärdesskattedirektivet genom distansförsäljningsdirektivet, när det gäller försäljning av varor, också kan användas av skattskyldiga som inte är etablerade inom gemenskapen eller i konsumtionsmedlemsstaten.

Enligt paragrafens 3 mom. ska bestämmelserna i 175 § 1 mom. om underrättelse till skattskyldiga om registreringsåtgärder inte tillämpas på skattskyldiga som avses i 1 eller 2 mom. En motsvarande bestämmelse tas in i lagförslaget 134 b § 3 mom. I momentet föreskrivs det i stället i fråga om den nya särskilda ordningen för import att en skattskyldig som använder den särskilda ordningen inte ska införas i det register över mervärdesskattskyldiga som avses i 172 § för affärstransaktioner inom ramen för den särskilda ordningen. Enligt 133 u § 1 mom. i lagförslaget ska sådana skattskyldiga och förmedlare införas i ett separat identifieringsregister. Detta motsvarar den artikel 369q som fogats till mervärdesskattedirektivet genom distansförsäljningsdirektivet.

134 o §. Det föreslås att den gällande bestämmelsen om återbäring av skatt som deklarerats till ett för stort belopp på ansökan eller på basis av annan utredning samt om tidpunkten för återbäring överförs till 134 q §.

Till paragrafen fogas i stället den bestämmelse som tidigare fanns i 134 l § och som gäller tillämpning av de bestämmelser om påförande av skatt som finns i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ på skatt som ska betalas till en annan medlemsstat.

134 p §. Det föreslås att den gällande bestämmelsen om ränta som ska betalas på skatt som ska återbäras till en skattskyldig som använder en särskild ordning överförs till 134 r §.

Till paragrafen fogas i stället den bestämmelse som tidigare fanns i 134 n § och som gäller tillämpning av bestämmelserna om handledning och förhandsavgörande på skattskyldiga som använder en särskild ordning.

134 q §. I paragrafen föreskrivs det att 209 b § om skyldighet att ge köparen en faktura inte ska tillämpas i fråga om en skattskyldig som använder en särskild ordning och som har valt Finland som identifieringsmedlemsstat till den del det är fråga om skatt som ska redovisas till en annan medlemsstat.

Enligt den bestämmelse som genom distansförsäljningsdirektivet har fogats till artikel 219a.2 i mervärdesskattedirektivet omfattas fakturering av de tillämpliga reglerna i den medlemsstat där den försäljare som använder sig av en särskild ordning är registrerad som mervärdesskattskyldig.

dig. På försäljning inom ramen för de särskilda ordningarna tillämpas alltså de faktureringsbestämmelser som gäller i identifieringsmedlemsstaten. Paragrafens nuvarande bestämmelse är alltså onödig.

Enligt artikel 61.1 i genomförandeförordningen som numera ska tillämpas ska ändringar av skattedeklarationer inom ordningen för tredjeländer och unionens ordning göras genom att lämna en ersättande deklaration för skatteperioden i fråga.

I 1 mom. ska bestämmelser tas in som motsvarar artikel 365 och 369g i mervärdesskattedirektivet som ändrats genom distansförsäljningsdirektivet samt den artikel 369t som fogats till mervärdesskattedirektivet om korrigering av fel och tidsfristen för det i skattedeklarationer som ska lämnas inom de särskilda ordningen. Momentet ska gälla situationer där Finland är identifieringsmedlemsstat. Beloppet för skatt som betalats för mycket eller för litet ska anmäls i någon senare skattedeklaration för skatteperioden specifikt per konsumtionsmedlemsstat och skatteperiod. En skattskyldig ska inte i fortsättningen kunna korrigera ett fel genom att lämna en ersättande deklaration för den skatteperiod som ska korrigeras. Trots att fel korrigeras enligt lagförslaget i en skattedeklaration som ska lämnas för någon senare skatteperiod ändrar naturligtvis beloppet i felen de uppgifter som anmälts under den skatteperiod då felet inträffat till medlemsstaten i fråga.

Enligt det första stycket i artikel 61.2 i genomförandeförordningen gäller en tidsfrist på tre år för rättelseuppgifter som lämnas via identifieringsmedlemsstaten. Enligt det andra stycket ska detta inte påverka konsumtionsmedlemsstatens regler om fastställande av skatt och ändringar. Tidsfristen på tre år gäller alltså endast rättelser som görs via identifieringsmedlemsstaten. Om konsumtionsmedlemsstatens lagstiftning gör det möjligt att lämna rättelseuppgifter även efter detta, ska uppgifterna lämnas direkt till konsumtionsmedlemsstaten i fråga.

I 2 mom. kompletteras 1 mom. genom att för tydlighetens skull konstatera att en skatt som deklarerats till ett belopp som är för mycket eller för litet minskar eller ökar den skatt som avses i 133 i, 133 p och 133 x § 1 mom. och som ska redovisas för den skatteperioden för vilken en rättelse gjorts i deklarationen. Med skatt som ska redovisas avses beloppet för de skatter som ska betalas totalt för en skatteperiod till konsumtionsstaterna. Den skattskyldige ska alltså till identifieringsmedlemsstaten betala det på detta sätt uträknade totala beloppet för skatter som ska betalas för den rättade skatteperioden sammanlagt till konsumtionsmedlemsstaterna. Om det totala beloppet skatter som ska betalas till någon konsumtionsmedlemsstat för en skatteperiod där ett fel har rättats på grund av rättelserna blir negativt minskar det negativa beloppet inte den skatt som ska redovisas för skatteperioden. En skatt som deklarerats till för stort belopp till en konsumtionsmedlemsstat under en tidigare skatteperiod kan alltså inte minska på det skattebelopp som via identifieringsmedlemsstaten ska betalas till de andra konsumtionsmedlemsstaterna.

Enligt 3 mom. ska en skattskyldig som använder den särskilda ordningen och vars identifieringsmedlemsstat är någon annan medlemsstat än Finland för den skatts del som ska betalas till Finland iakttä de bestämmelser i identifieringsmedlemsstaten som motsvarar bestämmelserna i 1 och 2 mom.

I 4 mom. finns bestämmelser för den skatts del som ska betalas till Finland i en situation där den skatt som ska betalas för skatteperioden inte räcker till för att täcka beloppet av de rättelser som den skattskyldige gjort under skatteperioden i fråga. Det är fråga om fel som den skattskyldige har gjort till sin nackdel. Om den skatt som ska betalas till Finland blir mindre än de rättelser av fel som gjorts under denna skatteperiod ska den överstigande andelen av den skatt som betalats för mycket återbetalas till den skattskyldige. Skatteförvaltningen betalar då den skatt

som betalats för mycket av den skatt som inte täcker till den skattskyldige om återbäringen inte ska användas för betalning av skatt eller någon annan fordran.

Om enligt den gällande 134 o § en skattskyldig som använder den särskilda ordningen har uppgett den skatt som för en skatteperiod ska redovisas till Finland till ett för högt belopp, ska den överbetalda skatten återbäras till den skattskyldige på ansökan eller på basis av annan utredning. Bestämmelsen tillämpas i nuläget när den skattskyldige inte har kunnat göra någon korrigering genom att lämna en rättelsedeklaration. Ansökan om återbäring ska göras senast det tredje kalenderåret efter utgången av det kalenderår för vilket den skattskyldige har uppgett skatten till ett för högt belopp. Skatten kan återbäras också senare, under förutsättning att den skattskyldige har framställt sitt yrkande senast vid nämnda tidpunkt. Genom denna bestämmelse har en lika lång tidsfrist för korrigering av fel möjliggjorts för den skattskyldige som för andra mervärdesskattskyldiga.

I 5 mom. föreskrivs det i överensstämmelse med den gällande 134 o § om möjligheten att ansöka om återbäring av skatt som betalats till ett för stort belopp. Med avvikelse från nuläget preciseras i paragrafen de situationer där det går att ansöka om återbäring. Det är fråga om situationer där det inte längre är möjligt att deklarerera rättelseuppgifter via identifieringsmedlemsstaten. I momentet konstateras det dessutom för tydlighetens skull att på fastställandet av skatt som deklarerats till ett för litet belopp tillämpas det som anges i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

I 6 mom. föreskrivs det om den tidsfrist inom vilken en sådan ansökan som det föreslås bestämmelser om i 5 mom. ska göras. Liksom nu ska tidsfristen för ansökan om återbäring överensstämma med tidsfristen för rättelser som görs av skattskyldiga som är registrerade i Finland. Liksom nu ska skatt kunna återbäras även efter att tidsfristen har löpt ut, under förutsättning att den skattskyldiges ansökan har kommit in till Skatteförvaltningen inom tidsfristen.

134 r §. Det föreslås att den gällande bestämmelsen om att bestämmelserna om förseningsavgift och skatteförhöjning i lagen om beskattningsförfarande för skatter på eget initiativ ska tillämpas på en skattskyldig som använder en särskild ordning ska överföras till den 134 s § som fogas till lagen.

Till paragrafen fogas i stället den bestämmelse som tidigare fanns i 134 p § och som gäller den ränta som ska betalas på skatt som ska återbäras till en skattskyldig som använder en särskild ordning.

134 s §. Till 1 mom. i den nya paragrafen fogas den bestämmelse som för närvarande finns i 134 r §. Enligt paragrafen tillämpas inte bestämmelserna om förseningsavgift och skatteförhöjning i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ på en skattskyldig som använder en särskild ordning, till den del det är fråga om skatt som ska betalas till en annan medlemsstat. Bestämmelserna om förseningsavgift och skatteförhöjning tillämpas alltså inom de särskilda ordningarna när det är fråga om skatt som ska betalas till Finland. Bestämmelsen är tillämplig på skatt som ska betalas till Finland även när den skattskyldige har identifierat sig med Finland. Bestämmelsen gäller framöver även skattskyldiga som använder den särskilda ordningen för import.

Enligt 36 § 2 mom. i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ ska ingen förseningsavgift påföras om rättelsedeklarationen har lämnats in högst 45 dagar efter den sista inlämningsdagen för deklarationen. I paragrafens 2 mom. föreskrivs om ett undantag till denna bestämmelse. Om en skattskyldig som använder ordningen för tredjeländer eller för unionen lämnar en sådan rättelsedeklaration som avses i 134 q § i lagförslaget för skatt

som ska betalas till Finland senast den dag som skattedeklarationen för den skatteperiod som följer den skatteperiod som ska rättas ska vara inlämnad, påförs ingen förseningsavgift. Förseningsavgiftens belopp ska enligt 36 § 2 mom. i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ vara två procent av den skatt som ska betalas och som deklarerats för sent.

På skatten räknas dröjsmålsränta enligt lagen om skattetillägg och förseningsränta från dagen efter den i lag föreskrivna sista betalningsdagen för skatten till den dag då skatten betalas.

134 t §. I denna nya paragraf föreskrivs det om hur den tidsfrist som avses i 44 och 61 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ ska beräknas i fråga om skatt som ska betalas till Finland av en skattskyldig eller förmedlare som använder en särskild ordning. Tidsfristen beräknas från ingången av det år som följer det kalenderår till vilket den skatteperiod hör för vilken skatten skulle ha deklarerats och betalats. Paragrafen gäller samtliga särskilda ordningar. När det gäller ordningen för tredjeländer och unionsordningen motsvarar beräkningen av tidsfristen nuläget. När dessa ordningar tillämpas i dag beräknas tidsfristen med stöd av den allmänna hänvisning som finns i 134 f § i enlighet med det som föreskrivs i 4 § 1 mom. i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

Bestämmelsen tillämpas också på de skattskyldiga inom de särskilda ordningarna för tredjeländer och för import som har identifierat sig med Finland och som deklarerar skatteuppgifter även till Finland som konsumtionsmedlemsstat.

137 a §. Det fogas en ny bestämmelse till mervärdesskattelagen, vilken gäller vart sådan försäljning som omfattas av 19 b § i lagförslaget ska hänföras tidsmässigt. När en näringsidkare genom att använda en marknadsplats, plattform, portal eller något motsvarande elektroniskt gränssnitt möjliggör försäljning som en annan näringsidkare utför anses det enligt det föreslagna 19 b § 1 mom. att näringsidkaren har sålt varorna till köparen och att den andra näringsidkaren har sålt dem till näringsidkaren. Detta ska enligt 19 b § 2 mom. tillämpas på distansförsäljning av varor som importeras, när varorna ingår i försändelser vars verkliga värde uppgår till högst 150 euro och när en näringsidkare som inte är etablerad inom gemenskapen säljer varor till någon annan än en näringsidkare i Finland eller i någon annan medlemsstat.

Skatten hänförs i sådana situationer till den kalendermånad under vilken skyldigheten att betala skatt har uppstått enligt 16 b §. Enligt 16 b § i lagförslaget uppkommer skyldighet att betala skatt på sådan försäljning av varor som avses i 19 b § för den näringsidkare som möjliggör försäljningen och på den försäljning som denna näringsidkare bedriver vid den tidpunkt då betalningen har godkänts. Försäljningen sker alltså samtidigt för den andra näringsidkaren och för upprätthållaren av det elektroniska gränssnittet.

Bestämmelsen grundar sig på den artikel 66a som fogats till mervärdesskattedirektivet genom distansförsäljningsdirektivet.

209 a §. Paragrafen innehåller bestämmelser om i vilka situationer de bestämmelser om fakturering som finns i den finländska mervärdesskattelagen, dvs. 209 b–209 g §, ska tillämpas.

Till 1 mom. fogas för tydlighetens skull en hänvisning till det undantag som finns i 5 mom.

Till 4 mom. fogas en bestämmelse som motsvarar den artikel 219a.2 b som fogats till mervärdesskattedirektivet genom det första distansförsäljningsdirektivet. I fråga om faktureringen av försäljning som ska deklarerars inom ramen för en särskild ordning som avses i 12 a kap. tillämpas de finländska bestämmelserna om fakturering, om identifieringsmedlemsstaten är Finland.

Enligt den första delen av 4 mom. ska, med avvikelse från vad som föreskrivs i 1 mom., 209 b–209 g § inte tillämpas på försäljning som utförs i Finland av en säljare som etablerat sig i en annan medlemsstat, om köparen med stöd av 2 a eller 9 § är skattskyldig för försäljningen och det är säljaren som gör upp fakturan för försäljningen. Denna bestämmelse tas in i 5 mom. 1 punkten. I momentets 2 punkt tas det in en ny bestämmelse om att bestämmelserna om fakturering i mervärdesskattelagen inte ska tillämpas på försäljning som ska deklarerar inom ramen för en särskild ordning som avses i 12 a kap., om identifieringsmedlemsstaten är någon annan medlemsstat.

Paragrafens nuvarande 5 mom. blir 6 mom. och till momentet fogas den definition som för närvarande finns i 4 mom. och som gäller när en säljare anses vara etablerad i en annan medlemsstat. En säljare anses vara etablerad i en annan medlemsstat på det sätt som avses i 5 mom. 1 punkten om säljaren levererar varor eller tjänster från ett fast driftställe i en annan medlemsstat eller, när varor eller tjänster inte levereras från ett fast driftställe, om säljaren har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet i en annan medlemsstat.

209 b §. Paragrafen innehåller bestämmelser om skyldigheten att ge köparen en faktura. Enligt huvudregeln i 1 mom. ska en faktura ges om köparen är en näringsidkare eller en juridisk person som inte är näringsidkare. Enligt 2 mom. 1 punkten ska en faktura också ges över sådan distansförsäljning av varor som sker i Finland och som avses i 63 a §, när köparen är en privatperson. I 63 a § föreskrivs det om försäljningslandet vid distansförsäljning av varor i situationer där varutransporten avslutas i Finland.

Det föreslås att bestämmelsen ändras så att hänvisningen till 63 a § ersätts med en hänvisning till den nya 19 a § som innehåller definitioner av distansförsäljning.

Det föreslås ett nytt 5 mom. i paragrafen, enligt vilket det med avvikelse från 1 mom. och 2 mom. 1 punkten inte ska ges någon faktura över försäljning som ska deklarerar inom ramen för unionens ordning. Bestämmelsen motsvarar artikel 220.1 led 2 i det genom distansförsäljningsdirektivet ändrade mervärdesskattedirektivet.

209 e §. I paragrafens 2 mom. föreskrivs det att om en del av de uppgifter som en faktura enligt 1 mom. ska innehålla ingår i någon handling som redan tidigare getts till köparen eller som köparen innehar, anses fakturan bildas av handlingarna tillsammans. Detta gäller emellertid inte sådan distansförsäljning av varor som avses i 63 a §. Det föreslås att momentet ändras så att det i stället för till 63 a § hänvisas till den nya 19 a § om distansförsäljning som ingår i lagförslaget. I överensstämmelse med den gällande bestämmelsen undantas alltså distansförsäljning från bestämmelsens tillämpningsområde.

209 f §. Paragrafen innehåller bestämmelser om lindrigare krav på innehållet i fakturor i vissa situationer. Enligt 2 mom. gäller de lindrigare kraven inte sådan distansförsäljning av varor som avses i 63 a §. Det föreslås att momentet ändras så att det i stället för till 63 a § hänvisas till den nya 19 a § om distansförsäljning. De lindrigare kraven kommer alltså inte heller i fortsättningen att gälla distansförsäljning av varor.

209 j §. Det föreslås att paragrafen ändras så att det i 1–4 mom. hänvisas till 19 c § i lagförslaget i stället för till 19 a §. Till 19 c § har det fogats en bestämmelse som motsvarar den gällande 19 a §.

209 u §. Paragrafen innehåller bestämmelser om bokföringsskyldighet för upprätthållare av elektroniska gränssnitt. Den grundar sig på den artikel 242a som fogats till mervärdesskattedirektivet genom distansförsäljningsdirektivet. Ändringen är nödvändig för att medlemsstaterna ska kunna verifiera att mervärdesskatten har redovisats korrekt.

I artikel 54c i genomförandeförordningen definieras det närmare när upprätthållaren av ett elektroniskt gränssnitt är bokföringsskyldigt och vilka uppgifter som ska ingå i bokföringen.

6.2 Lagen om undantag för landskapet Åland i fråga om mervärdesskatte- och accislagstiftningen

3 §. Vid tillämpning av 18 a och 18 b § i mervärdesskattelagen anses landskapet Åland enligt paragrafen inte höra till Finland. Bestämmelserna i fråga gäller överföring av varor från Finland till en annan medlemsstat samt överföring av varor i enlighet med arrangemangen för avropslager (call off-lager) från Finland till en annan medlemsstat.

Det föreslås att det till 1 mom. fogas hänvisningar till de 19 a och 19 b § som föreslås i mervärdesskattelagen, dvs. att Åland inte ska anses höra till Finland vid tillämpningen av dessa bestämmelser.

I den 19 a § som föreslås i mervärdesskattelagen finns det bestämmelser om både begreppet gemenskapsintern distansförsäljning av varor och begreppet distansförsäljning av varor som importeras. Begreppet gemenskapsintern distansförsäljning kan inte tillämpas på försäljning på Åland, eftersom Åland inte hör till gemenskapens beskattningsområde. Av samma orsak bör distansförsäljning som sker från Åland till andra delar av Finland på de villkor som föreskrivs i 19 a § i mervärdesskattelagen betraktas som sådan distansförsäljning av varor som importeras som avses i 19 a §, vilket betyder att det även till denna del bör anses att Åland inte hör till Finland när 19 a § tillämpas. Till 2 mom. fogas ett eget begrepp för distansförsäljning av varor som importeras till landskapet Åland från en plats utanför gemenskapen. Till stor del av samma orsaker bör det anses att Åland inte hör till Finland även vid tillämpningen av den 19 b § som föreslås i mervärdesskattelagen och som gäller skattskyldighet för upprätthållare av elektroniska gränssnitt. En särskild bestämmelse om skattskyldighet för upprätthållare av elektroniska gränssnitt fogas till 3 mom.

Det föreslås ett nytt 2 mom. i paragrafen, vilket innehåller en definition av distansförsäljning av varor som importeras till landskapet från en plats utanför gemenskapen. Begreppet behövs eftersom det i lagförslagets 25 b § 2 mom. föreslås att tillämpningsområdet för den särskilda ordning för import som avses i den 133 r § som föreslås i mervärdesskattelagen ska utvidgas till att omfatta sådan här försäljning. Situationer där importen sker någon annanstans i Finland och där varan transporteras till en köpare i landskapet omfattas inte av detta begrepp. Begreppet omfattar inte heller situationer där varan har importerats till en annan medlemsstat och transporteras därifrån till landskapet. I övrigt motsvarar definitionen i stort sett den definition som finns i 2 mom. i den 19 a § som föreslås i mervärdesskattelagen.

Det föreslås ett nytt 3 mom. i paragrafen, vilket gäller skattskyldighet för upprätthållare av elektroniska gränssnitt när de möjliggör distansförsäljning av varor som importeras till landskapet från en plats utanför gemenskapen som utförs av en annan näringsidkare. Bestämmelsen motsvarar den 19 b § som föreslås i mervärdesskattelagen när det är fråga om sådan distansförsäljning som avses i paragrafens 1 punkt och som gäller varor med ett värde på högst 150 euro som importeras från en plats utanför gemenskapen. Upprätthållaren av elektroniska gränssnittet anses ha sålt varorna till köparen och den andra näringsidkaren anses ha sålt dem till upprätthållaren av gränssnittet. Bestämmelsen tillämpas enbart i situationer där försäljningen enligt 6

och 6 a § sker på Åland. Eftersom det i lagförslaget 25 b § 2 mom. föreslås att tillämpningsområdet för den särskilda ordningen för import ska utvidgas till att gälla distansförsäljning av varor som importeras till Åland från en plats utanför gemenskapen, är det följdriktigt att sådan försäljning också ska omfattas av skattskyldighet för upprätthållare av elektroniska gränssnitt i överensstämmelse med den bestämmelse som föreslås i mervärdesskattelagen.

I momentet hänvisas det till de bestämmelser som föreslås i mervärdesskattelagen vad gäller tidpunkten för när skyldighet att betala skatt uppstår och vart skatten ska hänföras tidsmässigt samt att transporter är förknippade med försäljning som utförs av upprätthållare av elektroniska gränssnitt. Eftersom transporter enligt den 63 b § som föreslås i mervärdesskattelagen är förknippade med försäljning som utförs av en upprätthållare av ett elektroniskt gränssnitt, kommer en annan näringsidkares försäljning till upprätthållaren av det elektroniska gränssnittet inte att ske på Åland eller inom gemenskapens beskattningsområde. Enligt 6 a § i lagförslaget sker sådan försäljning som upprätthållaren av ett elektroniskt gränssnitt utför som ska deklareras enligt den särskilda ordningen för import på Åland. Skattskyldigheten för upprätthållaren av elektroniska gränssnitt gäller enbart situationer där importen av varor sker på Åland och transporten till köparen avslutas där.

Till följd av det föreslagna 3 mom. behöver inte säljaren av en vara eller upprätthållaren av det elektroniska gränssnittet utreda om transporten av varan avslutas på Åland eller på fastlandet.

5 §. Vid tillämpning av 63, 63 a–63 c, 63 e, 63 f och 63 h § i mervärdesskattelagen anses det enligt paragrafen att landskapet Åland inte hör till Finland. Dessa bestämmelser gäller försäljning av varor och gemenskapsinterna förvärv i Finland.

Eftersom Åland inte hör till gemenskapens beskattningsområde, ska de bestämmelser som gäller import enligt EU-lagstiftningen tillämpas på varor som importeras från Åland till andra delar av Finland. Därför ska Åland även i fortsättningen inte anses höra till Finland vid tillämpningen av den bestämmelse om försäljningslandet när det gäller distansförsäljning som finns i 63 a § i mervärdesskattelagen och som föreslås bli ändrad. Detta innebär att 3 mom. i paragrafen i fråga, vilket gäller försäljningslandet för sådan distansförsäljning som ska deklareras enligt den särskilda ordningen för import är tillämpligt i fråga om distansförsäljning av varor som importeras från Åland till andra delar av Finland, det vill säga sådan distansförsäljning sker på annat håll i Finland på de villkor som anges i momentet.

Det föreslås att paragrafen ändras så att hänvisningen till 63 b § i mervärdesskattelagen stryks eftersom den enligt det förslag som gäller mervärdesskattelagen inte längre innehåller någon bestämmelse om försäljningslandet, utan i stället anger att försäljning via elektroniska gränssnitt är förknippade med transporter. Till paragrafen fogas en hänvisning till den 69 m § som föreslås bli fogad till mervärdesskattelagen och som gäller försäljningslandets tröskelvärde i fråga om distansförsäljning och vissa tjänster.

I den 69 m § som föreslås i mervärdesskattelagen anges ett tröskelvärde på 10 000 euro, och upp till det värdet anses försäljningslandet vara den medlemsstat i vilken transporten av varan till köparen börjar eller där tjänster säljs till köparen. Detta tröskelvärde är gemensamt för alla medlemsstater och vid beräkningen av det beaktas enbart försäljning inom gemenskapens område. Detta innebär att de övriga medlemsstaterna inte är skyldiga att beakta försäljning på Åland vid beräkningen av tröskelvärdet. Inte heller Finland kan beakta sådan försäljning vid beräkningen av tröskelvärdet.

6 §. Eftersom det föreslås att bestämmelserna i den gällande 6 a § ska överföras till en ny 6 b §, ändras hänvisningarna i paragrafens 2 och 3 mom.

6 a §. Det föreslås att bestämmelserna i den gällande 6 a § överförs till en ny 6 b § och att det i 6 a § tas in en bestämmelse om att distansförsäljning av varor som importeras till Åland från en plats utanför gemenskapen sker i landskapet när försäljningen ska deklarerars enligt den särskilda ordningen för import.

Bestämmelsen behövs eftersom den särskilda ordningen för import enligt 25 b § 2 mom. i lagförslaget också ska tillämpas på försäljning av varor som importeras till Åland från en plats utanför gemenskapen.

För tydlighetens skull fogas det till paragrafen en hänvisning till 94 § 1 mom. 24 punkten i mervärdesskattelagen, som föreslås bli ändrad. Enligt den punkten är import av varor skattefri om det registreringsnummer som en näringsidkare som använder den särskilda ordningen tilldelats för användningen av den särskilda ordningen har meddelats Tullen senast vid inlämnandet av importdeklarationen.

6 b §. Det fogas en ny 6 b § till lagen, vilken innehåller de bestämmelser som för närvarande finns i 6 a §. Samtidigt förtydligas 2 mom. genom att ändra ordet där till orden ”i landskapet.”

22 §. I paragrafens 3 mom. föreskrivs det om möjlighet till förlängd anmälning- och betalningstid vid import mellan Åland och andra delar av Finland. I momentet föreskrivs det att när en deklarant i de situationer som avses i paragrafens 1 mom. har rätt att till Tullen på en gång anmäla varor som under en kalendermånad införs från landskapet Åland till en annan del av Finland eller från en annan del av Finland till landskapet, ska anmälan lämnas och mervärdesskatten betalas senast den 12 dagen den andra månaden efter kalendermånaden. Enligt 1 mom. är ett indirekt ombud skyldigt att betala skatt på införsel mellan Åland och andra delar av Finland, om ombudets huvudman är en fysisk person till vars eventuella affärsverksamhet införseln inte har anknytning eller en juridisk person som inte är införd i registret över mervärdesskattskyldiga.

För tydlighetens skull föreslås det ett nytt 4 mom. i paragrafen, där det föreskrivs om ett undantag från tillämpning av 3 mom. när det förenklade specialarrangemang som avses i 97 § i lagförslaget om mervärdesskattelagen används vid deklaration och betalning av skatt på import. Tillämpning av det förenklade skattegränsförfarandet är inte möjlig i fråga om import som omfattas av det aktuella specialarrangemanget.

De särskilda ordningar som avses i 12 a kap. i mervärdesskattelagen

25 b §. Det föreslås att rubriken före paragrafen ändras så att den motsvarar de ändringar som föreslås i bestämmelserna om de särskilda ordningarna.

Paragrafen innehåller bestämmelser om att unionsordningen och ordningen för tredjeländer ska tillämpas även på sådan försäljning av radio- och televisionssändningar, teletjänster och elektroniska tjänster som sker på Åland. Enligt 1 mom. ska de särskilda ordningar som avses i 12 a kap. i mervärdesskattelagen tillämpas också då en skattskyldig som använder den särskilda ordningen säljer sådana här tjänster till andra än näringsidkare och överlåter tjänsterna till en köpare som är etablerad i landskapet Åland eller som är bosatt eller stadigvarande vistas i landskapet. Detta ska dock inte tillämpas på unionsordningen då identifieringsmedlemsstaten är Finland.

Eftersom det i det lagförslag som gäller mervärdesskattelagen föreslås att tillämpningsområdet för ordningarna för tredjeländer och unionen i enlighet med distansförsäljningsdirektivet ska utvidgas till att omfatta alla tjänster, föreslås det att den utvidgning av tillämpningsområdet för

dessa särskilda ordningar som på nationell nivå har gjorts genom undantagslagen så att det omfattar försäljning som sker på Åland ska ändras på motsvarande sätt. Det föreslås att 1 mom. ändras så att tillämpningsområdet för dessa särskilda ordningar utvidgas till att omfattar alla tjänster som enligt bestämmelserna om försäljningslandet säljs på Åland. Den som använder den särskilda ordningen ska således använda ordningen också vid försäljning på Åland.

Unionsordningen kan däremot inte tillämpas på distansförsäljning av varor till Åland, eftersom försäljning av varor från en annan medlemsstat eller från andra delar av Finland till Åland omfattas av bestämmelserna om export och import.

I 2 mom. föreslås det en bestämmelse om att den särskilda ordning för import som avses i 133 r § i det lagförslag som gäller mervärdesskattelagen ska tillämpas i fråga om varor som importeras till Åland från en plats utanför gemenskapen. Transporten av varor ska ske från en plats utanför gemenskapen och direkt till Åland. Den särskilda ordningen kan inte tillämpas om importen sker på fastlandet eller i någon annan medlemsstat och transporten avslutas på Åland. Den särskilda ordningen kan tillämpas endast på försäljning till andra än näringsidkare. Säljaren av en vara eller upprätthållaren av det elektroniska gränssnittet behöver alltså inte utreda om transporten av varan avslutas på Åland eller på fastlandet. Den som använder den särskilda ordningen ska således använda ordningen också vid försäljning på Åland av varor som importeras från stater utanför gemenskapen.

Enligt 2 mom. i den gällande paragrafen ska en skattskyldig som använder den särskilda ordningen och vars identifieringsmedlemsstat är en annan medlemsstat än Finland, i fråga om försäljning som avses i 1 mom. särskilt avge skattedeklaration och betala skatt till Finland. Denna bestämmelse tas in i 3 mom. med de ändringar i laghänvisningarna som behövs med anledning av de föreslagna ändringarna i 2 mom. och i mervärdesskattelagen. En skattskyldig som använder den särskilda ordningen ska alltså även i fortsättningen särskilt deklarerat och betala skatt direkt till Finland, om den skattskyldiges identifieringsmedlemsstat är någon annan stat än Finland.

Den bestämmelse som för närvarande finns i 3 mom. tas in i ett nytt 4 mom. med den ändring i laghänvisningen som behövs med anledning av de föreslagna ändringarna i mervärdesskattelagen.

Det fogas ett nytt 5 mom. till paragrafen, där det i fråga om den särskilda ordningen för import föreskrivs att Finland anses vara konsumtionsstat i de situationer som avses i 1 mom.

25 c §. Paragrafen ändras så att där hänvisas till 134 n § 1 mom. i lagförslaget i stället för hänvisningen till 134 k § 1 mom. Till 134 n § 1 mom. fogas en bestämmelse som motsvarar det nuvarande 134 k 1 mom.

25 d §. Paragrafen innehåller ett undantag till 25 b § 1 mom. De särskilda ordningar som avses i 12 a kap. i mervärdesskattelagen ska inte tillämpas på radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster eller teletjänster som säljs till en köpare som avses i 25 b § 1 mom. och är etablerad i landskapet Åland, om säljaren har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har ett fast driftställe i landskapet eller någon annanstans i Finland och vars identifieringsmedlemsstat är en annan stat än Finland. De särskilda ordningarna ska alltså inte enligt bestämmelsen tillämpas på konsumentförsäljning inom Åland när identifieringsmedlemsstaten är en annan stat än Finland. Till följd av den sista meningen i 25 b § 1 mom. ska unionsordningen inte heller tillämpas på försäljning inom Åland när identifieringsmedlemsstaten är Finland.

Det föreslås att paragrafen ändras så att unionsordningen och ordningen för tredjeländer inte ska tillämpas när en såld tjänst enligt den tillämpliga bestämmelsen om försäljningslandet anses ha blivit såld i landskapet. Ändringen behövs eftersom tillämpningsområdet för dessa särskilda ordningar utvidgas till att omfatta alla tjänster. När det gäller tjänster bestäms inte försäljningslandet alltid enligt var köparen befinner sig.

Unionsordningen kan inte heller i fortsättningen tillämpas på försäljning av sådana här tjänster när identifieringsmedlemsstaten är Finland. Det är då fråga om försäljning inom landet och då kan inte en särskild ordning tillämpas.

25 e §. Paragrafen innehåller bestämmelser om att skattskyldiga säljare som är etablerade i landskapet och som använder den särskilda ordningen för tredjeländer har rätt till avdrag och återbäring. Eftersom Åland utgör en del av Finland har en sådan säljare till skillnad från andra skattskyldiga som tillämpar denna särskilda ordning en normal avdragsrätt i fråga om förvärv som gjorts i Finland.

Det föreslås att paragrafen ändras så att den även innehåller bestämmelser om normal avdragsrätt för en skattskyldig säljare som är etablerad i landskapet och som använder den särskilda ordningen för import när det gäller förvärv som gjorts för verksamhet inom ramen för den särskilda ordningen.

I paragrafen fastställs inte bara avdragsrätten utan uttryckligen även rätten till återbäring.

En skattskyldig som är etablerad på Åland och som också är etablerad inom gemenskapen kan använda unionsordningen för både försäljning av tjänster inom gemenskapen och, oberoende av etablering inom gemenskapens territorium, för gemenskapsintern distansförsäljning av varor. Om identifieringsmedlemsstaten för en sådan skattskyldig är Finland, har den skattskyldige med stöd av 133 q § 1 mom. i mervärdesskattelagen normal avdragsrätt för förvärv som gjorts i Finland för verksamhet som omfattas av den särskilda ordningen.

6.3 Lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ

15 §. *Ändring av skatteperioden då förutsättningar saknas.* I 6 mom. föreskrivs det om förutsättningarna enligt vilka Skatteförvaltningen ska kunna bestämma att skatteperioden för en skattskyldig som tillämpar en förlängd skatteperiod ska vara en kalendermånad.

Det föreslås att det till momentet, i överensstämmelse med den ändring som gjorts i 26 § 3 mom. i lagen om förskottsuppbörd, fogas en bestämmelse om att en alternativ förutsättning för att bestämma att skatteperioden ska vara en kalendermånad är att den skattskyldige eller, om den skattskyldige är ett samfund eller en sammanslutning, en person i dess ledning har meddelats näringsförbud. En motsvarande ändring har i 100 a § 1 mom. i mervärdesskattelagen.

7 Ikraftträdande

Det föreslås att lagarna ska träda i kraft den 1 juli 2021. Det föreslås emellertid att 134 b § i mervärdesskattelagen ska träda i kraft så snart som möjligt, dock tidigast den 1 april 2021.

Lagarna ska tillämpas på försäljning av tjänster och varor där skyldigheten att betala skatt uppstår den dag lagen träder i kraft eller därefter.

Tillämpningsbestämmelsen innebär distansförsäljning som avses i 69 m § i lagförslaget samt beträffande tröskelvärdet 10 000 euro som gäller försäljningslandet för elektroniska tjänster,

radio- och televisionstjänster och teletjänster att distansförsäljning av varor när kalenderårets omsättning räknas ut beaktas bara till den del skattens betalningsskyldighet har uppkommit efter att lagen har trätt i kraft.

De föreslagna 134 j § 2 mom., 134 k, 134 l, 134 q och 134 s § i mervärdesskattelagen tillämpas på rättelse av skatt som ska deklarerats och på skatt som ska betalas eller återbäras för en skatteperiod som börjar den dag lagen träder i kraft eller därefter. På rättelse av skatt som ska deklarerats och på skatt som ska betalas eller återbäras för en skatteperiod som har börjat före lagens ikraftträdande tillämpas de bestämmelser som gällde vid lagens ikraftträdande. Följaktligen kommer en skatteperiod inom ramen för de särskilda ordningarna för tredjeländer och unionen som sträcker sig över det andra kalenderkvartalet 2021 att helt omfattas av tillämpningsområdet för det gamla förfarandet.

Enligt artikel 61 i genomförandeförordningen ska ändringar av de sifferuppgifter som anges i en mervärdesskattedeklaration avseende perioder fram till och med den andra deklara-tionsperioden under 2021, efter det att mervärdesskattedeklarationen har lämnats in, endast göras genom ändringar av denna deklaration och inte genom justeringar i en senare deklaration. Ändringar av de sifferuppgifter som anges i en mervärdesskattedeklaration avseende perioder från och med den tredje deklara-tionsperioden under 2021 ska, efter det att mervärdesskattedeklarat-ion har lämnats in, endast göras genom justeringar i en senare deklaration.

Enligt artikel 2 i genomförandeförordningen ska medlemsstaterna dock tillåta beskattningsbara personer och förmedlare som agerar för deras räkning att lämna de uppgifter som krävs i enlighet med artiklarna 360, 369c och 369o i mervärdesskattedirektivet för registrering enligt de särskilda ordningarna från och med den 1 april 2021. För registrering enligt de särskilda ordningarna får den skattskyldige eller en förmedlare alltså lämna en sådan anmälan om att verksamhet inleds som avses i de föreslagna 133 f, 133 m och 133 t § i mervärdesskattelagen redan från ingången av april 2021. Som förberedande åtgärd inför lagens ikraftträdande får Skatteförvaltningen också fatta beslut om registrering enligt det föreslagna utvidgade tillämpningsområdet för de särskilda ordningarna redan före lagens ikraftträdande, men besluten ska gälla tiden efter ikraftträdandet.

Den föreslagna 134 b § i mervärdesskattelagen tillämpas på beslut om registrering som fattas dagen när bestämmelsen träder i kraft och efter det. På så sätt kan de nya bestämmelserna om beslutsfattande och delgivning av beslut tillämpas även registreringar som görs som förberedande åtgärder. Tillämpning av de nuvarande bestämmelserna skulle vara problematisk med tanke på Skatteförvaltningens informationssystem.

8 Förhållande till grundlagen samt lagstiftningsordning

De lagar som föreslås kan stiftas i vanlig lagstiftningsordning och det finns inte några problem vad gäller grundlagen.

Automatiserat beslutsfattande

Grundlagsutskottet har fäst statsrådets uppmärksamhet vid att automatiserat beslutsfattande verkar innehålla flera frågor som inte uttryckligen regleras i allmänna förvaltningslagar (GrUU 7/2019 rd s. 11, GrUU 62/2018 rd, GrUU 70/2018 rd, GrUU 78/2018 rd och GrUU 21/2020 rd). Enligt utskottet är det nödvändigt att avstå från nya förvaltningsområdesspecifika förslag till bestämmelser om automatiserat beslutsfattande (GrUU 17/2019 rd s. 2, GrUU 7/2019 rd s.

11 och GrUU 21/2020 rd). Enligt utskottet ska saken och behovet av allmän lagstiftning på förvaltningsområdet för justitieministeriets beredningsansvar utredas.

Justitieministeriet har vid ingången av året tillsatt en arbetsgrupp som ska bereda allmänna lagar om automatiskt beslutsfattande inom förvaltningen. Arbetsgruppens tidsfrist slutar före årets utgång.

Enligt lagförslaget lämnas med avvikelse från nuläget alltid ett överklagbart beslut om registrering som användare av en särskild ordning. Dessa beslut fattas som tjänstemannaarbete. I förslaget föreslås inte heller att några nya bestämmelser som gäller automatiserat beslutsfattande tas i bruk för påföljders del. Vad gäller affärstransaktioner som hör till lagförslagets tillämpningsområde fastställs förseningsavgift som tjänstemannaarbete.

Förslaget innehåller således inte några nya förslag till bestämmelser om automatiserat beslutsfattande som gäller specifika förvaltningsområden.

Förseningsavgifters proportionalitet

Förseningsavgift enligt lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ tillämpas på alla som är skattskyldiga enligt mervärdesskattelagen. Enligt lagförslaget tas elektroniska marknadsplatser och andra motsvarande gränssnitt med i skatteuppbörden genom att anse att de köpt varorna av den egentliga säljaren och sålt dem till köparen. Dessutom ska säljare av varor som ingår i försändelser värda högst 150 euro och som importeras från stater utanför gemenskapen och marknadsplatser ha möjlighet att tillämpa ordningen för import. Då är importen skattefri och försäljningen av varorna blir beskattade inom gemenskapens territorium. På dessa försäljningar tillämpas huvudsakligen det allmänna förfarandet enligt lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ. På sådana säljare tillämpas således också lagens bestämmelser om förseningsavgift.

Förutsättningarna för påförande av förseningsavgift som gäller flera olika skatteslag som avses i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ har behandlats av riksdagen ur grundlagens perspektiv i samband med behandlingen av regeringens proposition till riksdagen med förslag till en reform av förfarandena för punktbeskattning och bilbeskattning (54/2020 rd). I punktbeskattningen togs de skattskyldiga med i tillämpningen av bestämmelserna om förseningsavgift i enlighet med den regeringspropositionen. Utskottet konstaterade i sitt betänkande (GrUU 21/2020 rd) att bestämmelser om administrativa påföljdsavgifter ska uppfylla villkoren för sanktioners proportionalitet (se t.ex. GrUU 28/2014 rd, GrUU 15/2014 rd), till vilket frågan om att låta bli att påföra en sanktion hör. Utskottet hänvisade till sitt tidigare ställningstagande där man ansåg det nödvändigt att lagstiftningen kompletteras med en uttrycklig bestämmelse om att inte fastställa någon sanktion helt eller delvis till exempel på grund av att en försummelse är liten eller på grund av att ett giltigt skäl påvisats eller i övrigt om det av särskilda skäl skulle vara oskäligt att påföra en sanktion (GrUU 49/2017). Enligt finansutskottets betänkande (Vavp16/2020 vp) om regeringens ovan nämnda proposition skulle de ändringar som grundlagsutskottet föreslagit och som gäller påförande av förseningsavgift påverka också sådana skattskyldiga som inte har varit aktuella som föremål för lagberedningen. Dessutom konstateras det i betänkandet att förseningsavgiften är en del av en mer omfattande lagstiftningshelhet som i väsentlig utsträckning gäller förfarandet för avstående från indrivning och förseningsavgift som det föreskrivs om i lagen om inkomstdatasystemet. I betänkandet beaktas också den väsentliga kopplingen mellan påförande av förseningsavgift och frågan om automatiskt beslutsfattande och en beredning till allmän lagstiftning om automatiskt beslutsfat-

tande. Utskottet ansåg att det inte är motiverat att göra ändringar i bestämmelserna om förseningsavgift i lagen om beskattningsförfarandet för skatter som ska betalas på eget initiativ som följd av grundlagsutskottets utlåtande i det skedet, men ansåg det viktigt att behoven av förnyad reglering om förseningsavgift bedöms i samband med beredningen av lagstiftning som gäller automatiskt beslutsfattande med beaktande av de synpunkter grundlagsutskottet för fram i sitt betänkande. Vid justitieministeriet har vid ingången av året tillsatts en arbetsgrupp som ska bereda allmänna lagar om automatiskt beslutsfattande inom förvaltningen.

Det föreslås inte att regleringen om förseningsavgift i lagförslaget utvidgas till att gälla nya skatteslag. Bestämmelserna om mervärdesskattskyldighet ändras för att genomföra Europeiska unionens direktiv, så det är bara fråga om en temporär? utvidgning av användningsområdet för förseningsavgift. Finansutskottets ovan nämnda slutsatser i samband med de observationer grundlagsutskottet fört fram i samband med ovan nämnda förslag gäller i sig också den reglering som nu föreslås. Det är således inte motiverat att granska behovet av förnyad reglering om förseningsavgifter i samband med detta lagförslag.

Import av dagstidningar och tidskrifter till landskapet Åland

En av de mest centrala reformerna i distansförsäljningsdirektivet och det lagförslag som ska lämnas för att genomföra det är att avskaffa skattefriheten på import av varuförsändelser av mindre värde värda högst 22 euro. Gemenskapsintern försäljning inom Europeiska unionen har inte haft någon motsvarande skattefri försäljning av varor av ringa värde. Syftet med ändringen är att avskaffa konkurrensfördelen för försäljning av varor som importeras från stater utanför Europeiska unionen som beror på skattefriheten. Ändringen ska gälla alla varor och alla konsumenter oberoende av etableringsort. Distansförsäljningsdirektivet gäller inte försäljningar som sker i landskapet Åland eftersom landskapet inte hör till Europeiska unionens mervärdesskatteområde. Av samma orsak beskattas överföringar av varor som hänför sig till försäljning från andra delar av Finland och från andra medlemsstater till Åland som import av varor. Eftersom samma mervärdesskattesystem enligt mervärdesskattelagen i princip tillämpas i landskapet Åland som i resten av Finland har det i lagförslaget föreslagits att skattefriheten för import av varor av ringa värde för enhetlighetens och likvärdighetens skull avskaffas också på import som riktas till Åland.

För att minska på den administrativa bördan som ändringen ger upphov till och för att göra importförfarandena smidigare innehåller distansförsäljningsdirektivet bestämmelser om en ny särskild ordning och ett nytt specialarrangemang som grundar sig på distansförsäljningsdirektivet. Förslag till bestämmelser som gäller dem ingår i lagförslaget som gäller mervärdesskattelagen. Det föreslås att specialförfarandena i fråga enligt lagförslaget som gäller undantagslagen i tillämpliga delar tillämpas också på import till Åland trots att Europeiska unionens bestämmelser inte förpliktar till det. Inom specialarrangemanget deklarerar och betalar transportföretag den skatt som ska betalas på varuförsändelser värda högst 150 euro för mottagarens räkning månatligen. När den särskilda ordningen används ska import av varuförsändelser värda högst 150 euro som importeras från stater utanför gemenskapen vara skattefri, men säljaren ska deklarerar och betala mervärdesskatt på försäljningen av varorna månatligen.

Åland hör till Europeiska unionens tullområde. Vid tillämpning av båda de ovan nämnda ordningarna ska importanmälan lämnas försändelsespecifikt enligt Europeiska unionens tullagstiftning med förenklat datainnehåll för importanmälan. Tullen har en tjänst för importanmälan på sin webbplats där tulldeklaration för import kan lämnas och mervärdesskatten kan betalas på ett enkelt sätt. För importförfarandet mellan fastlandet och landskapet Åland finns det egna förenklingar.

Den som beställer varor kan använda ett ombud som uppfyller skyldigheterna i samband med tullklarering vid import. Säljaren av varorna eller transportföretaget kan också lämna importanmälan för egen räkning, och är då skattskyldig för importen i stället för mottagaren av importen. Då kan de använda de förenklade förfaranden som möjliggörs genom tullagstiftningen. De kan för import som sker från stater inom Europeiska unionens territorium deklarera hela lasten med en tulldeklaration i stället för att varje försändelse deklareras för sig. Vid Tullen utreds användning av denna möjlighet också i fråga om beställda tidningar som importeras från stater utanför Europeiska unionen.

Grundlagsutskottet har i sitt utlåtande (GrUU 19/2014 rd) om regeringens proposition till riksdagen med förslag om ändring av mervärdesskattelagen för det första att eftersom den ändring som föreslås i den propositionen gäller varje enskild prenumerant på en tidning på samma sätt oberoende till exempel av om prenumeranten bor i riket eller på fastlandet var den föreslagna regleringen ur detta perspektiv problemfri med tanke på den allmänna likställighetsprincipen. Utskottet konstaterade också att den sedvanliga mervärdesskattskyldigheten inte enligt grundlagsutskottets åsikt som sådan innebär något föregripande hinder och inte heller i övrigt utgör någon problematisk begränsning av yttrandefriheten som tryggad grundläggande rättighet.

Enligt distansförsäljningsdirektivet och de lagförslag som nu lämnas gäller skattskyldighet import av varor av ringa värde likvärdigt alla importörer och alla varor. Förslaget uppfyller grundlagens princip om jämlikhet och kravet på yttrandefrihet också i fråga om dagstidningar och tidskrifter som konsumenterna etablerade på Åland prenumererar på. Skattefrihet för tidskrifter och dagstidningar som prenumeranter på Åland beställer skulle strida mot syftet med ändringen och ställa konsumenterna etablerade på Åland i en bättre situation än konsumenterna etablerade på annat håll.

Kläm

Eftersom distansförsäljningsdirektiven innehåller bestämmelser som föreslås bli genomförda genom lag och föreslås bli kompletterade genom lag, föreläggs riksdagen följande lagförslag:

1.

Lag

om ändring av mervärdesskattelagen

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i mervärdesskattelagen (1501/1993) mellanrubriken före 19 a §, sådan den lyder i lag 453/2005,

ändras 9 § 2 mom., 18 b § 1 mom., 19 a och b §, 26 a § 3 mom., 63 § 2 mom., 63 a § och mellanrubriken före den, 63 b och 69 i §, 72 b § 3–6 mom., 94 § 1 mom. 24 punkten, 100 a § 1 mom., 101 b § 1 mom., 131 § 1 mom. 1 punkten, rubriken för 12 a kap., 133 d § och mellanrubriken före den, 133 e, 133 g och 133 h §, 133 i § 1 mom., 133 j §, 133 k § och mellanrubriken före den, 133 l–133 o §, 133 p § 1 mom., 133 q §, 134 § och mellanrubriken före den, 134 b §, 134 c § 2 mom., 134 e § 1 mom., 134 f, 134 i–134 l och 134 n–134 r §, 209 a §, 209 b § 2 mom., 209 e § 2 mom., 209 f § 2 mom. och 209 j §,

sådana de lyder, 9 § 2 mom. och 72 b § 4 mom. i lag 886/2009, 18 b § 1 mom. i lagarna 1767/1995, 399/2012 och 1113/2019, 19 a § i lag 453/2005, 19 b § i lag 1061/2007, 26 a § 3 mom. och 63 § 2 mom. i lag 1113/2019, 63 a § i lagarna 1486/1994, 915/2001, 935/2004, 886/2009 och 1392/2010 och mellanrubriken före den i lag 1486/1994, 63 b § i lagarna 1486/1994, 935/2004, 886/2009 och 1392/2010, 69 i § i lag 545/2018, 72 b § 3 och 6 mom. i lag 1767/1995, 72 b § 5 mom. och 94 § 1 mom. 24 punkten i lag 1392/2010, 100 a § 1 mom. och 101 b § 1 mom. i lag 523/2017, 131 § 1 mom. 1 punkten, rubriken för 12 a kap., 133 d § och mellanrubriken före den, 133 g och 133 h §, 133 i § 1 mom. och 133 k § och mellanrubriken före den, 133 l–133 o §, 133 p § 1 mom., 134 § och mellanrubriken före den, 134 c § 2 mom., 134 e § 1 mom., 134 i, 134 k, 134 n, 134 o och 134 q § i lag 505/2014, 133 e i lagarna 505/2014 och 545/2018, 133 j § i lag 971/2002, 133 q § och 134 b § i lagarna 505/2014 och 773/2016, 134 f § i lagarna 23/2018 och 342/2019, 134 j, 134 p och 134 r § i lag 342/2019, 134 l § i lag 773/2016, 209 a § i lagarna 399/2012 och 505/2014, 209 b § 2 mom. i lag 1064/2016, 209 e § 2 mom., 209 f § 2 mom. och 209 j § i lag 399/2012, samt

fogas till lagen nya 16 b och 19 c § samt en ny mellanrubrik före 19 c §, nya 19 d och 60 b §, en ny mellanrubrik före 63 b §, till 63 c §, sådan den lyder i lag 113/2019, ett nytt 4 mom., till lagen en ny 69 m § och en ny mellanrubrik före den, till 72 b §, sådan den lyder i lagarna 1486/1994, 1767/1995, 886/2009, 1392/2010 och 1113/2019, ett nytt 7 mom., till lagen nya 97–99 §, i stället för de 97–99 § som upphävts genom lag 1218/1994, och en ny mellanrubrik före dem, till lagen nya 133 r–133 y §, i stället för de 133 r–133 y § som upphävts genom lag 505/2014, och en ny mellanrubrik före dem, till lagen en ny 133 w § samt nya 133 x och 133 y §, i stället för de 133 x och 133 y § som upphävts genom lag 505/2014, till lagen en ny 133 z §, en ny 134 m §, i stället för den 134 m § som upphävts genom lag 505/2014, till lagen nya 134 s, 134 t och 137 a §, till 209 b §, sådan den lyder i lagarna 399/2012 och 1064/2016, ett nytt 5 mom. och till lagen en ny 209 u § som följer:

9 §

Säljaren är dock alltid skattskyldig, om

1) köparen är en utlänning som inte har ett fast driftställe i Finland och inte finns upptagen i registret över mervärdesskattskyldiga,

2) köparen är en privatperson,

- 3) det är fråga om sådan försäljning av varor som avses i 19 a §, eller
4) det är fråga om persontransporttjänster eller tjänster som avses i 69 d §.
-

2 kap.

Skattskyldighet

16 b §

Skyldigheten att betala skatt på sådan försäljning varor som avses i 19 b § för den näringsidkare som möjliggör försäljningen och på den försäljning som den näringsidkaren bedriver för köparen uppkommer vid den tidpunkt när köparens betalning godkänns.

18 b §

En vara anses inte ha blivit såld så som avses i 18 a § om näringsidkaren eller någon annan för hans räkning överför varan till en annan medlemsstat

- 1) för en värdering eller arbetsprestation som säljs åt näringsidkaren och ska utföras på varan i den stat där transporten upphör och varan efter värderingen eller arbetet återbördas till honom i Finland,
 - 2) temporärt för försäljning av hans tjänster,
 - 3) temporärt i ett syfte som skulle berättiga till tillämpning av förfarandet för temporär import med fullständig befrielse från importtullar, om det var fråga om import från en stat utanför gemenskapen,
 - 4) för sådan försäljning som nämns i 63 d §, eller
 - 5) för genomförande av sådan försäljning som nämns i 63 § 3 mom. eller i 19 a, 70, 72 a eller 72 d §.
-

19 a §

Med *gemenskapsintern distansförsäljning av varor* avses försäljning där säljaren eller någon annan för säljarens räkning transporterar varor till köparen från en medlemsstat till en annan.

Med *distansförsäljning av varor som importeras* avses försäljning där säljaren eller någon annan för säljarens räkning transporterar varor från en stat utanför gemenskapen till en köpare i någon medlemsstat.

En vara anses transporterad av säljaren eller för säljarens räkning också när säljaren indirekt deltar i transporten av varan.

Det är fråga om distansförsäljning om

- 1) köparen av varan är en privatperson, en näringsidkare vars verksamhet inte i det egna landet till någon del berättigar till avdrag eller återbäring, en juridisk person som inte är näringsidkare eller en näringsidkare som i det egna landet omfattas av förfarandet med schablonberäknad kompensation för primärproduktion,
- 2) något annat förvärv än ett som görs av en privatperson som avses i 1 punkten inte utgör ett gemenskapsinternt förvärv enligt 26 c § 2 och 3 mom. eller 26 f § eller motsvarande bestämmelser i en annan medlemsstat,
- 3) varan inte är ett nytt transportmedel som avses i 26 d §,
- 4) säljaren inte installerar eller monterar varorna i den medlemsstat där transporten avslutas,
- 5) försäljningen inte i Finland eller i någon annan medlemsstat omfattas av ett förfarande som avses i 79 a § eller något motsvarande förfarande,
- 6) det inte är frågan om försäljning av el, försäljning av gas som levereras genom ett naturgasnät som finns inom unionens territorium eller genom ett nät som är anslutet till ett sådant naturgasnät eller försäljning av värme och kyla som levereras genom ett nät för värme och kyla.

Försäljning av punktskattepliktiga varor är distansförsäljning endast när köparen är en privatperson.

19 b §

Om en näringsidkare genom att använda en marknadsplats, en plattform, en portal eller ett motsvarande elektroniskt gränssnitt för en annan näringsidkare möjliggör försäljning av varor anses den förstnämnda näringsidkaren ha sålt varorna till köparen och den andra näringsidkaren ha sålt dem till den förstnämnda näringsidkaren, under förutsättning att det är fråga om

1) distansförsäljning av varor som importeras och varorna ingår i försändelser med ett verkligt värde på högst 150 euro, eller

2) en näringsidkare som inte är etablerad i gemenskapen som säljer varor till någon annan än en näringsidkare i Finland eller i någon annan medlemsstat.

Överlåtelse av rörelse helt eller delvis

19 c §

Som försäljning betraktas inte sådan överlåtelse av varor och tjänster i samband med att en rörelse överläts helt eller delvis som sker till den som fortsätter rörelsen och denne tar i bruk de överlåtna varorna och tjänsterna för ett ändamål som berättigar till avdrag.

Som försäljning betraktas inte heller överlåtelse av varor och tjänster i samband med en konkurs, om överlåtelsen under de förutsättningar som anges i 1 mom. sker till konkursboet, vilket fortsätter rörelsen.

Om den som fortsätter rörelsen tar i bruk de överlåtna varorna och tjänsterna för ett ändamål som endast delvis berättigar till avdrag, tillämpas 1 och 2 mom. endast till den del de överlåtna varorna och tjänsterna tas i bruk för ett ändamål som berättigar till avdrag.

En i 1–3 mom. avsedd person som fortsätter rörelsen anses vara efterträdare till överlåtaren.

19 d §

På överlåtelse av en fastighet i samband med överlåtelse av rörelse helt eller delvis tillämpas vad som föreskrivs i 121 i §.

26 a §

Ett förvärv av en vara betraktas inte som ett gemenskapsinternt förvärv om det är fråga om sådan försäljning som nämns i 63 § 3 mom. eller i 19 a eller 63 e §.

Vissa övriga varor och tjänster

60 b §

Skatt betalas inte på sådan försäljning av varor som avses i 19 b § 2 punkten till en näringsidkare som möjliggör försäljning av varor genom att använda en marknadsplats, en plattform, en portal eller ett motsvarande elektroniskt gränssnitt.

5 kap.

Försäljning och gemenskapsinterna förvärv i Finland

63 §

En vara som ska transporteras till köparen har sålts i Finland om den finns här i landet när säljaren eller någon annan inleder transporten, om inte något annat föreskrivs i 3 mom. eller i 63 a eller 63 e §. En vara har också sålts i Finland om den finns utanför gemenskapen när transporten inleds, om säljaren för in den i Finland för att sälja den här i landet.

Distansförsäljning av varor

63 a §

Om inte något annat anges i 69 m § sker gemenskapsintern distansförsäljning av varor i Finland om transporten av varan till köparen avslutas i Finland.

Sådan distansförsäljning av varor som importeras där importen sker i någon annan medlemsstat sker i Finland om transporten av varan till köparen avslutas i Finland.

Sådan distansförsäljning av varor som importeras som ska anmälas enligt den särskilda ordning som avses i 133 r § och där importen sker i Finland, sker i Finland om transporten av varan till köparen avslutas i Finland.

Hänförande av transport vid försäljning genom att använda ett elektroniskt gränssnitt

63 b §

När en näringsidkare som möjliggör försäljning anses sälja varor till köparen i enlighet med 19 b §, ska detta betraktas som försäljning av varor med transport.

63 c §

Paragrafen tillämpas inte på försäljningar av varor enligt 19 b §.

69 i §

Om inte något annat anges i 69 m § har en radio- och televisionssändning, elektroniska tjänst eller teletjänst som överlåtits till någon annan än en näringsidkare sålts i Finland, om tjänsten överläts till en köpare som är etablerad i Finland eller är bosatt eller stadigvarande vistas i Finland.

Tröskelvärde för distansförsäljning samt för radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster och teletjänster

69 m §

Vad som anges i 63 a § 1 mom. och 69 i § tillämpas inte om

1) säljaren har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har ett fast driftställe i endast en medlemsstat,

2) tjänsterna överläts till någon annan än en näringsidkare som är etablerad i någon annan medlemsstat än den som avses i 1 punkten eller är bosatt eller stadigvarande vistas i någon annan medlemsstat än den medlemsstat som avses i 1 punkten,

3) varorna transporteras till någon annan medlemsstat än den som avses i 1 punkten, och

4) det sammanlagda värdet, exklusive mervärdesskatt, av de försäljningar som avses i 2 och 3 punkten under innevarande kalenderår inte överstiger 10 000 euro, och inte heller gjorde det under det föregående kalenderåret.

Om det tröskelvärde som avses i 1 mom. 4 punkten överskrider under ett kalenderår ska 1 mom. inte tillämpas från och med den tidpunkten.

En säljare som säljer varor vars transport inleds i Finland, eller som för de tjänsters del som avses i 69 i § i Finland har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har ett fast driftställe i Finland, har emellertid rätt att välja att försäljningslandet ska bestämmas i enlighet med 63 a och 69 i § och motsvarande bestämmelser i andra medlemsstater. Valet är i kraft under minst två kalenderår. Försäljningslandet bestäms i enlighet med 63 a och 69 i § även när en säljare som säljer varor vars transport inleds i en annan medlemsstat än Finland, eller som för de tjänsters del som avses i detta moment har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har ett fast driftställe i någon annan medlemsstat, gör motsvarande val i enlighet med bestämmelserna i den medlemsstaten.

72 b §

Det är dock inte fråga om gemenskapsintern försäljning när

1) köparen är en näringsidkare vars verksamhet inte i det egna landet till någon del berättigar till avdrag eller återbäring, en juridisk person som inte är näringsidkare eller en näringsidkare som i det egna landet omfattas av förfarandet med schablonberäknad kompensation för primärproduktion, eller

2) köparens förvärv inte med stöd av en bestämmelse som i medlemsstaten i fråga motsvarar 26 c § 3 mom. utgör ett skattepliktigt gemenskapsinternt förvärv.

Det som anges i 3 mom. 1 punkten tillämpas endast om förvärven inte överstiger den undre gränsen för skatteplikten för gemenskapsintern förvärv, sådan den tillämpas i medlemsstaten i fråga, och köparen inte har ansökt om att bli skattskyldig för sina förvärv.

Försäljningen av nya transportmedel som avses i 26 d § betraktas som gemenskapsintern försäljning även när det är fråga om en situation som avses i 3 mom. eller när köparen är en privatperson.

Försäljning av en vara betraktas inte som gemenskapsintern försäljning, om det förfarande som avses i 79 a § har tillämpats på försäljningen eller om det är fråga om försäljning av el, försäljning av gas som levereras genom ett naturgasnät som finns inom unionens territorium eller genom ett nät som är anslutet till ett sådant naturgasnät eller försäljning av värme och kyla som levereras genom ett nät för värme och kyla.

Som gemenskapsintern försäljning betraktas också överföringar av varor enligt 18 a §.

94 §

Skattefri är import av följande varor

24) varor i fråga om vilka den mervärdesskatt som betalas på försäljningen ska deklarerar i den särskilda ordning som avses i 133 r § om det individuella registreringsnummer som tilldelats den skattskyldige för användning av den särskilda ordningen har anmälts till Tullen senast när importanmälan lämnas.

Specialarrangemang för deklaration och betalning av skatt

97 §

Den som visar upp varor för Tullen för mottagarens räkning har rätt att använda det förfarande för betalning och deklaration av skatter som avses i 98 och 99 § (*specialarrangemang*) om,

1) de varor som importeras ingår i en försändelse med ett verkligt värde på högst 150 euro,

2) den skattskyldige är den person som varorna är avsedda för och denne inte har förts in i registret över mervärdesskattskyldiga

3) den särskilda ordning som avses i 133 r § inte tillämpas på importen och försäljningen av varorna,

- 4) transporten av varorna avslutas i Finland, och
- 5) varorna inte är punktskattepliktiga.

Varorna anses bli uppvisade för Tullen för mottagarens räkning om den som visar upp varorna för Tullen anmäler sin avsikt att använda specialarrangemanget och ta ut mervärdesskatt av den person som varorna är avsedda för.

98 §

Den som använder specialarrangemanget ska

- 1) av den skattskyldige ta ut den mervärdesskatt som ska betalas på importen av varan,
- 2) säkerställa att den skattskyldige betalar skatten till sitt rätta belopp, och
- 3) deklarera och betala den uttagna mervärdesskatten till Tullen.

Skattedeklarationen ska lämnas elektroniskt och beloppet för den mervärdesskatt som tagits ut ska anmälas i deklarationen.

Tullen meddelar närmare om de uppgifter som ska anmälas i skattedeklarationen och om hur deklarationen ska lämnas och skatten betalas.

Utöver det som föreskrivs i bokföringslagen ska den som använder specialarrangemanget ordna sin bokföring så, att riktigheten i skattedeklarationerna för de skatter som tagits ut av de skattskyldiga kan verifieras utifrån den. Bokföringen ska på uppmaning av Tullen lämnas elektroniskt till Tullen för kontroll. Tullen får meddela närmare om hur uppgifterna ska lämnas.

99 §

Den som använder specialarrangemanget kan lämna en skattedeklaration som avses i 98 § och betala skatten per kalendermånad om

- 1) personen är ett sådant direkt ombud som avses i artikel 18.1 i tullkodexen och har lämnat Tullen en generell borgensförbindelse som säkerhet för tull- och skatteskulder, eller är ett sådant indirekt ombud som avses i den bestämmelsen, och

- 2) Tullen har beviljat personen anstånd med betalning enligt artikel 110 i tullkodexen.

En deklaration lämnas kalendermånadsvis för de importörer som omfattas av specialarrangemanget för vilka skyldigheten att betala skatt enligt 87 § har uppkommit under kalendermånaden och för vilka den skatten har tagits ut av den skattskyldige. Deklarationen ska lämnas och skatten betalas senast den sista dagen i den kalendermånad som följer på kalendermånaden i fråga.

100 a §

Skatteförvaltningen kan till den del det är fråga om sådan import av en vara som omfattas av dess beskattningsbehörighet bestämma att det särskilda förfarandet enligt 2 mom. ska tillämpas på en skattskyldigs import under högst 36 månader, om det under de 12 föregående månaderna hänt att

- 1) den skattskyldige väsentligt har försummat eller på en grund som avses i 26 § 3 mom. i lagen om förskottsuppbörd eller någon annan motsvarande grund kan antas väsentligt försumma sina i 2 mom. i den paragrafen avsedda skyldigheter vid beskattningen,

- 2) den skattskyldige upprepade gånger eller allvarligt har brutit mot tullagstiftningen, eller

- 3) den skattskyldige eller, om den skattskyldige är ett samfund eller en sammanslutning, någon i dess ledning har meddelats näringsförbud enligt lagen om näringsförbud (1059/1985).

101 b §

Vid sådan mervärdesbeskattning av varuimport som Tullen ansvarar för i enlighet med 160 § 1 och 2 mom. är det minsta belopp som indrivs 5 euro. Indrivning kan dock vidtas om det hos en och samma betalningsskyldiga blivit flera betalningar oindrivna på grund av ett räknefel eller annat misstag som begåtts av Tullen, den betalningsskyldige eller någon annan berörd eller av någon annan orsak eller om det annars finns särskilda skäl för indrivning.

131 §

En näringsidkare har rätt att få återbäring för den skatt som inkluderats i ett förvärv av en vara eller tjänst, om förvärvet har samband med

1) verksamhet som är skattefri enligt 56 eller 58 §, 59 § 4 punkten eller 60 b, 70, 70 b, 71, 72, 72 a–72 e eller 72 h §,

12 a kap.

Särskilda ordningar för försäljning av tjänster, distansförsäljning av varor och vissa varuförsäljningar genom användning av elektroniska gränssnitt

En särskild ordning för tjänsteförsäljare som inte är etablerade inom gemenskapen

133 d §

En i 133 e § 1 mom. avsedd skattskyldig som inte är etablerad inom gemenskapen har rätt att använda den särskilda ordning som avses i denna paragraf och i 133 f–133 j §, om den skattskyldige säljer tjänster till andra än näringsidkare inom gemenskapen.

133 e §

Med *skattskyldig som inte är etablerad inom gemenskapen* avses vid tillämpningen av detta kapitel en näringsidkare som inte har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har ett fast driftställe inom gemenskapen.

Vid tillämpningen av de bestämmelser som gäller den särskilda ordning som avses i 133 d § avses med

1) *identifieringsmedlemsstat* den medlemsstat där den skattskyldige anmäler att den använder denna särskilda ordning,

2) *konsumtionsmedlemsstat* den medlemsstat där tjänsten enligt kapitel 3 i avdelning V i mervärdesskattedirektivet tillhandahålls.

133 g §

En i 133 f § 1 mom. avsedd skattskyldig införs i ett särskilt identifieringsregister och tilldelas ett individuellt registreringsnummer för användning av den särskilda ordning som avses i 133 d §. Skatteförvaltningen underrättar den skattskyldige om registreringsnumret på elektronisk väg.

En skattskyldig avregistreras, om

1) den skattskyldige meddelar att den inte längre säljer tjänster som omfattas av den särskilda ordningen,

2) det på annat sätt kan antas att den skattepliktiga verksamheten har upphört,

3) den skattskyldige inte längre uppfyller kraven för att få använda den särskilda ordningen, eller

4) den skattskyldige ständigt bryter mot bestämmelserna om den särskilda ordningen.

I det register som avses i 1 mom. införs också en skattskyldig som inte är etablerad inom gemenskapen och som har valt en annan medlemsstat än Finland som identifieringsmedlemsstat och därför har införts i denna medlemsstats identifieringsregister. Som individuellt registreringsnummer används det registreringsnummer som identifieringsmedlemsstaten har tilldelat den skattskyldige.

133 h §

En skattskyldig vars identifieringsmedlemsstat är Finland ska på elektronisk väg lämna en skattedeklaration för varje skatteperiod, oberoende av om den skattskyldige under skatteperioden har sålt tjänster som omfattas av den särskilda ordning som avses i 133 d § eller inte. Deklarationen ska lämnas till Skatteförvaltningen.

I skattedeklarationen ska uppges

- 1) den skattskyldiges individuella registreringsnummer,
- 2) specificerat för varje konsumtionsmedlemsstat där skatt ska betalas, det totala värdet av de under skatteperioden sålda tjänster som omfattas av den särskilda ordningen, utan skattens andel, motsvarande skattebelopp fördelat på skattesatser, tillämpliga skattesatser och skatternas sammanlagda belopp,

- 3) det sammanlagda beloppet av de i 2 punkten avsedda skatter som ska betalas.

Skatteperioden för en skattskyldig som avses i 1 mom. är ett kalenderkvartal. Skattedeklarationen ska lämnas senast den sista dagen i den kalendermånad som följer efter skatteperioden.

En skattskyldig som använder den särskilda ordningen och vars identifieringsmedlemsstat är en annan stat än Finland ska i fråga om skatt som ska betalas till Finland iakttä de motsvarande bestämmelser som tillämpas i identifieringsmedlemsstaten.

133 i §

En skattskyldig som avses i 133 h § 1 mom. ska som den skatt som redovisas för skatteperioden betala det sammanlagda skattebelopp som avses i 133 h § 2 mom. 3 punkten senast den sista dagen i den kalendermånad som följer efter skatteperioden.

133 j §

En skattskyldig har inte rätt att med stöd av 10 kap. eller 131 § dra av eller som återbäring få skatt som ingår i förvärv som den skattskyldige gjort för försäljningar som omfattas av den särskilda ordning som avses i 133 d §, om inte något annat anges i 2 mom. Däremot har den skattskyldige, trots vad som föreskrivs i 122 § 1 och 2 mom. och 123 § rätt till återbäring enligt 122 §. Rätten till återbäring gäller skatt som skulle ha kunnat dras av enligt bestämmelserna i 10 kap. eller erhållas som återbäring enligt 131 §.

Om en skattskyldig i Finland bedriver också verksamhet som inte omfattas av den särskilda ordningen och för vilken den skattskyldige har registrerat sig som mervärdesskattskyldig har den skattskyldige rätt att dra av eller som återbäring få den skatt som ingår i förvärv som den skattskyldige har gjort för försäljningar som omfattas av den särskilda ordningen i enlighet med 10 kap. eller 131 §. Skatt som ska avdras anmäls i den deklaration som avses i 16 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

Särskild ordning för gemenskapsintern distansförsäljning av varor, vissa varor som sålts genom användning av elektroniska gränssnitt och tjänster som säljs av skattskyldiga som är etablerade inom gemenskapen

133 k §

En skattskyldig har rätt att använda den särskilda ordning som avses i denna paragraf och i 133 l–133 q § om

- 1) den skattskyldige bedriver gemenskapsintern distansförsäljning av varor,
- 2) den skattskyldige möjliggör försäljning av varor på det sätt som avses i 19 b § 2 punkten och varutransporten inleds och avslutas i samma medlemsstat, eller
- 3) en skattskyldig som avses i 133 l § 1 mom. och som inte är etablerad i en konsumtionsmedlemsstat som avses i 133 l § 4 mom. säljer tjänster till andra än näringsidkare.

Det som anges i 1 mom. tillämpas inte om försäljningslandet för den skattskyldiges i 1 mom. 1 och 3 punkten avsedda försäljning bestäms i enlighet med 69 m § eller motsvarande bestämmelser i en annan medlemsstat.

133 l §

Med *skattskyldig som inte är etablerad i konsumtionsmedlemsstaten* avses en näringsidkare som har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har ett fast driftställe inom gemenskapen men som inte har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har något fast driftställe i konsumtionsmedlemsstaten.

Vid tillämpningen av bestämmelserna om den särskilda ordning som avses i 133 k § avses med *identifieringsmedlemsstat*

- 1) den medlemsstat där den skattskyldige har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet,
- 2) den medlemsstat där den skattskyldige har ett fast driftställe och där den skattskyldige anmäler att den använder denna särskilda ordning, när den skattskyldige inte har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet inom gemenskapen,
- 3) den medlemsstat där varutransporten inleds och där den skattskyldige anmäler att den använder denna särskilda ordning, när den skattskyldige inte har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet inom gemenskapen och inte har fasta driftsställen inom gemenskapen.

Om den skattskyldige utifrån 2 mom. 2 eller 3 punkten har valt identifieringsmedlemsstat bland flera alternativ, ska detta val tillämpas åtminstone under det aktuella kalenderåret och de två följande kalenderåren.

Vid tillämpningen av bestämmelserna om denna särskilda ordning avses med *konsumtionsmedlemsstat*

- 1) den medlemsstat där tjänsten tillhandahålls enligt kapitel 3 i avdelning V i mervärdesskattedirektivet,
- 2) vid gemenskapsintern distansförsäljning av varor den medlemsstat där transporten av varan till köparen avslutas,
- 3) den medlemsstat där varutransporten inleds och avslutas, om den skattskyldige har möjliggjort varuförsäljningen på det sätt som avses i 19 b § 2 punkten.

133 m §

En skattskyldig vars identifieringsmedlemsstat är Finland ska elektroniskt göra en anmälan till Skatteförvaltningen om inledande av verksamhet som avses i 133 k §.

En skattskyldig vars identifieringsmedlemsstat är en annan stat än Finland och som ska betala skatt till Finland ska iaktta de motsvarande bestämmelser som tillämpas i identifieringsmedlemsstaten.

133 n §

En skattskyldig som avses i 133 m § 1 mom. ska i fråga om försäljning som omfattas av den särskilda ordning som avses i 133 k § införas i det register över mervärdesskattskyldiga som avses i 172 §. Som individuellt registreringsnummer används det mervärdesskattenummer som tilldelats den skattskyldige.

En skattskyldig som avses i 1 mom. ska uteslutas från den särskilda ordningen om

- 1) den skattskyldige meddelar att den inte längre säljer varor eller tjänster som omfattas av denna särskilda ordning,
- 2) det på annat sätt kan antas att den skattskyldiges verksamhet inom ramen för den särskilda ordningen har upphört,
- 3) den skattskyldige inte längre uppfyller kraven för att få använda den särskilda ordningen, eller
- 4) den skattskyldige ständigt bryter mot bestämmelserna om den särskilda ordningen.

En skattskyldig vars identifieringsmedlemsstat är någon annan medlemsstat än Finland ska införas i det särskilda identifieringsregistret för sådan försäljning i Finland som omfattas av den

särskilda ordningen. Som individuellt registreringsnummer används det mervärdesskattenummer som identifieringsmedlemsstaten har tilldelat den skattskyldige.

133 o §

En skattskyldig vars identifieringsmedlemsstat är Finland ska på elektronisk väg lämna skattedeklaration för varje skatteperiod oberoende av om den skattskyldige under skatteperioden har haft försäljningar som omfattas av den särskilda ordning som avses i 133 k § eller inte. Deklarationen ska lämnas till Skatteförvaltningen.

I skattedeklarationen ska uppges

1) den skattskyldiges mervärdesskattenummer,
2) specificerat för varje sådan konsumtionsmedlemsstat där skatt ska betalas, det totala värdet av försäljningen, utan skattens andel, motsvarande skattebelopp fördelat på skattesatser, tillämpliga skattesatser och skatternas sammanlagda belopp för följande slag av försäljning under skatteperioden som omfattas av den särskilda ordningen:

- a) gemenskapsintern distansförsäljning av varor,
- b) sådana varuförsäljningar som ska anses utförda av en skattskyldig som möjliggör försäljning enligt 19 b § 2 punkten där varutransporten inleds och avslutas i samma medlemsstat, och
- c) försäljningar av tjänster.

Om varutransporten inleds i någon annan medlemsstat än Finland ska det i skattedeklarationen, utöver det som anges i 2 mom., per konsumtionsmedlemsstat uppges följande:

1) specificerat för varje sådan medlemsstat där transport av varor inleds, det totala värdet av försäljningen, utan skattens andel, motsvarande skattebelopp fördelat på skattesatser, tillämpliga skattesatser och skatternas sammanlagda belopp för följande slag av försäljning under skatteperioden som omfattas av den särskilda ordningen:

- a) gemenskapsinterna distansförsäljningar av varor, med undantag för försäljningar som utförts av en näringsidkare som möjliggör försäljning enligt 19 b § 2 punkten,
- b) gemenskapsintern distansförsäljningar av varor som utförts av en skattskyldig som möjliggör försäljning enligt 19 b § 2 punkten och försäljningar av varor där varutransporten inleds och avslutas i samma medlemsstat,

2) i fråga om försäljningar som avses i 1 punkten underpunkt a för varje sådan medlemsstat, där varutransporten inleds, det individuella mervärdesskattenummer som medlemsstaten tilldelat eller något annat skattenummer,

3) i fråga om försäljningar som avses i 1 punkten underpunkt b för varje sådan medlemsstat, där varutransporten inleds, det individuella mervärdesskattenummer som medlemsstaten tilldelat eller något annat skattenummer om ett sådant finns.

Om den skattskyldige utöver ett fast driftställe i Finland dessutom någon annanstans i gemenskapen har ett eller flera fasta driftställen där tjänster tillhandahålls, ska det i skattedeklarationen dessutom för varje konsumtionsmedlemsstat uppges

1) specificerat för varje sådan medlemsstat där den skattskyldige har ett fast driftställe, det totala värdet av de tjänster som omfattas av den särskilda ordningen, utan skattens andel, motsvarande skattebelopp fördelat på skattesatser, tillämpliga skattesatser och skatternas sammanlagda belopp,

2) mervärdesskattenummer eller något annat skattenummer för varje fast driftsställe som avses i 1 punkten.

Den skattskyldige ska dessutom ange det sammanlagda beloppet för de skatter som avses i 2 mom. 2 punkten, 3 mom. 1 punkten och 4 mom. 1 punkten.

Skatteperioden för en skattskyldig som avses i 1 mom. är ett kalenderkvartal. Skattedeklarationen ska lämnas senast den sista dagen i den kalendermånad som följer efter skatteperioden.

En skattskyldig som använder den särskilda ordningen och vars identifieringsmedlemsstat är en annan medlemsstat än Finland ska i fråga om skatt som ska betalas till Finland iaktta de motsvarande bestämmelser som tillämpas i identifieringsmedlemsstaten.

133 p §

En skattskyldig som avses i 133 o § 1 mom. ska som den skatt som redovisas för skatteperioden betala det sammanlagda skattebelopp som avses i 2 mom. 2 punkten, 3 mom. 1 punkten och 4 mom. 1 punkten i den paragrafen senast den sista dagen i den kalendermånad som följer efter skatteperioden.

133 q §

En skattskyldig som använder den särskilda ordning som avses i 133 k § och vars identifieringsmedlemsstat är någon annan medlemsstat än Finland har inte rätt att med stöd av 10 kap. eller 131 § dra av eller som återbäring få skatt som ingår i förvärv som den skattskyldige gjort för försäljningar som omfattas av den särskilda ordningen, om inte något annat anges i 2 mom. Däremot har den skattskyldige, trots vad som föreskrivs i 122 § 1 och 2 mom. och 123 § rätt till återbäring enligt 122 §. Rätten till återbäring gäller bara skatt som skulle ha kunnat dras av enligt bestämmelserna i 10 kap. eller erhållas som återbäring enligt 131 §.

Om en skattskyldig i Finland bedriver också verksamhet som inte omfattas av den särskilda ordningen och för vilken den skattskyldige har registrerat sig som mervärdesskattskyldig har den skattskyldige rätt att dra av eller som återbäring få den skatt som ingår i förvärv som den skattskyldige har gjort för försäljningar som omfattas av den särskilda ordningen i enlighet med 10 kap. eller 131 §. Skatt som ska avdras anmäls i den deklaration som avses i 16 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

Särskild ordning för distansförsäljning av varor som importeras

133 r §

En skattskyldig har rätt att använda den särskilda ordning som avses i denna paragraf och i 133 s–133 z § om den skattskyldige bedriver sådan distansförsäljning av varor som importeras där varorna ingår i försändelser med ett verkligt värde på högst 150 euro om

- 1) den skattskyldige är etablerad inom gemenskapen,
- 2) den skattskyldige representeras av en förmedlare som är etablerad inom gemenskapen, eller
- 3) den skattskyldige är etablerad i en stat med vilken Europeiska unionen har ingått ett avtal om ömsesidigt bistånd som motsvarar tillämpningsområdet för rådets direktiv 2010/24/EU om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder och rådets förordning (EU) nr 904/2010 om administrativt samarbete och kampen mot mervärdesskattebedrägeri, och den skattskyldige från det landet bedriver distansförsäljning av varor som importeras.

Den särskilda ordningen tillämpas inte på punktskattepliktiga varor.

En skattskyldig får ha endast en förmedlare som avses i 133 s § åt gången.

133 s §

Vid tillämpning av detta kapitel avses med *förmedlare* en person som är etablerad inom gemenskapen och som av den skattskyldige har utsetts till betalningsskyldig för skatt och till att i den skattskyldiges namn fullgöra skyldigheterna enligt den särskilda ordning som avses i 133 r §.

Vid tillämpningen av bestämmelserna om den särskilda ordning som avses i 133 r § avses med *identifieringsmedlemsstat*

- 1) den medlemsstat där den skattskyldige har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet,
- 2) den medlemsstat där den skattskyldige har ett fast driftställe och där den skattskyldige anmäler att den använder denna särskilda ordning, när den skattskyldige inte har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet inom gemenskapen,
- 3) den medlemsstat där förmedlaren har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet,

4) den medlemsstat där förmedlaren har ett fast driftställe och där förmedlaren anmäler att den använder denna särskilda ordning, när förmedlaren inte har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet inom gemenskapen, eller

5) den medlemsstat där en skattskyldig som inte är etablerad inom gemenskapen anmäler att den använder denna särskilda ordning.

Om den skattskyldige har utsett en förmedlare, betraktas den medlemsstat som avses i 2 mom. 3 eller 4 punkten som identifieringsmedlemsstat.

När den skattskyldige eller förmedlaren utifrån 2 mom. 2 och 4 punkten har valt identifieringsmedlemsstat bland flera alternativ, ska detta val tillämpas åtminstone under det aktuella kalenderåret och de två följande kalenderåren.

Med *konsumtionsmedlemsstat* avses vid tillämpningen av den särskilda ordning som avses i 133 r § den medlemsstat där transporten av varorna till köparen avslutas.

133 t §

En skattskyldig eller förmedlare vars identifieringsmedlemsstat är Finland ska på elektronisk väg göra en anmälan till Skatteförvaltningen om att verksamhet enligt 133 r § inleds.

En skattskyldig eller förmedlare vars identifieringsmedlemsstat är någon annan medlemsstat än Finland och som ska betala skatt till Finland ska iakttä de bestämmelser som motsvarar 1 mom. som tillämpas i identifieringsmedlemsstaten.

133 u §

En sådan skattskyldig som avses i 133 t § 1 mom. införs i ett särskilt identifieringsregister för användning av den särskilda ordning som avses i 133 r §. Om den skattskyldige har en förmedlare ska även förmedlaren införas i registret.

Förutsättningen för att en förmedlare ska registreras är att förmedlaren inte väsentligt har försummat eller på en grund som avses i 26 § 3 mom. i lagen om förskottsuppbörd eller någon annan motsvarande grund kan antas väsentligt försumma sina i 2 mom. i den paragrafen avsedda skyldigheter vid beskattningen. Dessutom krävs det att inte förmedlaren eller, om förmedlaren är ett samfund eller en sammanslutning, någon i dess ledning har meddelats näringsförbud enligt lagen om näringsförbud.

Den skattskyldige får ett individuellt registreringsnummer för användning av den särskilda ordning som avses i 133 r §. Också förmedlaren tilldelas ett individuellt registreringsnummer för användning av denna särskilda ordning. Skatteförvaltningen underrätter den skattskyldige eller förmedlaren om registreringsnumret på elektronisk väg. Om den skattskyldige har en förmedlare meddelas den skattskyldiges registreringsnummer också till förmedlaren.

En skattskyldig vars identifieringsmedlemsstat är någon annan medlemsstat än Finland ska införas i det identifieringsregister som avses i 1 mom. för sådan försäljning i Finland som omfattas av den särskilda ordningen. Om den skattskyldige har en förmedlare ska även förmedlaren införas i registret. Som individuella registreringsnummer för den skattskyldige och förmedlaren används de nummer som identifieringsmedlemsstaten har tilldelat dem.

133 v §

En skattskyldig vars identifieringsmedlemsstat är Finland och som inte har en förmedlare avförs ur identifieringsregistret för den särskilda ordning som avses i 133 r §, om

1) den skattskyldige meddelar att den inte längre bedriver distansförsäljning av varor som importeras,

2) det på annat sätt kan antas att den skattskyldiges distansförsäljning av varor som importeras har upphört,

3) den skattskyldige inte längre uppfyller kraven för att få använda denna särskilda ordning, eller

4) den skattskyldige ständigt bryter mot bestämmelserna om den särskilda ordningen.

En förmedlare vars identifieringsmedlemsstat är Finland avförs ur identifieringsregistret, om

- 1) förmedlaren inte under två på varandra följande kalenderkvartal har agerat som förmedlare för en skattskyldig som använder den särskilda ordningen,
- 2) förmedlaren inte längre uppfyller villkoren för att agera som förmedlare, eller
- 3) förmedlaren ständigt bryter mot bestämmelserna om den särskilda ordningen.

En skattskyldig som företräds av en förmedlare som avses i 2 mom. avförs ur identifieringsregistret, om

- 1) förmedlaren meddelar att den skattskyldige inte längre bedriver distansförsäljning av varor som importeras,
- 2) det på annat sätt kan antas att den skattskyldiges distansförsäljning av varor som importeras har upphört,
- 3) den skattskyldige inte längre uppfyller kraven för att få använda denna särskilda ordning,
- 4) den skattskyldige ständigt bryter mot bestämmelserna om den särskilda ordningen, eller
- 5) förmedlaren meddelar att den inte längre företräder den skattskyldige.

133 w §

En skattskyldig eller förmedlare som använder den särskilda ordning som avses i 133 r § och vars identifieringsmedlemsstat är Finland ska på elektronisk väg lämna skattedeklaration för varje skatteperiod, oberoende av om det under skatteperioden har bedrivits distansförsäljning av varor som importeras eller inte. Deklarationen ska lämnas till Skatteförvaltningen.

I skattedeklarationen ska uppges

- 1) den skattskyldiges individuella registreringsnummer,
- 2) förmedlarens individuella registreringsnummer,
- 3) specificerat för varje sådan konsumtionsmedlemsstat där skatt ska betalas, det totala värdet under skatteperioden av distansförsäljningen av varor som importeras, utan skattens andel, motsvarande skattebelopp fördelat på skattesatser, tillämpliga skattesatser och skatternas sammanlagda belopp,
- 4) det sammanlagda beloppet av de i 3 punkten avsedda skatter som ska betalas.

Den skatteperiod som avses i 1 mom. är en kalendermånad. Skattedeklarationen ska lämnas senast den sista dagen i den kalendermånad som följer efter skatteperioden.

En skattskyldig eller förmedlare som använder den särskilda ordningen och vars identifieringsmedlemsstat är någon annan medlemsstat än Finland ska i fråga om skatt som ska betalas till Finland iaktta de motsvarande bestämmelser som tillämpas i identifieringsmedlemsstaten.

133 x §

En skattskyldig eller förmedlare som avses i 133 w § 1 mom. ska som den skatt som redovisas för skatteperioden betala det sammanlagda skattebelopp som avses i 2 mom. 4 punkten i den paragrafen senast den sista dagen i den kalendermånad som följer efter skatteperioden.

En skattskyldig eller förmedlare som använder den särskilda ordningen och vars identifieringsmedlemsstat är någon annan medlemsstat än Finland ska i fråga om skatt som ska betalas till Finland iaktta de motsvarande bestämmelser som tillämpas i identifieringsmedlemsstaten.

Den skattskyldige och förmedlaren är solidariskt ansvariga för betalningen av den skatt som ska betalas till Finland.

133 y §

Skyldighet att betala skatt på sådan distansförsäljning av varor som importeras som ska deklareras när den särskilda ordning som avses i 133 r § används uppstår vid den tidpunkt då köparens betalning har godkänts. Den skatt som ska betalas på denna försäljning ska hänföras till den kalendermånad under vilken betalningen godkändes.

133 z §

En skattskyldig som använder den särskilda ordning som avses i 133 r § har inte rätt att med stöd av 10 kap. eller 131 § dra av eller som återbäring få skatt som ingår i förvärv som den

skattskyldige gjort för försäljningar som omfattas av den särskilda ordningen, om inte något annat anges i 2 mom. Däremot har den skattskyldige, trots vad som föreskrivs i 122 § 1 och 2 mom. och 123 §, rätt till återbäring enligt 122 §. Rätten till återbäring gäller skatt som skulle ha kunnat dras av enligt bestämmelserna i 10 kap. eller erhållas som återbäring enligt 131 §.

Om den skattskyldige i Finland bedriver också sådan verksamhet som inte omfattas av den särskilda ordningen och för vilken den skattskyldige har registrerat sig som mervärdesskattskyldig, har den skattskyldige rätt att dra av eller som återbäring få den skatt som ingår i förvärv som den skattskyldige har gjort för försäljningar som omfattas av den särskilda ordningen i enlighet med 10 kap. eller 131 §. Skatt som ska avdras anmäls i den deklaration som avses i 16 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

Gemensamma bestämmelser för de särskilda ordningarna

134 §

När en skattskyldig använder någon av de särskilda ordningar som avses i 12 a kap. ska bestämmelserna om den särskilda ordningen i fråga tillämpas på all försäljning som bedrivs av den skattskyldige och som enligt 133 d, 133 k eller 133 r § omfattas av den ordningen. De särskilda ordningarna omfattar emellertid inte försäljning av tjänster till juridiska personer som har införts i registret över mervärdesskattskyldiga, men som inte är näringsidkare.

Försäljningen av varor ska dock inte deklareras i den särskilda ordning som avses i 133 r § om det ska betalas skatt på importen av varorna för att det individuella registreringsnummer som tilldelats för användning av den särskilda ordningen inte har meddelats. Tullen på det sätt som avses i 94 § 1 mom. 24 punkten.

Bestämmelserna i 9 § 1 mom. ska inte tillämpas på försäljning som avses i 133 d och 133 k § till juridiska personer som inte är näringsidkare när säljaren är en skattskyldig som använder en särskild ordning. När det gäller tjänster tillämpas det som föreskrivs ovan i detta moment emellertid enbart på försäljning till juridiska personer som inte är införda i registret över mervärdesskattskyldiga.

Det som föreskrivs om skattskyldiga i 134 a och 134 c–134 t § tillämpas också på förmedlare som agerar i deras namn.

134 b §

Skatteförvaltningen delger en skattskyldig enligt 133 g § 1 mom., 133 n § 1 mom. och 133 u § 1 mom. samt, när det gäller beslut om registrering av en förmedlare, förmedlaren ett beslut om registrering och avregistrering samt om att den skattskyldige eller förmedlaren med avvikelse från anmälan inte har registrerats eller avregistrerats.

Skatteförvaltningen delger på elektronisk väg den som berörs de beslut som avses i 1 mom. Skatteförvaltningen får delge besluten genom sin e-tjänst. Om den skattskyldige har en förmedlare meddelas även förmedlaren om beslut som gäller registrering av den skattskyldige. Till den skattskyldige eller till förmedlaren sänds information om delgivningen till den elektroniska adress som denne har uppgett. En handling anses ha blivit delgiven den tredje dagen efter det att information om delgivningen har sänts till den skattskyldige eller förmedlaren. Om det under denna tid har funnits ett tekniskt hinder för att ta emot informationen om delgivningen eller få åtkomst till Skatteförvaltningens e-tjänst, anses delgivningen ha skett den tredje dagen efter det att det tekniska hindret har undanröjts.

I fråga om en skattskyldig eller förmedlare som avses i 1 och 2 mom. tillämpas inte det som i 175 § 1 mom. föreskrivs om att den skattskyldige ska underrättas om åtgärder som gäller registrering.

134 c §

Skatteförvaltningen meddelar närmare föreskrifter om hur skattedeklarationer enligt 133 h, 133 o och 133 w § ska lämnas.

134 e §

En skattskyldig som använder någon av de särskilda ordningar som avses i 12 a kap. ska ha tillräckligt detaljerad bokföring över sina affärstransaktioner inom ramen för den särskilda ordningen, för att konsumtionsmedlemsstaten ska kunna verifiera riktigheten av den skattedeklaration som avses i 133 h, 133 o och 133 w §.

134 f §

Om inte något annat föreskrivs i detta kapitel, ska bestämmelserna om skattskyldiga i 13–22 kap., i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ, i lagen om skatteuppbörd, i lagen om skattetillägg och förseningsränta eller i någon annan lag iakttas i fråga om skattskyldiga som använder någon av de särskilda ordningar som avses i 12 a kap. och vars identifieringsmedlemsstat är Finland. Detsamma gäller skattskyldiga vars identifieringsmedlemsstat är en annan medlemsstat än Finland till den del det är fråga om skatt som ska betalas till Finland.

Bestämmelserna i lagen om skatteuppbörd, lagen om skattetillägg och förseningsränta och lagen om verkställighet av skatter och avgifter (706/2007) ska dock inte tillämpas på skattskyldiga som använder en särskild ordning och vars identifieringsmedlemsstat är Finland till den del det är fråga om skatt som ska betalas till en annan medlemsstat, om inte något annat föreskrivs i detta kapitel.

134 i §

Skatteförvaltningen handlägger ärenden som gäller skattskyldiga som använder någon av de särskilda ordningar som avses i 12 a kap. Tullen svarar för beskattningen av import av varor i enlighet med det som föreskrivs i 160 §.

134 j §

Bestämmelserna om skatteperiod och deklarationsskyldighet i 161 § och i 3 kap. och 16–18, 22, 23 och 25 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ tillämpas inte på skattskyldiga som använder någon av de särskilda ordningar som avses i 12 a kap. De bestämmelser om tidpunkten då skattedeklarationen har lämnats in som finns i 19 § i den lagen ska tillämpas endast när Finland är identifieringsmedlemsstat.

På inbetalningar av skatt som ska betalas till Finland via identifieringsmedlemsstaten som gjorts av skattskyldiga som använder en särskild ordning betalas inte krediteringsränta enligt 37 § 1 mom. 3 punkten i lagen om skatteuppbörd.

Med avvikelse från 134 f § 2 mom. ska bestämmelserna om användning och återbetalning av återbäringar i 4 och 5 kap. i lagen om skatteuppbörd tillämpas i fråga om skattskyldiga som använder en särskild ordning, till den del det är fråga om sådan överbetald skatt av skatt som ska betalas till en annan medlemsstat som Finland i egenskap av identifieringsmedlemsstat är skyldig att betala tillbaka till skattskyldiga som använder en särskild ordning.

134 k §

Bestämmelserna i 16–18 § i lagen om skatteuppbörd tillämpas inte på skattskyldiga som använder någon av de särskilda ordningar som avses i 12 a kap. till den del det är fråga om inbetalning av skatt som ska betalas till Finland via en identifieringsmedlemsstat.

Med avvikelse från 5 § 1 och 2 mom. och 6 § i lagen om skatteuppbörd används den inbetalning av skatt som den skattskyldige ska betala till Finland via identifieringsmedlemsstaten till betalning av skatter som deklarerats i skattedeklarationen enligt förfallodag från den äldsta till

den senaste. Förfallodagen för en för sent deklarerad skatt anses vara den dag då skattedeklarationen lämnats in.

Om inbetalningen inte kan användas på det sätt som avses i 2 mom., används inbetalningen till betalning av andra förfallna och icke förfallna skatter inom ramen för den särskilda ordningen i fråga och med iakttagande i övrigt av bestämmelserna i 6 § i lagen om skatteuppbörd.

Om inbetalningen inte kan användas på det sätt som avses i 3 mom., kan den användas till betalning av den skattskyldiges som använder den särskilda ordningen andra förfallna skatter och av Skatteförvaltningens andra fordringar, och med iakttagande i övrigt av bestämmelserna i 6 § i lagen om skatteuppbörd.

134 l §

Med avvikelse från 6, 22–24 och 26 § i lagen om skatteuppbörd används återbäring av skatt som en skattskyldig som använder en särskild ordning som avses i 12 a kap. har betalat till Finland via en identifieringsmedlemsstat till betalning av förfallna och icke förfallna skatter inom ramen för den särskilda ordningen i fråga i ordning enligt förfallodagen från den äldsta till den nyaste. Förfallodagen för en för sent deklarerad skatt anses vara den dag då skattedeklarationen lämnats in.

En återbäring som avses i 1 mom. är tillgänglig för betalning av skatt den dag då den deklaration genom vilken felet rättas har lämnats in. Återbäring som baserar sig på ett beslut som gäller påförande av skatt eller rättelse av ett beslut till den skattskyldiges fördel eller återbäring som baserar sig på ändringssökande är tillgänglig den dag då beslutet fattas eller ändringsbeskattningen verkställs, dock tidigast på den förfallodag som angetts i det ursprungliga beslutet. En återbäring som baserar sig på korrigerings av ett fel vid skatteuppbördsförfarandet är tillgänglig den dag då korrigeringen har gjorts.

Om återbäring inte kan användas på det sätt som avses i 1 mom. kan återbäringen användas för betalning av andra förfallna skatter och andra fordringar som Skatteförvaltningen har på den skattskyldige med iakttagande av vad som i övrigt bestäms i lagen om skatteuppbörd.

134 m §

Det belopp som anges i en betalningsuppläggning enligt 42 § i lagen om skatteuppbörd ska betalas till Skatteförvaltningen.

134 n §

En skattskyldig som använder den särskilda ordning som avses i 133 d § ska inte införas i det register över mervärdesskattskyldiga som avses i 172 § för affärstransaktioner inom ramen för den särskilda ordningen.

En skattskyldig som använder den särskilda ordning som avses i 133 k § och vars identifieringsmedlemsstat är någon annan stat än Finland ska inte införas i det register över mervärdesskattskyldiga som avses i 172 § för affärstransaktioner inom ramen för den särskilda ordningen.

En skattskyldig som använder den särskilda ordning som avses i 133 r § ska inte införas i det register över mervärdesskattskyldiga som avses i 172 § för affärstransaktioner inom ramen för den särskilda ordningen.

134 o §

Bestämmelserna om påförande av skatt i 8 kap. i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ tillämpas inte på skattskyldiga som använder någon av de särskilda ordningar som avses i 12 a kap. och vars identifieringsmedlemsstat är Finland till den del det är fråga om skatt som för affärstransaktioner inom ramen för den särskilda ordningen ska betalas till en annan medlemsstat.

134 p §

Bestämmelserna om handledning och förhandsavgörande i 20 kap. tillämpas inte på skattskyldiga som använder någon av de särskilda ordningar som avses i 12 a kap. och vars identifieringsmedlemsstat är Finland till den del det är fråga om skatt som ska betalas till en annan medlemsstat.

134 q §

En skattskyldig vars identifieringsmedlemsstat är Finland ska rätta ett fel i en skattedeklaration som lämnas inom ramen för någon av de särskilda ordningar som avses i 133 h, 133 o och 133 w § i en skattedeklaration som lämnas för någon av de följande skatteperioderna. I deklarationen ska beloppet av den mervärdesskatt som deklarerats till ett för stort eller för litet belopp specificeras för varje konsumtionsmedlemsstat och skatteperiod som felet gäller och konsumtionsmedlemsstaten och skatteperioden anmälas. Felet ska rättas inom tre år efter att skattedeklarationen enligt de nämnda paragraferna ska lämnas in.

Beloppet av den skatt som deklarerats till ett för stort eller för litet belopp minskar eller ökar den skatt som ska redovisas för den skatteperiod som avses i 133 i, 133 p och 133 x § 1 mom. och som ska redovisas för den skatteperiod för vilken en korrigering som avses i 1 mom. har gjorts. Om det totala beloppet skatter som ska betalas till någon konsumtionsmedlemsstat för en skatteperiod där ett fel har rättats på grund av rättelserna blir negativt minskar det negativa beloppet inte den skatt som ska redovisas för skatteperioden.

En skattskyldig som använder den särskilda ordningen och vars identifieringsmedlemsstat är någon annan medlemsstat än Finland ska för den skatts del som ska betalas till Finland iaktta de bestämmelser i identifieringsmedlemsstaten som motsvarar bestämmelserna i 1 och 2 mom.

Om den skattskyldige rättar ett fel i skattedeklarationen för en skatteperiod och den skatt som ska betalas till Finland för skatteperioden i fråga inte räcker till för att täcka beloppet av ett fel som den skattskyldige har gjort till sin nackdel, betalar Skatteförvaltningen den överbetalda skatt som inte har täckts till den skattskyldige om återbäringen inte enligt 134 l § ska användas för betalning av skatt eller någon annan fordran.

Om ett sådant fel i en skattedeklaration som gäller skatt som ska betalas till Finland inte har rättats i den sista skattedeklarationen för en skattskyldig som har slutat att använda en särskild ordning eller om tidsfristen för rättelser redan har gått ut, återbetalar Skatteförvaltningen den överbetalda skatten till den skattskyldige på ansökan eller på basis av annan utredning. På fastställandet av skatt som deklarerats till ett för litet belopp tillämpas det som anges i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

Sådan skatt som avses i 5 mom. kan inte längre återbäras när det har gått tre kalenderår från utgången av det kalenderår för vilket den skattskyldige har uppgett skatten till ett för stort belopp. Om den skattskyldige har yrkat på återbäring inom denna tid kan skatten emellertid återbäras även senare.

134 r §

På skatt som ska återbäras till en skattskyldig som använder någon av de särskilda ordningar som avses i 12 a kap. betalas ränta i enlighet med lagen om skatteuppbörd.

134 s §

Bestämmelserna om påföljdsavgifter i 35 och 37 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ tillämpas inte på en skattskyldig som använder någon av de särskilda ordningar som avses i 12 a kap. till den del det är fråga om skatt som ska betalas till en annan medlemsstat.

Med avvikelse från vad som föreskrivs i 36 § 2 mom. i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ påförs ingen förseningsavgift, om en skattskyldig som använder den särskilda ordning som avses i 133 d eller 133 k § rättar ett fel i skatt som ska betalas till Finland på det sätt som avses i 134 q § senast den dag som skattedeklarationen ska vara inlämnad för den skatteperiod som följer på den skatteperiod som rättelsen gäller.

134 t §

Den tidsfrist som avses i 44 och 61 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ räknas i fråga om skatt som ska redovisas till Finland för en skattskyldig som använder den särskilda ordning som avses i 133 r § från ingången av det år som följer på det kalenderår till vilket den skatteperiod hör för vilken skatten ska ha deklarerats och betalats.

137 a §

Med avvikelse från bestämmelserna i 135 a, 136 ja 137 § ska skatt på försäljning i sådana situationer som avses i 16 b § hänföras till den skatteperiod under vilken skyldigheten att betala skatt har uppstått enligt den paragrafen.

22 kap.

Fakturor och andra verifikationer

209 a §

Om försäljningen enligt 5 kap. sker i Finland, tillämpas 209 b–209 g § på faktureringen, om inte något annat föreskrivs i 5 mom. i denna paragraf.

Bestämmelserna i 209 b–209 g § ska tillämpas på faktureringen också i de situationer som avses i 3 mom., om säljaren levererar varor eller tillhandahåller tjänster från ett fast driftställe i Finland eller, när varorna eller tjänsterna inte levereras eller tillhandahålls från ett fast driftställe, om säljaren har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet i Finland.

De situationer som avses i 2 mom. är följande:

1) säljaren upprättar en faktura för försäljning som sker i en annan medlemsstat och det enligt en bestämmelse som motsvarar 2 a eller 9 § är köparen som är skattskyldig för försäljningen, eller

2) försäljningen sker inte inom gemenskapen.

I fråga om faktureringen av försäljning som ska deklarerats inom ramen för en särskild ordning som avses i 12 a kap. tillämpas 209 b–209 g §, om identifieringsmedlemsstaten är Finland.

Med avvikelse från vad som föreskrivs i 1 mom. ska 209 b–209 g § inte tillämpas på

1) försäljning som bedrivs i Finland av en säljare som etablerat sig i en annan medlemsstat, om köparen med stöd av 2 a eller 9 § är skattskyldig för försäljningen och det är säljaren som gör upp fakturan för försäljningen,

2) försäljning som ska deklarerats inom ramen för någon av de särskilda ordningar som avses i 12 a kap., om identifieringsmedlemsstaten är en annan medlemsstat än Finland.

En säljare anses vara etablerad i en annan medlemsstat på det sätt som avses i 5 mom. 1 punkten om säljaren levererar varor eller tillhandahåller tjänster från ett fast driftställe i en annan medlemsstat eller, när varorna eller tjänsterna inte levereras eller tillhandahålls från ett fast driftställe, om säljaren har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet i en annan medlemsstat än Finland. Vid tillämpningen av detta moment och 2 mom. avses med fast driftställe från vilket säljaren levererar varor eller tillhandahåller tjänster ett fast driftställe med vars personalresurser och andra resurser varorna levereras eller tjänsterna tillhandahålls.

209 b §

En faktura ska också ges över

1) försäljning som avses i 19 a § och 72 b § 4 mom., om köparen är en privatperson,

2) försäljning till en kommun av en sådan vara eller tjänst som avses i 130 a § 1 mom.

Med avvikelse från vad som föreskrivs i 1 mom. och 2 mom. 1 punkten behöver ingen faktura ges över försäljning som ska deklarerars inom ramen för den särskilda ordning som avses i 133 k §.

209 e §

Om en del av de uppgifter som avses i 1 mom. ingår i någon handling som redan tidigare getts till köparen eller som köparen innehar, anses fakturan bildas av handlingarna tillsammans. En förutsättning är dock att den senare handlingen innehåller en entydig hänvisning till den tidigare handlingen. Det som föreskrivs i detta moment ska dock inte tillämpas på distansförsäljning av varor enligt 19 a §, på gemenskapsintern varuförsäljning enligt 72 b § eller på sådan försäljning av varor eller tjänster som sker i någon annan medlemsstat och för vilken köparen är skattskyldig med stöd av en bestämmelse som motsvarar 2 a eller 9 §.

209 f §

Det som föreskrivs i 1 mom. gäller inte distansförsäljning av varor enligt 19 a §, varuförsäljning enligt 72 b § eller sådan försäljning av varor eller tjänster som sker i någon annan medlemsstat än Finland och för vilken köparen är skattskyldig med stöd av en bestämmelse som motsvarar 2 a eller 9 §.

209 j §

En i 19 c § avsedd person som fortsätter en rörelse ska till den som helt eller delvis överlåter rörelsen ge en utredning om att de överlåtna varorna och tjänsterna tas i bruk för ett ändamål som berättigar till avdrag.

En i 19 c § avsedd person som helt eller delvis överlåter en rörelse ska i fråga om begagnade varor samt konstverk, samlarföremål och antikviteter som överlåts ge den som fortsätter rörelsen en utredning om att de förutsättningar som avses i 79 f och 79 g § föreligger.

En i 19 c § avsedd person som helt eller delvis överlåter en rörelse ska ge den som fortsätter rörelsen en utredning enligt 209 k § om de fastigheter som överlåts.

Vad som i denna lag föreskrivs om fakturor tillämpas på en i 19 c § avsedd överlåtelse av en rörelse helt eller delvis.

209 u §

En näringsidkare som genom att använda en marknadsplats, plattform, portal eller ett motsvarande elektroniskt gränssnitt möjliggör försäljning av en annan näringsidkares varor eller tjänster till andra än näringsidkare inom gemenskapen ska ha tillräckligt detaljerad bokföring över försäljningarna så att de medlemsstater där försäljningarna sker kan verifiera att mervärdesskatten har redovisats korrekt.

Uppgifter om försäljning som skett i Finland ska på begäran på elektronisk väg ställas till Skatteförvaltningens förfogande. Skatteförvaltningen meddelar närmare föreskrifter om hur uppgifter ska lämnas.

Uppgifterna ska bevaras i tio år från utgången av det kalenderår då affärstransaktionen genomfördes.

Denna lag träder i kraft den 20 . Lagens 134 b § träder dock i kraft redan den 20 .

Lagen tillämpas när skyldighet att betala skatt uppkommer den dag lagen träder i kraft eller därefter, om inte något annat föreskrivs nedan. Om skyldigheten att betala skatt har uppkommit före ikraftträdandet av denna lag, tillämpas de bestämmelser som gällde vid ikraftträdandet.

Bestämmelserna i 134 f, 134 j–134 l, 134 q och 134 s § i denna lag tillämpas på skatt som ska deklarerats för en skatteperiod som börjar den dag lagen träder i kraft eller därefter. På skatt som ska deklarerats för en skatteperiod som har börjat före ikraftträdandet av denna lag tillämpas 134 f, 134 j, 134 o och 134 r § den lydelse de hade vid ikraftträdandet.

Bestämmelserna i 134 b § i denna lag tillämpas på sådana beslut om registrering inom ramen för de särskilda ordningarna som fattas den dag bestämmelserna träder i kraft och efter det.

2.

Lag

om ändring av lagen om undantag för landskapet Åland i fråga om mervärdesskatte- och accislagstiftningen

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen om undantag för landskapet Åland i fråga om mervärdesskatte- och accislagstiftningen (1266/1996) 3 och 5 §, 6 § 2 och 3 mom., 6 a §, 25 b § och mellanrubriken före den, 25 c–25 e §,

sådana de lyder, 3 och 5 § i lag 1114/2019, 6 § 2 och 3 mom. i lag 936/2004, 6 a § i lagarna 1393/2010 och 506/2014, 25 b §, mellanrubriken före den, 25 d och 25 e § i lag 506/2014 samt 25 c § i lag 546/2018, och

fogas till lagen en ny 6 b § och till 22 §, sådan den lyder i lag 524/2017, ett nytt 4 mom. som följer:

3 §

Vid tillämpning av 18 a, 18 b, 19 a och 19 b § i mervärdesskattelagen anses landskapet Åland inte höra till Finland.

Med distansförsäljning av varor som importeras till landskapet Åland från en plats utanför gemenskapen avses i denna lag försäljning där säljaren eller någon annan för säljarens räkning transporterar varor från en plats utanför gemenskapen till en köpare i landskapet Åland, under förutsättning att importen sker i landskapet och att inte säljaren installerar eller monterar varor i landskapet. Det som föreskrivs ovan tillämpas emellertid endast om köparen är någon annan än en näringsidkare och på de villkor som anges i 19 a § 3 mom. och 4 mom. 3, 5 och 6 punkten i mervärdesskattelagen.

När en näringsidkare genom att använda en marknadsplats, portal, plattform, eller något annat motsvarande elektroniskt gränssnitt för en annan näringsidkare möjliggör distansförsäljning av varor som importeras till landskapet Åland från en plats utanför gemenskapen, anses den förstnämnda näringsidkaren ha sålt varorna till köparen och den andra näringsidkaren ha sålt dem till den förstnämnda näringsidkaren. Det som föreskrivs ovan tillämpas emellertid endast när varorna ingår i försändelser med ett verkligt värde på högst 150 euro. På sådan försäljning tillämpas 16 b, 63 b och 137 a § i mervärdesskattelagen.

5 §

Vid tillämpning av 63, 63 a, 63 c, 63 e, 63 f, 63 h och 69 m § i mervärdesskattelagen anses landskapet Åland inte höra till Finland.

6 §

En vara som ska transporteras till köparen har sålts i landskapet Åland om den finns i landskapet när transporten inleds, om inte något annat föreskrivs i 6 a eller 6 b §. Likaså har en vara sålts i landskapet Åland även om den finns utanför landskapet när transporten inleds, om säljaren för in den till landskapet för att sälja den där.

En vara har sålts i Finland också då den har sålts i landskapet Åland så som avses i 1 eller 2 mom. eller i 6 a eller 6 b §.

6 a §

Sådan distansförsäljning av varor som importeras till landskapet Åland från en plats utanför gemenskapen som med stöd av 25 b § 2 mom. ska deklarerar enligt den särskilda ordning som

avses i 133 r § i mervärdesskattelagen sker i landskapet Åland. På importen av varorna tillämpas 94 § 1 mom. 24 punkten i mervärdesskattelagen.

6 b §

Då el, sådan gas som levereras genom ett naturgasnät som finns inom Europeiska unionens territorium eller genom ett nät som är anslutet till ett sådant naturgasnät samt värme och kyla som levereras genom ett nät för värme och kyla säljs till en skattskyldig återförsäljare, anses den ha sålts i landskapet Åland om den skattskyldiga återförsäljaren har ett fast driftställe i landskapet till vilket varorna levereras. Om varorna i fråga inte levereras till ett fast driftställe i landskapet Åland eller till ett fast driftställe någon annanstans, anses de ha sålts i landskapet om den skattskyldiga återförsäljaren har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet i landskapet.

Då el, sådan gas som levereras genom ett naturgasnät som finns inom Europeiska unionens territorium eller genom ett nät som är anslutet till ett sådant naturgasnät samt värme och kyla som levereras genom ett nät för värme och kyla inte säljs till en skattskyldig återförsäljare, anses den ha sålts i landskapet Åland om köparen de facto konsumerar den i landskapet. Om köparen de facto inte konsumerar varorna i fråga eller en del av dem, anses de icke-konsumerade varorna ha konsumerats i landskapet Åland, om köparen har ett fast driftställe i landskapet till vilket varorna i fråga levereras. Om varorna i fråga inte levereras till ett fast driftställe i landskapet Åland eller till ett fast driftställe någon annanstans, anses köparen ha konsumerat varorna i landskapet om köparen har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet i landskapet.

I denna paragraf avses med skattskyldig återförsäljare näringsidkare vars huvudsakliga verksamhet i fråga om köp av gas, el, värme och kyla är återförsäljning av nämnda produkter och vars egen förbrukning av produkterna i fråga är obetydlig.

22 §

Det som föreskrivs i 3 mom. tillämpas inte om den särskilda ordning som avses i 97 § i mervärdesskattelagen används vid importen.

De särskilda ordningar som avses i 12 a kap. i mervärdesskattelagen

25 b §

Trots vad som föreskrivs i 133 d och 133 k § i mervärdesskattelagen ska de bestämmelser som gäller de särskilda ordningar som avses i de paragraferna tillämpas också när en skattskyldig som använder den särskilda ordningen till andra än näringsidkare säljer sådana tjänster som när 5 kap. i mervärdesskattelagen och 7 § i denna lag tillämpas på landskapet Åland ska anses ha blivit sålda i landskapet. Detta ska dock inte tillämpas på den särskilda ordning som avses i 133 k § i mervärdesskattelagen, om den i 133 l § i den lagen avsedda identifieringsmedlemsstaten är Finland.

Trots vad som föreskrivs i 133 r § i mervärdesskattelagen ska de bestämmelser som gäller den särskilda ordning som avses i den paragrafen tillämpas också när en skattskyldig som använder den särskilda ordningen bedriver distansförsäljning av varor som importeras till landskapet Åland från en plats utanför gemenskapen.

Om identifieringsmedlemsstaten för en skattskyldig som använder någon av de särskilda ordningar som avses i 1 och 2 mom. är en annan medlemsstat än Finland ska, med avvikelse från vad som föreskrivs i de momenten och trots vad som föreskrivs i 133 h § 4 mom., 133 i § 2 mom., 133 o § 6 mom., 133 p § 2 mom., 133 w § 4 mom. och 133 x § 2 mom. i mervärdesskattelagen, den skattskyldige i fråga om sådan försäljning som avses i 1 och 2 mom. separat lämna deklaration enligt 133 h, 133 o eller 133 w § i mervärdesskattelagen och betala skatt enligt 133 i, 133 p eller 133 x § i den lagen till Finland.

Vid tillämpning av 133 e § 2 mom. och 133 l § 4 mom. i mervärdesskattelagen på situationer som avses i 1 mom. i denna paragraf anses Finland vara konsumtionsmedlemsstat.

Vid tillämpning av 133 s § 5 mom. i mervärdesskattelagen på situationer som avses i 2 mom. i denna paragraf anses Finland vara konsumtionsmedlemsstat.

25 c §

På en skattskyldig som har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har ett fast driftställe på Åland tillämpas inte 134 n § 1 mom. i mervärdesskattelagen.

25 d §

Trots vad som föreskrivs i 25 b § 1 mom. ska de särskilda ordningar som avses i 133 d och 133 k § i mervärdesskattelagen inte tillämpas på försäljning av sådana tjänster som avses i 25 b § 1 mom., om säljaren har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har ett fast driftställe i landskapet Åland eller någon annanstans i Finland och identifieringsmedlemsstaten är en annan medlemsstat än Finland.

25 e §

Trots vad som föreskrivs i 25 b § 1 och 2 mom. och i 133 j och 133 z § i mervärdesskattelagen har en skattskyldig som använder någon av de särskilda ordningar som avses i 133 d eller 133 r § i den lagen och som har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har ett fast driftställe i landskapet Åland rätt till avdrag enligt 10 kap. i den lagen och återbäring enligt 131 § i den lagen.

Denna lag träder i kraft den 20 .

Denna lag tillämpas när skyldighet att betala skatt har uppkommit den dag lagen träder i kraft eller därefter. Om skyldigheten att betala skatt har uppkommit före ikraftträdandet av denna lag, tillämpas de bestämmelser som gällde vid ikraftträdandet.

3.

Lag

om ändring av 15 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ (768/2016) 15 § 6 mom., sådant det lyder i lag 56/2018, som följer:

15 §

Ändring av skatteperioden då förutsättningar saknas

Skatteförvaltningen kan i fråga om en mervärdesskatteskyldig eller betalare bestämma att kalendermånaden ska betraktas som skatteperiod vid mervärdesbeskattningen, i stället för kalenderåret eller kalenderårskvartalet, från ingången av det kalenderår under vilket beslutet meddelas, om

1) den skattskyldige eller betalaren väsentligt försummar eller på en grund som avses i 26 § 3 mom. i lagen om förskottsuppbörd eller någon annan motsvarande grund kan antas väsentligt försumma sina i 2 mom. i den paragrafen avsedda skyldigheter vid beskattningen eller de skyldigheter som följer av lagen om inkomstdatasystemet (53/2018), eller

2) den skattskyldige eller betalaren eller, om det gäller ett samfund eller en sammanslutning, någon i dess ledning har meddelats näringsförbud enligt lagen om näringsförbud (1059/1985).

Denna lag träder i kraft den 20 .

Helsingfors den 25 februari 2021

Statsminister

Sanna Marin

Finansminister Matti Vanhanen

1.

Lag

om ändring av mervärdesskattelagen

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i mervärdesskattelagen (1501/1993) mellanrubriken före 19 a §, sådan den lyder i lag 453/2005,

ändras 9 § 2 mom., 18 b § 1 mom., 19 a och b §, 26 a § 3 mom., 63 § 2 mom., 63 a § och mellanrubriken före den, 63 b och 69 i §, 72 b § 3–6 mom., 94 § 1 mom. 24 punkten, 100 a § 1 mom., 101 b § 1 mom., 131 § 1 mom. 1 punkten, rubriken för 12 a kap., 133 d § och mellanrubriken före den, 133 e, 133 g och 133 h §, 133 i § 1 mom., 133 j §, 133 k § och mellanrubriken före den, 133 l–133 o §, 133 p § 1 mom., 133 q §, 134 § och mellanrubriken före den, 134 b §, 134 c § 2 mom., 134 e § 1 mom., 134 f, 134 i–134 l och 134 n–134 r §, 209 a §, 209 b § 2 mom., 209 e § 2 mom., 209 f § 2 mom. och 209 j §,

sådana de lyder, 9 § 2 mom. och 72 b § 4 mom. i lag 886/2009, 18 b § 1 mom. i lagarna 1767/1995, 399/2012 och 1113/2019, 19 a § i lag 453/2005, 19 b § i lag 1061/2007, 26 a § 3 mom. och 63 § 2 mom. i lag 1113/2019, 63 a § i lagarna 1486/1994, 915/2001, 935/2004, 886/2009 och 1392/2010 och mellanrubriken före den i lag 1486/1994, 63 b § i lagarna 1486/1994, 935/2004, 886/2009 och 1392/2010, 69 i § i lag 545/2018, 72 b § 3 och 6 mom. i lag 1767/1995, 72 b § 5 mom. och 94 § 1 mom. 24 punkten i lag 1392/2010, 100 a § 1 mom. och 101 b § 1 mom. i lag 523/2017, 131 § 1 mom. 1 punkten, rubriken för 12 a kap., 133 d § och mellanrubriken före den, 133 g och 133 h §, 133 i § 1 mom. och 133 k § och mellanrubriken före den, 133 l–133 o §, 133 p § 1 mom., 134 § och mellanrubriken före den, 134 c § 2 mom., 134 e § 1 mom., 134 i, 134 k, 134 n, 134 o och 134 q § i lag 505/2014, 133 e i lagarna 505/2014 och 545/2018, 133 j § i lag 971/2002, 133 q § och 134 b § i lagarna 505/2014 och 773/2016, 134 f § i lagarna 23/2018 och 342/2019, 134 j, 134 p och 134 r § i lag 342/2019, 134 l § i lag 773/2016, 209 a § i lagarna 399/2012 och 505/2014, 209 b § 2 mom. i lag 1064/2016, 209 e § 2 mom., 209 f § 2 mom. och 209 j § i lag 399/2012, samt

fogas till lagen nya 16 b och 19 c § samt en ny mellanrubrik före 19 c §, nya 19 d och 60 b §, en ny mellanrubrik före 63 b §, till 63 c §, sådan den lyder i lag 113/2019, ett nytt 4 mom., till lagen en ny 69 m § och en ny mellanrubrik före den, till 72 b §, sådan den lyder i lagarna 1486/1994, 1767/1995, 886/2009, 1392/2010 och 1113/2019, ett nytt 7 mom., till lagen nya 97–99 §, i stället för de 97–99 § som upphävts genom lag 1218/1994, och en ny mellanrubrik före dem, till lagen nya 133 r–133 y §, i stället för de 133 r–133 y § som upphävts genom lag 505/2014, och en ny mellanrubrik före dem, till lagen en ny 133 w § samt nya 133 x och 133 y §, i stället för de 133 x och 133 y § som upphävts genom lag 505/2014, till lagen en ny 133 z §, en ny 134 m §, i stället för den 134 m § som upphävts genom lag 505/2014, till lagen nya 134 s, 134 t och 137 a §, till 209 b §, sådan den lyder i lagarna 399/2012 och 1064/2016, ett nytt 5 mom. och till lagen en ny 209 u § som följer:

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

9 §

9 §

Säljaren är dock alltid skattskyldig, om

Säljaren är dock alltid skattskyldig, om

Gällande lydelse

- 1) köparen är en utlänning som inte här har ett fast driftställe och inte finns upptagen i registret över mervärdesskattskyldiga,
 - 2) köparen är en privatperson,
 - 3) det är fråga om försäljning av varor som avses i 63 a §, eller
 - 4) det är fråga om persontransporttjänster eller tjänster som avses i 69 d §.
-

2 kap.

Skattskyldighet

18 b §

En vara anses inte ha blivit såld så som avses i 18 a § om näringsidkaren eller någon annan för hans räkning överför varan

- 1) för en värdering eller arbetsprestation som säljs åt näringsidkaren och som ska utföras på varan i den stat där transporten upphör och varan efter värderingen eller arbetet återbördas till honom i Finland,
 - 2) temporärt för försäljning av hans tjänster,
 - 3) temporärt i ett syfte som skulle berättiga till tillämpning av förfarandet för temporär import med fullständig befrielse från importtullar, om det vore fråga om import från en stat utanför gemenskapen,
 - 4) för sådan försäljning som nämns i 63 d §, eller
 - 5) för genomförande av sådan försäljning som nämns i 63 § 3 mom., 63 b, 70, 72 a eller 72 d §.
-

Överlåtelse av rörelse helt eller delvis

Föreslagen lydelse

- 1) köparen är en utlänning som inte har ett fast driftställe *i Finland* och inte finns upptagen i registret över mervärdesskattskyldiga,
 - 2) köparen är en privatperson,
 - 3) det är fråga om sådan försäljning av varor som avses i 19 a §, eller
 - 4) det är fråga om persontransporttjänster eller tjänster som avses i 69 d §.
-

2 kap.

Skattskyldighet

16 b §

Skyldigheten att betala skatt på sådan försäljning varor som avses i 19 b § för den näringsidkare som möjliggör försäljningen och på den försäljning som den näringsidkaren bedriver för köparen uppkommer vid den tidpunkt när köparens betalning godkänns.

18 b §

En vara anses inte ha blivit såld så som avses i 18 a § om näringsidkaren eller någon annan för hans räkning överför varan *till en annan medlemsstat*

- 1) för en värdering eller arbetsprestation som säljs åt näringsidkaren och ska utföras på varan i den stat där transporten upphör och varan efter värderingen eller arbetet återbördas till honom i Finland,
 - 2) temporärt för försäljning av hans tjänster,
 - 3) temporärt i ett syfte som skulle berättiga till tillämpning av förfarandet för temporär import med fullständig befrielse från importtullar, om det var fråga om import från en stat utanför gemenskapen,
 - 4) för sådan försäljning som nämns i 63 d §, eller
 - 5) för genomförande av sådan försäljning som nämns i 63 § 3 mom. *eller i 19 a, 70, 72 a eller 72 d §.*
-

(mellanrubrik upphävs)

Gällande lydelse

19 a §

Som försäljning betraktas inte sådan överlåtelse av varor och tjänster i samband med att en rörelse överläts helt eller delvis som sker till den som fortsätter rörelsen och denne tar i bruk de överlåtna varorna och tjänsterna för ett ändamål som berättigar till avdrag.

Som försäljning betraktas inte heller överlåtelse av varor och tjänster i samband med en konkurs, om överlåtelsen under de förutsättningar som anges i 1 mom. sker till konkursboet, vilket fortsätter rörelsen.

Om den som fortsätter rörelsen tar i bruk de överlåtna varorna och tjänsterna för ett ändamål som endast delvis berättigar till avdrag, tillämpas 1 och 2 mom. endast till den del de överlåtna varorna och tjänsterna tas i bruk för ett ändamål som berättigar till avdrag.

En i 1–3 mom. avsedd person som fortsätter rörelsen anses vara efterträdare till överlåtaren.

Föreslagen lydelse

19 a §

Med **gemenskapsintern distansförsäljning av varor** avses försäljning där säljaren eller någon annan för säljarens räkning transporterar varor till köparen från en medlemsstat till en annan.

Med **distansförsäljning av varor som importeras** avses försäljning där säljaren eller någon annan för säljarens räkning transporterar varor från en stat utanför gemenskapen till en köpare i någon medlemsstat.

En vara anses transporterad av säljaren eller för säljarens räkning också när säljaren indirekt deltar i transporten av varan.

Det är fråga om distansförsäljning om

1) köparen av varan är en privatperson, en näringsidkare vars verksamhet inte i det egna landet till någon del berättigar till avdrag eller återbäring, en juridisk person som inte är näringsidkare eller en näringsidkare som i det egna landet omfattas av förfarandet med schablonberäknad kompensation för primärproduktion,

2) något annat förvärv än ett som görs av en privatperson som avses i 1 punkten inte utgör ett gemenskapsinternt förvärv enligt 26 c § 2 och 3 mom. eller 26 f § eller motsvarande bestämmelser i en annan medlemsstat,

3) varan inte är ett nytt transportmedel som avses i 26 d §,

4) säljaren inte installerar eller monterar varorna i den medlemsstat där transporten avslutas,

5) försäljningen inte i Finland eller i någon annan medlemsstat omfattas av ett förfarande som avses i 79 a § eller något motsvarande förfarande,

6) det inte är frågan om försäljning av el, försäljning av gas som levereras genom ett naturgasnät som finns inom unionens territorium eller genom ett nät som är anslutet till ett sådant naturgasnät eller försäljning av värme och kyla som levereras genom ett nät för värme och kyla.

Försäljning av punktskattepliktiga varor är distansförsäljning endast när köparen är en privatperson.

Gällande lydelse

19 b §

På överlåtelse av en fastighet i samband med överlåtelse av rörelse helt eller delvis tillämpas vad som bestäms i 121 i §.

26 a §

Ett förvärv av en vara betraktas inte som ett gemenskapsinternt förvärv om det är fråga om sådan försäljning som nämns i 63 § 3 mom., 63 a eller 63 e §.

Föreslagen lydelse

19 b §

Om en näringsidkare genom att använda en marknadsplats, en plattform, en portal eller ett motsvarande elektroniskt gränssnitt för en annan näringsidkare möjliggör försäljning av varor anses den förstnämnda näringsidkaren ha sålt varorna till köparen och den andra näringsidkaren ha sålt dem till den förstnämnda näringsidkaren, under förutsättning att det är fråga om

1) distansförsäljning av varor som importeras och varorna ingår i försändelser med ett verkligt värde på högst 150 euro, eller

2) en näringsidkare som inte är etablerad i gemenskapen som säljer varor till någon annan än en näringsidkare i Finland eller i någon annan medlemsstat.

Överlåtelse av rörelse helt eller delvis

19 c §

Som försäljning betraktas inte sådan överlåtelse av varor och tjänster i samband med att en rörelse överläts helt eller delvis som sker till den som fortsätter rörelsen och denne tar i bruk de överlåtna varorna och tjänsterna för ett ändamål som berättigar till avdrag.

Som försäljning betraktas inte heller överlåtelse av varor och tjänster i samband med en konkurs, om överlåtelsen under de förutsättningar som anges i 1 mom. sker till konkursboet, vilket fortsätter rörelsen.

Om den som fortsätter rörelsen tar i bruk de överlåtna varorna och tjänsterna för ett ändamål som endast delvis berättigar till avdrag, tillämpas 1 och 2 mom. endast till den del de överlåtna varorna och tjänsterna tas i bruk för ett ändamål som berättigar till avdrag.

En i 1–3 mom. avsedd person som fortsätter rörelsen anses vara efterträdare till överlåtaren.

19 d §

På överlåtelse av en fastighet i samband med överlåtelse av rörelse helt eller delvis tillämpas vad som föreskrivs i 121 i §.

26 a §

Ett förvärv av en vara betraktas inte som ett gemenskapsinternt förvärv om det är fråga om sådan försäljning som nämns i 63 § 3 mom. eller i 19 a eller 63 e §.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

Vissa andra varor och tjänster

Vissa andra varor och tjänster

60 b §

Skatt betalas inte på sådan försäljning av varor som avses i 19 b § 2 punkten till en näringsidkare som möjliggör försäljning av varor genom att använda en marknadsplats, en plattform, en portal eller ett motsvarande elektroniskt gränssnitt.

5 kap.

5 kap.

Försäljning och gemenskapsinterna förvärv i Finland

Försäljning och gemenskapsinterna förvärv i Finland

63 §

63 §

En vara som ska transporteras till köparen har sålts i Finland om den finns här i landet när säljaren eller någon annan inleder transporten, om inte något annat föreskrivs i 3 mom. eller i 63 a, 63 b eller 63 e §. En vara har också sålts i Finland om den finns utanför gemenskapen när transporten inleds, om säljaren för in den i Finland för att sälja den här i landet.

En vara som ska transporteras till köparen har sålts i Finland om den finns här i landet när säljaren eller någon annan inleder transporten, om inte något annat föreskrivs i 3 mom. eller i 63 a eller 63 e §. En vara har också sålts i Finland om den finns utanför gemenskapen när transporten inleds, om säljaren för in den i Finland för att sälja den här i landet.

Distansförsäljning

Distansförsäljning av varor

63 a §

63 a §

En vara anses bli såld i Finland också om säljaren eller någon annan för säljarens räkning transporterar varan från en annan medlemsstat till Finland. En vara anses ha blivit transporterad från en annan medlemsstat också då transporten börjar i en stat utanför gemenskapen, om transporten sker via den medlemsstat till vilken varan har importerats.

Om inte något annat anges i 69 m § sker gemenskapsintern distansförsäljning av varor i Finland om transporten av varan till köparen avslutas i Finland.

Sådan distansförsäljning av varor som importeras där importen sker i någon annan medlemsstat sker i Finland om transporten av varan till köparen avslutas i Finland.

Paragrafens 1 mom. tillämpas endast om varans köpare är en person vars förvärv inte enligt 26 c och 26 f §§ utgör ett gemenskapsinternt förvärv.

Sådan distansförsäljning av varor som importeras som ska anmälas enligt den särskilda ordning som avses i 133 r § och där importen sker i Finland, sker i Finland om transporten av varan till köparen avslutas i Finland.

Paragrafens 1 mom. tillämpas inte till den del den i 1 och 2 mom. nämnda försäljningen till Finland uppgår till högst 35 000 euro per kalenderår, utan skattens andel, med undantag

Gällande lydelse

för sådan försäljning som nämns i 5 och 6 mom., om denna försäljning under föregående år sammanlagt har uppgått till högst 35 000 euro.

Paragrafens 1 mom. tillämpas dock oberoende av försäljningsbeloppet, om säljaren till myndigheterna i den stat där transporten inleds har inlämnat en ansökan om att den i denna paragraf nämnda försäljningen skall beskattas i den stat där transporten avslutas i stället för i den stat där den inleds.

Vad som stadgas ovan i denna paragraf tillämpas inte

1) på försäljning av sådana nya transportmedel som avses i 26 d §,

2) på försäljning av varor som säljaren installerar eller monterar i Finland,

3) på försäljning av varor på vilka i den stat där transporten börjat har tillämpats ett förfarande som motsvarar det förfarande som avses i 79 a §, eller

4) på försäljning av el, sådan gas som levereras genom ett naturgasnät som finns inom unionens territorium eller genom ett nät som är anslutet till ett sådant naturgasnät samt värme och kyla som levereras genom ett nät för värme och kyla.

Paragrafens 1 mom. tillämpas på försäljning av accispliktiga varor endast om köparen är en privatperson. På sådan försäljning tillämpas 1 mom. oberoende av försäljningsbeloppet.

63 b §

En vara anses inte bli såld i Finland om säljaren eller någon annan för säljarens räkning transporterar varan från Finland till en annan medlemsstat.

Paragrafens 1 mom. tillämpas endast om köparen är

1) en näringsidkare vars verksamhet inte i den egna staten till någon del berättigar till avdrag eller återbäring,

2) en juridisk person som inte är näringsidkare,

3) en näringsidkare på vilken i den egna staten tillämpas förfarandet med schablonkompensation för primärproduktion, eller

4) en privatperson.

Föreslagen lydelse

Hänförande av transport vid försäljning genom att använda ett elektroniskt gränssnitt

63 b §

När en näringsidkare som möjliggör försäljning anses sälja varor till köparen i enlighet med 19 b §, ska detta betraktas som försäljning av varor med transport.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

Paragrafens 1 mom. tillämpas dock endast om köparens gemenskapsinterna förvärv enligt 2 mom. 1-3 punkten inte överstiger den undre gränsen för skatteplikt för gemenskapsinterna förvärv, sådan denna gräns tillämpas i medlemsstaten i fråga, och han inte har ansökt om att bli skattskyldig för sina förvärv.

Paragrafens 1 mom. tillämpas bara till den del försäljningen enligt 1-3 mom. till den stat där varutransporten upphör överstiger den undre gräns som tillämpas i staten i fråga, om denna försäljning under föregående år sammanlagt högst har uppgått till den undre gränsen.

Paragrafens 1 mom. tillämpas dock oberoende av försäljningsbeloppet, om säljaren har gjort en ansökan enligt 6 mom. till Skatteförvaltningen.

Skatteförvaltningen beslutar på ansökan av säljaren att sådan försäljning av varor som nämns i denna paragraf ska beskattas i den stat där transporten upphör i stället för i Finland, även om försäljningsbeloppet blir lägre än den undre gräns som nämns i 4 mom. Beslutet är i kraft under den tid säljaren uppgett i sin ansökan, dock minst två kalenderår.

Vad som stadgas ovan i denna paragraf tillämpas inte på

1) försäljning av sådana nya transportmedel som avses i 26 d §,

2) försäljning av varor som säljaren installerar eller monterar i den stat där transporten upphör,

3) försäljning av varor på vilka har tillämpats ett förfarande som avses i 79 a §, eller

4) försäljning av el, sådan gas som levereras genom ett naturgasnät som finns inom unionens territorium eller genom ett nät som är anslutet till ett sådant naturgasnät samt värme och kyla som levereras genom ett nät för värme och kyla.

Paragrafens 1 mom. tillämpas på försäljning av accispiktiga varor endast om köparen är en privatperson. På sådan försäljning tillämpas 1 mom. oberoende av försäljningsbeloppet.

63 c §

63 c §

Paragrafen tillämpas inte på försäljningar av varor enligt 19 b §.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

69 i §

Radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster och teletjänster som överläts till andra än näringsidkare ska anses vara sålda i Finland när tjänsterna överläts till en köpare som är etablerad i Finland eller som är bosatt eller stadigvarande vistas i Finland.

Det som föreskrivs i 1 mom. tillämpas inte om

1) säljaren har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har ett fast driftställe endast i en medlemsstat i gemenskapen,

2) tjänsterna överläts till någon annan än en näringsidkare, som är etablerad i någon annan medlemsstat än den medlemsstat som avses i 1 punkten eller är bosatt eller stadigvarande vistas i någon annan medlemsstat än den medlemsstat som avses i 1 punkten, och

3) det sammanlagda värdet, exklusive mervärdesskatt, av de överlåtelser som avses i 2 punkten överstiger under innevarande kalenderår inte 10 000 euro, och gjorde det inte heller under det föregående kalenderåret.

Om det tröskelvärde som avses i 2 mom. 3 punkten överskrids under ett kalenderår ska 2 mom. inte tillämpas från och med den tidpunkten.

En säljare som har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet i Finland eller har ett fast driftställe i Finland har emellertid rätt att välja att försäljningslandet för de tjänster som avses i 2 mom. ska fastställas i enlighet med 1 mom. Valet är i kraft under minst två kalenderår. På en säljare som har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har ett fast driftställe i någon annan medlemsstat än Finland tillämpas motsvarande bestämmelser som gäller i etableringsmedlemsstaten.

69 i §

Om inte något annat anges i 69 m § har en radio- och televisionssändning, elektroniska tjänst eller teletjänst som överlåtits till någon annan än en näringsidkare sålts i Finland, om tjänsten överläts till en köpare som är etablerad i Finland eller är bosatt eller stadigvarande vistas i Finland.

Tröskelvärde för distansförsäljning samt för radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster och teletjänster

69 m §

Vad som anges i 63 a § 1 mom. och 69 i § tillämpas inte om

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

1) säljaren har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har ett fast driftställe i endast en medlemsstat,

2) tjänsterna överläts till någon annan än en näringsidkare som är etablerad i någon annan medlemsstat än den som avses i 1 punkten eller är bosatt eller stadigvarande vistas i någon annan medlemsstat än den medlemsstat som avses i 1 punkten,

3) varorna transporteras till någon annan medlemsstat än den som avses i 1 punkten, och

4) det sammanlagda värdet, exklusive mervärdesskatt, av de försäljningar som avses i 2 och 3 punkten under innevarande kalenderår inte överstiger 10 000 euro, och inte heller gjorde det under det föregående kalenderåret.

Om det tröskelvärde som avses i 1 mom. 4 punkten överskrids under ett kalenderår ska 1 mom. inte tillämpas från och med den tidpunkten.

En säljare som säljer varor vars transport inleds i Finland, eller som för de tjänsters del som avses i 69 i § i Finland har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har ett fast driftställe i Finland, har emellertid rätt att välja att försäljningslandet ska bestämmas i enlighet med 63 a och 69 i § och motsvarande bestämmelser i andra medlemsstater. Valet är i kraft under minst två kalenderår. Försäljningslandet bestäms i enlighet med 63 a och 69 i § även när en säljare som säljer varor vars transport inleds i en annan medlemsstat än Finland, eller som för de tjänsters del som avses i detta moment har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har ett fast driftställe i någon annan medlemsstat, gör motsvarande val i enlighet med bestämmelserna i den medlemsstaten.

72 b §

Det är dock inte fråga om gemenskapsintern försäljning i de fall då köparen är en sådan person som avses i 63 b § 2 mom. 1-3 punkten

1) vars förvärv inte överstiger den undre gränsen för skatteplikten för gemenskapsinterna förvärv, sådan den tillämpas i medlemsstaten i fråga, och personen inte har ansökt om att bli skattskyldig för sina förvärv, eller

72 b §

Det är dock inte fråga om gemenskapsintern försäljning när

1) köparen är en näringsidkare vars verksamhet inte i det egna landet till någon del berättigar till avdrag eller återbäring, en juridisk person som inte är näringsidkare eller en näringsidkare som i det egna landet omfattas

Gällande lydelse

2) vars förvärv inte med stöd av en bestämmelse som i medlemsstaten i fråga motsvarar 26 c § 3 mom. utgör ett skattepliktigt gemenskapsinternt förvärv.

Försäljningen av nya transportmedel som avses i 26 d § betraktas som gemenskapsintern försäljning även när det är fråga om en situation som avses i 3 mom. eller när köparen är en enskild person.

Försäljning av en vara betraktas inte som gemenskapsintern försäljning, om det förfarande som avses i 79 a § har tillämpats på försäljningen eller om det är fråga om försäljning av el, sådan gas som levereras genom ett naturgasnät som finns inom unionens territorium eller genom ett nät som är anslutet till ett sådant naturgasnät, eller värme och kyla som levereras genom ett nät för värme och kyla.

Som gemenskapsförsäljning betraktas också överföringar av varor enligt 18 a §.

94 §

Skattefri är import av följande varor

24) varor vilkas totala värde är högst 22 euro, med undantag av tobaksprodukter, alkohol, alkoholdrycker och parfymer.

Föreslagen lydelse

av förfarandet med schablonberäknad kompensation för primärproduktion, eller

2) köparens förvärv inte med stöd av en bestämmelse som i medlemsstaten i fråga motsvarar 26 c § 3 mom. utgör ett skattepliktigt gemenskapsinternt förvärv.

Det som anges i 3 mom. 1 punkten tillämpas endast om förvärven inte överstiger den undre gränsen för skatteplikten för gemenskapsintern förvärv, sådan den tillämpas i medlemsstaten i fråga, och köparen inte har ansökt om att bli skattskyldig för sina förvärv.

Försäljningen av nya transportmedel som avses i 26 d § betraktas som gemenskapsintern försäljning även när det är fråga om en situation som avses i 3 mom. eller när köparen är en privatperson.

Försäljning av en vara betraktas inte som gemenskapsintern försäljning, om det förfarande som avses i 79 a § har tillämpats på försäljningen eller om det är fråga om försäljning av el, försäljning av gas som levereras genom ett naturgasnät som finns inom unionens territorium eller genom ett nät som är anslutet till ett sådant naturgasnät eller försäljning av värme och kyla som levereras genom ett nät för värme och kyla.

Som *gemenskapsintern* försäljning betraktas också överföringar av varor enligt 18 a §.

94 §

Skattefri är import av följande varor

24) varor *i fråga om vilka den mervärdesskatt som betalas på försäljningen ska deklarerar i den särskilda ordning som avses i 133 r § om det individuella registreringsnummer som tilldelats den skattskyldige för användning av den särskilda ordningen har anmälts till Tullen senast när importanmälan lämnas.*

Specialarrangemang för deklaration och betalning av skatt

97 §

Den som visar upp varor för Tullen för mottagarens räkning har rätt att använda det för-

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

farande för betalning och deklaration av skatter som avses i 98 och 99 § (specialarrangemang) om,

1) de varor som importeras ingår i en försändelse med ett verkligt värde på högst 150 euro,

2) den skattskyldige är den person som varorna är avsedda för och denne inte har förts in i registret över mervärdesskattskyldiga

3) den särskilda ordning som avses i 133 r § inte tillämpas på importen och försäljningen av varorna,

4) transporten av varorna avslutas i Finland, och

5) varorna inte är punktskattepliktiga.

Varorna anses bli uppvisade för Tullen för mottagarens räkning om den som visar upp varorna för Tullen anmäler sin avsikt att använda specialarrangemanget och ta ut mervärdesskatt av den person som varorna är avsedda för.

98 §

Den som använder specialarrangemanget ska

1) av den skattskyldige ta ut den mervärdesskatt som ska betalas på importen av varan,

2) säkerställa att den skattskyldige betalar skatten till sitt rätta belopp, och

3) deklarerar och betala den uttagna mervärdesskatten till Tullen.

Skattedeklarationen ska lämnas elektroniskt och beloppet för den mervärdesskatt som tagits ut ska anmälas i deklarationen.

Tullen meddelar närmare om de uppgifter som ska anmälas i skattedeklarationen och om hur deklarationen ska lämnas och skatten betalas.

Utöver det som föreskrivs i bokföringslagen ska den som använder specialarrangemanget ordna sin bokföring så, att riktigheten i skattedeklarationerna för de skatter som tagits ut av de skattskyldiga kan verifieras utifrån den. Bokföringen ska på uppmaning av Tullen lämnas elektroniskt till Tullen för kontroll. Tullen får meddela närmare om hur uppgifterna ska lämnas.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

99 §

Den som använder specialarrangemanget kan lämna en skattedeklaration som avses i 98 § och betala skatten per kalendermånad om

1) personen är ett sådant direkt ombud som avses i artikel 18.1 i tullkodexen och har lämnat Tullen en generell borgensförbindelse som säkerhet för tull- och skatteskulder, eller är ett sådant indirekt ombud som avses i den bestämmelsen, och

2) Tullen har beviljat personen anstånd med betalning enligt artikel 110 i tullkodexen.

En deklaration lämnas kalendermånadsvis för de importörer som omfattas av specialarrangemanget för vilka skyldigheten att betala skatt enligt 87 § har uppkommit under kalendermånaden och för vilka den skatten har tagits ut av den skattskyldige. Deklarationen ska lämnas och skatten betalas senast den sista dagen i den kalendermånad som följer på kalendermånaden i fråga.

100 a §

Skatteförvaltningen kan till den del det är fråga om sådan import av en vara som omfattas av dess beskattningsbehörighet bestämma att det särskilda förfarandet enligt 2 mom. ska tillämpas på en skattskyldigs import under *en föreskriven tid* om högst 36 månader, om den skattskyldige under de 12 månader som föregår den tiden, på en grund enligt 26 § 3 mom. i lagen om förskottsuppbörd väsentligen försummat eller på någon annan motsvarande grund kan antas väsentligen försumma sina skyldigheter enligt 2 mom. i den paragrafen, eller om den skattskyldige under den föreskrivna tiden återkommande eller allvarligt brutit mot tullagstiftningen.

100 a §

Skatteförvaltningen kan till den del det är fråga om sådan import av en vara som omfattas av dess beskattningsbehörighet bestämma att det särskilda förfarandet enligt 2 mom. ska tillämpas på en skattskyldigs import under högst 36 månader, om *det* under de 12 *föregående månaderna hänt att*

1) den skattskyldige väsentligt har försummat eller på en grund som avses i 26 § 3 mom. i lagen om förskottsuppbörd eller någon annan motsvarande grund kan antas väsentligt försumma sina i 2 mom. i den paragrafen avsedda skyldigheter vid beskattningen,

2) den skattskyldige upprepade gånger eller allvarligt har brutit mot tullagstiftningen, eller

3) den skattskyldige eller, om den skattskyldige är ett samfund eller en sammanslutning, någon i dess ledning har meddelats näringsförbud enligt lagen om näringsförbud (1059/1985).

101 b §

Vid sådan mervärdesbeskattning av varuimport som Tullen ansvarar för i enlighet med 160 § 1 och 2 mom. är det minsta skattebelopp som tas ut eller indrivs 5 euro.

101 b §

Vid sådan mervärdesbeskattning av varuimport som Tullen ansvarar för i enlighet med 160 § 1 och 2 mom. är det minsta *belopp* som *indrivs* 5 euro. *Indrivning kan dock vidtas om*

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

det hos en och samma betalningsskyldiga blivit flera betalningar oindrivna på grund av ett räknefel eller annat misstag som begåtts av Tullen, den betalningsskyldige eller någon annan berörd eller av någon annan orsak eller om det annars finns särskilda skäl för indrivning.

131 §

En näringsidkare har rätt att få återbäring för den skatt som inkluderats i ett förvärv av en vara eller tjänst, om förvärvet har samband med

1) verksamhet som är skattefri enligt 38 c, 56 eller 58 §, 59 § 4 punkten, 70, 70 b, 71, 72, 72 a–72 e eller 72 h §,

131 §

En näringsidkare har rätt att få återbäring för den skatt som inkluderats i ett förvärv av en vara eller tjänst, om förvärvet har samband med

1) verksamhet som är skattefri enligt 56 eller 58 §, 59 § 4 punkten eller 60 b, 70, 70 b, 71, 72, 72 a–72 e eller 72 h §,

12 a kap.

Särskilda ordningar för radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster och teletjänster

En särskild ordning som ska tillämpas på skattskyldiga som inte är etablerade inom gemenskapen

133 d §

En skattskyldig som inte är etablerad inom gemenskapen har rätt att använda den särskilda ordning som avses i denna paragraf och i 133 e–133 j §, om den skattskyldige säljer radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster eller teletjänster till någon annan än en näringsidkare som är etablerad inom gemenskapen eller är bosatt eller stadigvarande vistas inom gemenskapen.

133 e §

Med skattskyldig som inte är etablerad inom gemenskapen avses vid tillämpning av detta kapitel en näringsidkare som inte har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har ett fast driftställe inom gemenskapen.

Som identifieringsmedlemsstat anses vid tillämpning av den särskilda ordningen enligt 133 d § den medlemsstat som en skattskyldig

12 a kap.

Särskilda ordningar för försäljning av tjänster, distansförsäljning av varor och vissa varuförsäljningar genom användning av elektroniska gränssnitt

En särskild ordning för tjänsteförsäljare som inte är etablerade inom gemenskapen

133 d §

En i 133 e § 1 mom. avsedd skattskyldig som inte är etablerad inom gemenskapen har rätt att använda den särskilda ordning som avses i denna paragraf och i 133 f–133 j §, om den skattskyldige säljer tjänster till andra än näringsidkare inom gemenskapen.

133 e §

Med skattskyldig som inte är etablerad inom gemenskapen avses vid tillämpningen av detta kapitel en näringsidkare som inte har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har ett fast driftställe inom gemenskapen.

Vid tillämpningen av de bestämmelser som gäller den särskilda ordning som avses i 133 d § avses med

Gällande lydelse

som inte är etablerad inom gemenskapen kontaktar för att anmäla när verksamhet enligt 133 d § inleds.

Med *konsumtionsmedlemsstat* avses den medlemsstat där radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster eller teletjänster utförs enligt artikel 58 i mervärdesskattedirektivet.

133 g §

En i 133 f § 1 mom. avsedd skattskyldig införs i ett identifieringsregister och tilldelas ett individuellt identifieringsnummer. Skatteförvaltningen meddelar på elektronisk väg den skattskyldige identifieringsnumret.

En skattskyldig avregistreras, om

- 1) den skattskyldige meddelar att den inte längre utför radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster eller teletjänster,
- 2) det på annat sätt kan antas att den skattepliktiga verksamheten har upphört,
- 3) den skattskyldige inte längre uppfyller kraven för att få använda den särskilda ordningen, eller om
- 4) den skattskyldige ständigt bryter mot reglerna i den särskilda ordningen.

En skattskyldig som inte är etablerad inom gemenskapen och har valt en annan medlemsstat än Finland som identifieringsmedlemsstat samt som av denna anledning har införts i denna medlemsstats identifieringsregister ska också införas i det register som avses i 1 mom.

133 h §

En skattskyldig som inte är etablerad inom gemenskapen och vars identifieringsmedlemsstat är Finland ska på elektronisk väg avge skattedeklaration för varje skatteperiod, oberoende av om radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster eller teletjänster har sålts under skatteperioden eller inte. Deklarationen ska avges till Skatteförvaltningen.

I skattedeklarationen ska uppges

- 1) den skattskyldiges identifieringsnummer,

Föreslagen lydelse

1) *identifieringsmedlemsstat* den medlemsstat där den skattskyldige anmäler att den använder denna särskilda ordning,

2) *konsumtionsmedlemsstat* den medlemsstat där tjänsten enligt kapitel 3 i avdelning V i mervärdesskattedirektivet tillhandahålls.

133 g §

En i 133 f § 1 mom. avsedd skattskyldig införs i ett särskilt identifieringsregister och tilldelas ett individuellt *registreringsnummer för användning av den särskilda ordning som avses i 133 d §*. Skatteförvaltningen underrättar den skattskyldige om *registreringsnumret* på elektronisk väg.

En skattskyldig avregistreras, om

- 1) den skattskyldige meddelar att den inte längre *säljer tjänster som omfattas av den särskilda ordningen*,
- 2) det på annat sätt kan antas att den skattepliktiga verksamheten har upphört,
- 3) den skattskyldige inte längre uppfyller kraven för att få använda den särskilda ordningen, eller
- 4) den skattskyldige ständigt bryter mot bestämmelserna om den särskilda ordningen.

I det register som avses i 1 mom. införs också en skattskyldig som inte är etablerad inom gemenskapen och som har valt en annan medlemsstat än Finland som identifieringsmedlemsstat *och därför* har införts i denna medlemsstats identifieringsregister. *Som individuellt registreringsnummer används det registreringsnummer som identifieringsmedlemsstaten har tilldelat den skattskyldige.*

133 h §

En skattskyldig vars identifieringsmedlemsstat är Finland ska på elektronisk väg lämna en skattedeklaration för varje skatteperiod, oberoende av om *den skattskyldige under skatteperioden har sålt tjänster som omfattas av den särskilda ordning som avses i 133 d §* eller inte. Deklarationen ska lämnas till Skatteförvaltningen.

I skattedeklarationen ska uppges

- 1) den skattskyldiges *individuella registreringsnummer*,

Gällande lydelse

2) specificerat för varje konsumtionsmedlemsstat där skatt ska betalas, det totala värdet, utan skatt, på radio- och televisionssändningarna, de elektroniska tjänsterna och tele-tjänsterna under skatteperioden, de motsva-rande *totala* skattebeloppen fördelade på skat-tesatser och den skattesats som ska tillämpas,
3) det sammanlagda beloppet av de i 2 punk-ten avsedda skatter som ska betalas.

Skatteperioden för en skattskyldig som av-ses i 1 mom. är ett kalenderkvartal. Skattede-klaration ska avges senast den 20 dagen i den kalendermånad som följer efter skatteperi-oden.

En skattskyldig som använder den särskilda ordningen och vars identifieringsmedlemsstat är en annan stat än Finland ska i fråga om skatt som ska betalas till Finland iaktta motsva-rande bestämmelser som tillämpas i identifie-ringsmedlemsstaten.

133 i §

Det i 133 h § 2 mom. 3 punkten avsedda sammanlagda beloppet av den skatt som ska redovisas för en skatteperiod ska betalas av en skattskyldig som avses i 133 h § 1 mom. sen-ast den 20 dagen i den kalendermånad som följer efter skatteperioden.

133 j §

Skattskyldiga som använder den särskilda ordningen får inte göra i 10 kap. avsedda av-drag. Däremot har sådana skattskyldiga, utan hinder av 122 § 1 mom., rätt att få den återbä-ring som avses i 122 §.

Rätten till återbäring gäller endast sådan skatt som enligt bestämmelserna i 10 kap. kunde ha dragits av, om den skattskyldige hade varit skattepliktig för sin verksamhet en-ligt lagens allmänna bestämmelser.

Föreslagen lydelse

2) specificerat för varje konsumtionsmed-lemsstat där skatt ska betalas, det totala värdet *av de under skatteperioden sålda tjänster som omfattas av den särskilda ordningen, utan skattens andel*, motsvarande skattebelopp för-delat på skattesatser, *tillämpliga skattesatser och skatternas sammanlagda belopp*,

3) det sammanlagda beloppet av de i 2 punk-ten avsedda skatter som ska betalas.

Skatteperioden för en skattskyldig som av-ses i 1 mom. är ett kalenderkvartal. Skattede-klarationen ska lämnas senast den *sista* dagen i den kalendermånad som följer efter skattepe-rioden.

En skattskyldig som använder den särskilda ordningen och vars identifieringsmedlemsstat är en annan stat än Finland ska i fråga om skatt som ska betalas till Finland iaktta de motsva-rande bestämmelser som tillämpas i identifie-ringsmedlemsstaten.

133 i §

En skattskyldig som avses i 133 h § 1 mom. ska som den skatt som redovisas för skattepe-rioden *betala det* sammanlagda skattebelopp som avses i 133 h § 2 mom. 3 punkten senast den *sista* dagen i den kalendermånad som föl-jer efter skatteperioden.

133 j §

En skattskyldig har inte rätt att med stöd av 10 kap. eller 131 § dra av eller som återbäring få skatt som ingår i förvärv som den skattskyl-dige gjort för försäljningar som omfattas av den särskilda ordning som avses i 133 d §, om inte något annat anges i 2 mom. Däremot har den skattskyldige, trots vad som föreskrivs i 122 § 1 och 2 mom. och 123 § rätt till återbä-ring enligt 122 §. Rätten till återbäring gäller skatt som skulle ha kunnat dras av enligt be-stämmelserna i 10 kap. eller erhållas som återbäring enligt 131 §.

Om en skattskyldig i Finland bedriver också verksamhet som inte omfattas av den särskilda ordningen och för vilken den skattskyldige har registrerat sig som mervärdesskattskyldig har den skattskyldige rätt att dra av eller som återbäring få den skatt som ingår i förvärv som den skattskyldige har gjort för försälj-

Gällande lydelse

Särskilda ordningar för skattskyldiga som är etablerade i en annan gemenskapsstat än konsumtionsmedlemsstaten

133 k §

En skattskyldig som inte är etablerad i konsumtionsmedlemsstaten har rätt att använda den särskilda ordning som avses i denna paragraf och i 133 l–133 q §, om den skattskyldige säljer radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster och teletjänster till andra än näringsidkare som är etablerade i konsumtionsmedlemsstaten eller som är bosatta eller stadigvarande vistas i konsumtionsmedlemsstaten.

133 l §

Med skattskyldig som inte är etablerad i konsumtionsmedlemsstaten avses en näringsidkare som har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har ett fast driftställe inom gemenskapen men som inte har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har ett fast driftställe i konsumtionsmedlemsstaten.

Som identifieringsmedlemsstat betraktas vid tillämpning av en särskild ordning som avses i 133 k § den medlemsstat där den skattskyldige har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller, om den skattskyldige inte

Föreslagen lydelse

ningar som omfattas av den särskilda ordningen i enlighet med 10 kap. eller 131 §. Skatt som ska avdras anmäls i den deklaration som avses i 16 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

Särskild ordning för gemenskapsintern distansförsäljning av varor, vissa varor som sålts genom användning av elektroniska gränssnitt och tjänster som säljs av skattskyldiga som är etablerade inom gemenskapen

133 k §

En skattskyldig har rätt att använda den särskilda ordning som avses i denna paragraf och i 133 l–133 q § om

1) den skattskyldige bedriver gemenskapsintern distansförsäljning av varor,

2) den skattskyldige möjliggör försäljning av varor på det sätt som avses i 19 b § 2 punkten och varutransporten inleds och avslutas i samma medlemsstat, eller

3) en skattskyldig som avses i 133 l § 1 mom. och som inte är etablerad i en konsumtionsmedlemsstat som avses i 133 l § 4 mom. säljer tjänster till andra än näringsidkare.

Det som anges i 1 mom. tillämpas inte om försäljningslandet för den skattskyldiges i 1 mom. 1 och 3 punkten avsedda försäljning bestäms i enlighet med 69 m § eller motsvarande bestämmelser i en annan medlemsstat.

133 l §

Med skattskyldig som inte är etablerad i konsumtionsmedlemsstaten avses en näringsidkare som har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har ett fast driftställe inom gemenskapen men som inte har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har något fast driftställe i konsumtionsmedlemsstaten.

Vid tillämpningen av bestämmelserna om den särskilda ordning som avses i 133 k § avses med **identifieringsmedlemsstat**

1) den medlemsstat där den skattskyldige har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet,

Gällande lydelse

har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet inom gemenskapen, den medlemsstat där den skattskyldige har ett fast driftställe.

För en skattskyldig som inte har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet inom gemenskapen men har flera fasta driftställen där, ska identifieringsmedlemsstaten vara den medlemsstat där det fasta driftställe är beläget i fråga om vilket den skattskyldige anmäler att den kommer att använda denna särskilda ordning. Den skattskyldige är bunden av detta beslut för det aktuella kalenderåret samt för de två därpå följande kalenderåren.

Med *konsumtionsmedlemsstat* avses den medlemsstat där radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster eller teletjänster utförs enligt artikel 58 i mervärdesskattedirektivet.

133 m §

En skattskyldig *som inte är etablerad i konsumtionsmedlemsstaten och* vars identifieringsmedlemsstat är Finland ska elektroniskt göra en anmälan till Skatteförvaltningen om inledande av verksamhet som avses i 133 k §.

En skattskyldig *som inte är etablerad i konsumtionsmedlemsstaten och* vars identifieringsmedlemsstat är *någon annan* medlemsstat än Finland samt som ska betala skatt till Finland, ska iaktta motsvarande bestämmelser som tillämpas i identifieringsmedlemsstaten.

Föreslagen lydelse

2) den medlemsstat där den skattskyldige har ett fast driftställe och där den skattskyldige anmäler att den använder denna särskilda ordning, när den skattskyldige inte har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet inom gemenskapen,

3) den medlemsstat där varutransporten inleds och där den skattskyldige anmäler att den använder denna särskilda ordning, när den skattskyldige inte har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet inom gemenskapen och inte har fasta driftställen inom gemenskapen.

Om den skattskyldige utifrån 2 mom. 2 eller 3 punkten har valt identifieringsmedlemsstat bland flera alternativ, ska detta val tillämpas åtminstone under det aktuella kalenderåret och de två följande kalenderåren.

*Vid tillämpningen av bestämmelserna om denna särskilda ordning avses med **konsumtionsmedlemsstat***

1) den medlemsstat där tjänsten tillhandahålls enligt kapitel 3 i avdelning V i mervärdesskattedirektivet,

2) vid gemenskapsintern distansförsäljning av varor den medlemsstat där transporten av varan till köparen avslutas,

3) den medlemsstat där varutransporten inleds och avslutas, om den skattskyldige har möjliggjort varuförsäljningen på det sätt som avses i 19 b § 2 punkten.

133 m §

En skattskyldig vars identifieringsmedlemsstat är Finland ska elektroniskt göra en anmälan till Skatteförvaltningen om inledande av verksamhet som avses i 133 k §.

En skattskyldig vars identifieringsmedlemsstat är en annan stat än Finland och som ska betala skatt till Finland ska iaktta de motsvarande bestämmelser som tillämpas i identifieringsmedlemsstaten.

Gällande lydelse

133 n §

En skattskyldig som avses i 133 m § 1 mom. ska i fråga om försäljningar inom ramen för den särskilda ordningen införas i det register över mervärdesskattskyldiga som avses i 172 §. Det individuella identifieringsnummer ska användas som tidigare tilldelats den skattskyldige för fullgörande av dennes förpliktelser i anslutning till skattskyldigheten.

En skattskyldig som avses i 1 mom. ska uteslutas från den särskilda ordningen om

1) den skattskyldige meddelar att den inte längre tillhandahåller radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster eller tele-tjänster,

2) det annars kan antas att den skattskyldiges verksamhet inom ramen för den särskilda ordningen har avslutats,

3) den skattskyldige inte längre uppfyller kraven för användning av den särskilda ordningen, eller om

4) den skattskyldige ständigt bryter mot reglerna i den särskilda ordningen.

En skattskyldig som inte är etablerad i konsumtionsmedlemsstaten och vars identifieringsmedlemsstat är någon annan medlemsstat än Finland ska införas i det identifieringsregister som avses i 133 g § 1 mom. för försäljningar i Finland inom ramen för den särskilda ordningen. Som individuellt identifieringsnummer används det identifieringsnummer för mervärdesskatt som den skattskyldige tilldelats av identifieringsmedlemsstaten.

133 o §

En skattskyldig som inte är etablerad i konsumtionsmedlemsstaten och vars identifieringsmedlemsstat är Finland ska på elektronisk väg avge skattedeklaration för varje skatteperiod, oberoende av om den skattskyldige under skatteperioden har eller inte har sålt radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster eller teletjänster. Deklarationen ska avges till Skatteförvaltningen.

I skattedeklarationen ska uppges

- 1) den skattskyldiges identifieringsnummer,
- 2) specificerat för varje konsumtionsmedlemsstat där skatt ska betalas, det totala vär-

Föreslagen lydelse

133 n §

En skattskyldig som avses i 133 m § 1 mom. ska i fråga om försäljning som omfattas av den särskilda ordning som avses i 133 k § införas i det register över mervärdesskattskyldiga som avses i 172 §. Som individuellt registreringsnummer används det mervärdesskattenummer som tilldelats den skattskyldige.

En skattskyldig som avses i 1 mom. ska uteslutas från den särskilda ordningen om

1) den skattskyldige meddelar att den inte längre säljer varor eller tjänster som omfattas av denna särskilda ordning,

2) det på annat sätt kan antas att den skattskyldiges verksamhet inom ramen för den särskilda ordningen har upphört,

3) den skattskyldige inte längre uppfyller kraven för att få använda den särskilda ordningen, eller

4) den skattskyldige ständigt bryter mot bestämmelserna om den särskilda ordningen.

En skattskyldig vars identifieringsmedlemsstat är någon annan medlemsstat än Finland ska införas i det särskilda identifieringsregistret för sådan försäljning i Finland som omfattas av den särskilda ordningen. Som individuellt registreringsnummer används det mervärdesskattenummer som identifieringsmedlemsstaten har tilldelat den skattskyldige.

133 o §

En skattskyldig vars identifieringsmedlemsstat är Finland ska på elektronisk väg lämna skattedeklaration för varje skatteperiod oberoende av om den skattskyldige under skatteperioden har haft försäljningar som omfattas av den särskilda ordning som avses i 133 k § eller inte. Deklarationen ska lämnas till Skatteförvaltningen.

I skattedeklarationen ska uppges

- 1) den skattskyldiges mervärdesskattenummer,
- 2) specificerat för varje sådan konsumtionsmedlemsstat där skatt ska betalas, det totala värdet av försäljningen, utan skattens andel,

Gällande lydelse

det, exklusive skatt, på radio- och televisions-sändningarna, de elektroniska tjänsterna och teletjänsterna under skatteperioden, de motsvarande totala skattebeloppen fördelade på skattesatser och den skattesats som ska tillämpas,

3) *det sammanlagda beloppet av de i 2 punkten avsedda skatter som ska betalas.*

Föreslagen lydelse

motsvarande skattebelopp fördelat på skattesatser, tillämpliga skattesatser och skatternas sammanlagda belopp för följande slag av försäljning under skatteperioden som omfattas av den särskilda ordningen:

a) gemenskapsintern distansförsäljning av varor,

b) sådana varuförsäljningar som ska anses utförda av en skattskyldig som möjliggör försäljning enligt 19 b § 2 punkten där varutransporten inleds och avslutas i samma medlemsstat, och

c) försäljningar av tjänster.

Om varutransporten inleds i någon annan medlemsstat än Finland ska det i skattedeklarationen, utöver det som anges i 2 mom., per konsumtionsmedlemsstat uppges följande:

1) specificerat för varje sådan medlemsstat där transport av varor inleds, det totala värdet av försäljningen, utan skattens andel, motsvarande skattebelopp fördelat på skattesatser, tillämpliga skattesatser och skatternas sammanlagda belopp för följande slag av försäljning under skatteperioden som omfattas av den särskilda ordningen:

a) gemenskapsinterna distansförsäljningar av varor, med undantag för försäljningar som utförts av en näringsidkare som möjliggör försäljning enligt 19 b § 2 punkten,

b) gemenskapsintern distansförsäljningar av varor som utförts av en skattskyldig som möjliggör försäljning enligt 19 b § 2 punkten och försäljningar av varor där varutransporten inleds och avslutas i samma medlemsstat,

2) i fråga om försäljningar som avses i 1 punkten underpunkt a för varje sådan medlemsstat, där varutransporten inleds, det individuella mervärdesskattenummer som medlemsstaten tilldelat eller något annat skattenummer,

3) i fråga om försäljningar som avses i 1 punkten underpunkt b för varje sådan medlemsstat, där varutransporten inleds, det individuella mervärdesskattenummer som medlemsstaten tilldelat eller något annat skattenummer om ett sådant finns.

Om den skattskyldige utöver ett fast driftställe i Finland dessutom någon annanstans i gemenskapen har ett eller flera driftställen där

Om den skattskyldige utöver ett fast driftställe i Finland dessutom någon annanstans i gemenskapen har ett eller flera fasta driftstäl-

Gällande lydelse

tjänster tillhandahålls, ska i skattedeklarationen dessutom för varje konsumtionsmedlemsstat uppges totalvärdet av tjänsterna inom ramen för den särskilda ordningen för varje sådan medlemsstat där den skattskyldige har ett fast driftställe, samt identifieringsnumret för varje driftställe.

Skatteperioden för en skattskyldig som avses i 1 mom. är ett kalenderkvartal. Skattedeklaration ska avges senast den 20 dagen i den kalendermånad som följer efter skatteperioden.

En skattskyldig som använder den särskilda ordningen och vars identifieringsmedlemsstat är en annan stat än Finland ska i fråga om skatt som ska betalas till Finland iaktta motsvarande bestämmelser som tillämpas i identifieringsmedlemsstaten.

133 p §

En skattskyldig som avses i 133 o § 1 mom. ska betala det sammanlagda skattebelopp som enligt 133 o § 2 mom. 3 punkten ska redovisas för en skatteperiod senast den 20 dagen i den kalendermånad som följer efter skatteperioden.

133 q §

En skattskyldig som använder den särskilda ordningen och som inte har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har ett fast driftställe i Finland, får inte göra avdrag enligt 10 kap. för anskaffningar i samband med skattepliktig verksamhet inom ramen för den särskilda ordningen, om inte något annat före-

Föreslagen lydelse

len där tjänster tillhandahålls, ska det i skattedeklarationen dessutom för varje konsumtionsmedlemsstat uppges

1) *specificerat för varje sådan medlemsstat där den skattskyldige har ett fast driftställe, det totala värdet av de tjänster som omfattas av den särskilda ordningen, utan skattens andel, motsvarande skattebelopp fördelat på skattesatser, tillämpliga skattesatser och skatternas sammanlagda belopp,*

2) *mervärdesskattenummer eller något annat skattenummer för varje fast driftsställe som avses i 1 punkten.*

Den skattskyldige ska dessutom ange det sammanlagda beloppet för de skatter som avses i 2 mom. 2 punkten, 3 mom. 1 punkten och 4 mom. 1 punkten.

Skatteperioden för en skattskyldig som avses i 1 mom. är ett kalenderkvartal. Skattedeklaration ska *lämnas* senast den *sista* dagen i den kalendermånad som följer efter skatteperioden.

En skattskyldig som använder den särskilda ordningen och vars identifieringsmedlemsstat är en annan *medlemsstat* än Finland ska i fråga om skatt som ska betalas till Finland iaktta de motsvarande bestämmelser som tillämpas i identifieringsmedlemsstaten.

133 p §

En skattskyldig som avses i 133 o § 1 mom. ska *som den skatt som redovisas för skatteperioden* betala det sammanlagda skattebelopp som *avses i 2 mom. 2 punkten, 3 mom. 1 punkten och 4 mom. 1 punkten i den paragrafen* senast den *sista* dagen i den kalendermånad som följer efter skatteperioden.

133 q §

En skattskyldig som använder den särskilda ordning *som avses i 133 k § och vars identifieringsmedlemsstat är någon annan medlemsstat än Finland har inte rätt att med stöd av 10 kap. eller 131 § dra av eller som återbäring få skatt som ingår i förvärv som den skattskyldige gjort för försäljningar som omfattas av den särskilda ordningen*, om inte något annat

Gällande lydelse

skrivs i 2 mom. Däremot har den skattskyldige, trots vad som föreskrivs i 122 § 1 mom., rätt till återbäring enligt 122 §.

Om en skattskyldig i Finland bedriver också verksamhet som inte omfattas av den särskilda ordningen och för vilken den skattskyldige är skyldig att registrera sig som mervärdesskattskyldig, får den skattskyldige i den skattedeklaration som avses i 162 § göra avdrag enligt 10 kap. för anskaffningar i samband med sin skattepliktiga verksamhet inom ramen för den särskilda ordningen.

Rätten till återbäring och till avdrag enligt 2 mom. gäller endast skatt som med stöd av bestämmelserna i 10 kap. hade kunnat dras av om den skattskyldige skulle ha varit skyldig att betala skatt för sin verksamhet enligt lagens allmänna bestämmelser.

Föreslagen lydelse

anges i 2 mom. Däremot har den skattskyldige, trots vad som föreskrivs i 122 § 1 och 2 mom. och 123 § rätt till återbäring enligt 122 §. Rätten till återbäring gäller bara skatt som skulle ha kunnat dras av enligt bestämmelserna i 10 kap. eller erhållas som återbäring enligt 131 §.

Om en skattskyldig i Finland bedriver också verksamhet som inte omfattas av den särskilda ordningen och för vilken den skattskyldige har registrerat sig som mervärdesskattskyldig har den skattskyldige rätt att dra av eller som återbäring få den skatt som ingår i förvärv som den skattskyldige har gjort för försäljningar som omfattas av den särskilda ordningen i enlighet med 10 kap. eller 131 §. Skatt som ska avdras anmäls i den deklaration som avses i 16 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

Särskild ordning för distansförsäljning av varor som importeras

133 r §

En skattskyldig har rätt att använda den särskilda ordning som avses i denna paragraf och i 133 s–133 z § om den skattskyldige bedriver sådan distansförsäljning av varor som importeras där varorna ingår i försändelser med ett verkligt värde på högst 150 euro om

1) den skattskyldige är etablerad inom gemenskapen,

2) den skattskyldige representeras av en förmedlare som är etablerad inom gemenskapen, eller

3) den skattskyldige är etablerad i en stat med vilken Europeiska unionen har ingått ett avtal om ömsesidigt bistånd som motsvarar tillämpningsområdet för rådets direktiv 2010/24/EU om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder och rådets förordning

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

(EU) nr 904/2010 om administrativt samarbete och kampen mot mervärdesskattebedrägeri, och den skattskyldige från det landet bedriver distansförsäljning av varor som importeras.

Den särskilda ordningen tillämpas inte på punktskattepliktiga varor.

En skattskyldig får ha endast en förmedlare som avses i 133 s § åt gången.

133 s §

Vid tillämpning av detta kapitel avses med **förmedlare** en person som är etablerad inom gemenskapen och som av den skattskyldige har utsetts till betalningsskyldig för skatt och till att i den skattskyldiges namn fullgöra skyldigheterna enligt den särskilda ordning som avses i 133 r §.

Vid tillämpningen av bestämmelserna om den särskilda ordning som avses i 133 r § avses med **identifieringsmedlemsstat**

1) den medlemsstat där den skattskyldige har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet,

2) den medlemsstat där den skattskyldige har ett fast driftställe och där den skattskyldige anmäler att den använder denna särskilda ordning, när den skattskyldige inte har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet inom gemenskapen,

3) den medlemsstat där förmedlaren har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet,

4) den medlemsstat där förmedlaren har ett fast driftställe och där förmedlaren anmäler att den använder denna särskilda ordning, när förmedlaren inte har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet inom gemenskapen, eller

5) den medlemsstat där en skattskyldig som inte är etablerad inom gemenskapen anmäler att den använder denna särskilda ordning.

Om den skattskyldige har utsett en förmedlare, betraktas den medlemsstat som avses i 2 mom. 3 eller 4 punkten som identifieringsmedlemsstat.

När den skattskyldige eller förmedlaren utifrån 2 mom. 2 och 4 punkten har valt identifieringsmedlemsstat bland flera alternativ, ska

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

detta val tillämpas åtminstone under det aktuella kalenderåret och de två följande kalenderåren.

Med **konsumtionsmedlemsstat** avses vid tillämpningen av den särskilda ordning som avses i 133 r § den medlemsstat där transporten av varorna till köparen avslutas.

133 t §

En skattskyldig eller förmedlare vars identifieringsmedlemsstat är Finland ska på elektronisk väg göra en anmälan till Skatteförvaltningen om att verksamhet enligt 133 r § inleds.

En skattskyldig eller förmedlare vars identifieringsmedlemsstat är någon annan medlemsstat än Finland och som ska betala skatt till Finland ska iaktta de bestämmelser som motsvarar 1 mom. som tillämpas i identifieringsmedlemsstaten.

133 u §

En sådan skattskyldig som avses i 133 t § 1 mom. införs i ett särskilt identifieringsregister för användning av den särskilda ordning som avses i 133 r §. Om den skattskyldige har en förmedlare ska även förmedlaren införas i registret.

Förutsättningen för att en förmedlare ska registreras är att förmedlaren inte väsentligt har försummat eller på en grund som avses i 26 § 3 mom. i lagen om förskottsuppbörd eller någon annan motsvarande grund kan antas väsentligt försumma sina i 2 mom. i den paragrafen avsedda skyldigheter vid beskattningen. Dessutom krävs det att inte förmedlaren eller, om förmedlaren är ett samfund eller en sammanslutning, någon i dess ledning har meddelats näringsförbud enligt lagen om näringsförbud.

Den skattskyldige får ett individuellt registreringsnummer för användning av den särskilda ordning som avses i 133 r §. Också förmedlaren tilldelas ett individuellt registreringsnummer för användning av denna särskilda ordning. Skatteförvaltningen underrätter den skattskyldige eller förmedlaren om registreringsnumret på elektronisk väg. Om den skattskyldige har en förmedlare meddelas den

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

skattskyldiges registreringsnummer också till förmedlaren.

En skattskyldig vars identifieringsmedlemsstat är någon annan medlemsstat än Finland ska införas i det identifieringsregister som avses i 1 mom. för sådan försäljning i Finland som omfattas av den särskilda ordningen. Om den skattskyldige har en förmedlare ska även förmedlaren införas i registret. Som individuella registreringsnummer för den skattskyldige och förmedlaren används de nummer som identifieringsmedlemsstaten har tilldelat dem.

133 v §

En skattskyldig vars identifieringsmedlemsstat är Finland och som inte har en förmedlare avförs ur identifieringsregistret för den särskilda ordning som avses i 133 r §, om

1) den skattskyldige meddelar att den inte längre bedriver distansförsäljning av varor som importeras,

2) det på annat sätt kan antas att den skattskyldiges distansförsäljning av varor som importeras har upphört,

3) den skattskyldige inte längre uppfyller kraven för att få använda denna särskilda ordning, eller

4) den skattskyldige ständigt bryter mot bestämmelserna om den särskilda ordningen.

En förmedlare vars identifieringsmedlemsstat är Finland avförs ur identifieringsregistret, om

1) förmedlaren inte under två på varandra följande kalenderkvartal har agerat som förmedlare för en skattskyldig som använder den särskilda ordningen,

2) förmedlaren inte längre uppfyller villkoren för att agera som förmedlare, eller

3) förmedlaren ständigt bryter mot bestämmelserna om den särskilda ordningen.

En skattskyldig som företräds av en förmedlare som avses i 2 mom. avförs ur identifieringsregistret, om

1) förmedlaren meddelar att den skattskyldige inte längre bedriver distansförsäljning av varor som importeras,

2) det på annat sätt kan antas att den skattskyldiges distansförsäljning av varor som importeras har upphört,

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

3) den skattskyldige inte längre uppfyller kraven för att få använda denna särskilda ordning,

4) den skattskyldige ständigt bryter mot bestämmelserna om den särskilda ordningen, eller

5) förmedlaren meddelar att den inte längre företräder den skattskyldige.

133 w §

En skattskyldig eller förmedlare som använder den särskilda ordning som avses i 133 r § och vars identifieringsmedlemsstat är Finland ska på elektronisk väg lämna skattedeklaration för varje skatteperiod, oberoende av om det under skatteperioden har bedrivits distansförsäljning av varor som importeras eller inte. Deklarationen ska lämnas till Skatteförvaltningen.

I skattedeklarationen ska uppges

1) den skattskyldiges individuella registreringsnummer,

2) förmedlarens individuella registreringsnummer,

3) specificerat för varje sådan konsumtionsmedlemsstat där skatt ska betalas, det totala värdet under skatteperioden av distansförsäljningen av varor som importeras, utan skattens andel, motsvarande skattebelopp fördelat på skattesatser, tillämpliga skattesatser och skatternas sammanlagda belopp,

4) det sammanlagda beloppet av de i 3 punkten avsedda skatter som ska betalas.

Den skatteperiod som avses i 1 mom. är en kalendermånad. Skattedeklarationen ska lämnas senast den sista dagen i den kalendermånad som följer efter skatteperioden.

En skattskyldig eller förmedlare som använder den särskilda ordningen och vars identifieringsmedlemsstat är någon annan medlemsstat än Finland ska i fråga om skatt som ska betalas till Finland iaktta de motsvarande bestämmelser som tillämpas i identifieringsmedlemsstaten.

133 x §

En skattskyldig eller förmedlare som avses i 133 w § 1 mom. ska som den skatt som redovisas för skatteperioden betala det sammanlagda skattebelopp som avses i 2 mom. 4

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

punkten i den paragrafen senast den sista dagen i den kalendermånad som följer efter skatteperioden.

En skattskyldig eller förmedlare som använder den särskilda ordningen och vars identifieringsmedlemsstat är någon annan medlemsstat än Finland ska i fråga om skatt som ska betalas till Finland iaktta de motsvarande bestämmelser som tillämpas i identifieringsmedlemsstaten.

Den skattskyldige och förmedlaren är solidariskt ansvariga för betalningen av den skatt som ska betalas till Finland.

133 y §

Skyldighet att betala skatt på sådan distansförsäljning av varor som importeras som ska deklareras när den särskilda ordning som avses i 133 r § används uppstår vid den tidpunkt då köparens betalning har godkänts. Den skatt som ska betalas på denna försäljning ska hänföras till den kalendermånad under vilken betalningen godkändes.

133 z §

En skattskyldig som använder den särskilda ordning som avses i 133 r § har inte rätt att med stöd av 10 kap. eller 131 § dra av eller som återbäring få skatt som ingår i förvärv som den skattskyldige gjort för försäljningar som omfattas av den särskilda ordningen, om inte något annat anges i 2 mom. Däremot har den skattskyldige, trots vad som föreskrivs i 122 § 1 och 2 mom. och 123 §, rätt till återbäring enligt 122 §. Rätten till återbäring gäller skatt som skulle ha kunnat dras av enligt bestämmelserna i 10 kap. eller erhållas som återbäring enligt 131 §.

Om den skattskyldige i Finland bedriver också sådan verksamhet som inte omfattas av den särskilda ordningen och för vilken den skattskyldige har registrerat sig som mervärdesskattskyldig, har den skattskyldige rätt att dra av eller som återbäring få den skatt som ingår i förvärv som den skattskyldige har gjort för försäljningar som omfattas av den särskilda ordningen i enlighet med 10 kap. eller 131 §. Skatt som ska avdras anmäls i den deklaration som avses i 16 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

Gällande lydelse

Gemensamma procedurbestämmelser

134 §

Den särskilda ordningen ska tillämpas på all försäljning som avses i 133 d eller 133 k § när säljaren är en skattskyldig som använder den särskilda ordningen. Den ska dock inte tillämpas på försäljning till juridiska personer som har införts i registret över mervärdesskattskyldiga men som inte är näringsidkare.

Bestämmelserna i 9 § 1 mom. ska inte tillämpas på försäljning som avses i 133 d eller 133 k § till juridiska personer som inte är näringsidkare och som inte är införda i registret över mervärdesskattskyldiga, när säljaren är en skattskyldig som använder den särskilda ordningen.

134 b §

Skatteförvaltningen underrättar på elektronisk väg en skattskyldig som avses i 133 g § 1 mom. och 133 n § 1 mom. om registrering och avregistrering samt om att den skattskyldige, med avvikelse från anmälan, inte har registrerats eller avregistrerats.

Skatteförvaltningen delger på elektronisk väg ett beslut om uteslutande från den särskilda ordningen enligt artikel 58 i rådets genomförandeförordning (EU) nr 282/2011 om fastställande av tillämpningsföreskrifter för

Föreslagen lydelse

Gemensamma bestämmelser för de särskilda ordningarna

134 §

När en skattskyldig använder någon av de särskilda ordningar som avses i 12 a kap. ska bestämmelserna om den särskilda ordningen i fråga tillämpas på all försäljning som bedrivs av den skattskyldige och som enligt 133 d, 133 k eller 133 r § omfattas av den ordningen. De särskilda ordningarna omfattar emellertid inte försäljning av tjänster till juridiska personer som har införts i registret över mervärdesskattskyldiga, men som inte är näringsidkare.

Försäljningen av varor ska dock inte deklarerats i den särskilda ordning som avses i 133 r § om det ska betalas skatt på importen av varorna för att det individuella registreringsnummer som tilldelats för användning av den särskilda ordningen inte har meddelats Tullen på det sätt som avses i 94 § 1 mom. 24 punkten.

Bestämmelserna i 9 § 1 mom. ska inte tillämpas på försäljning som avses i 133 d och 133 k § till juridiska personer som inte är näringsidkare när säljaren är en skattskyldig som använder en särskild ordning. När det gäller tjänster tillämpas det som föreskrivs ovan i detta moment emellertid enbart på försäljning till juridiska personer som inte är införda i registret över mervärdesskattskyldiga.

Det som föreskrivs om skattskyldiga i 134 a och 134 c–134 t § tillämpas också på förmedlare som agerar i deras namn.

134 b §

Skatteförvaltningen delger en skattskyldig enligt 133 g § 1 mom., 133 n § 1 mom. och 133 u § 1 mom. samt, när det gäller beslut om registrering av en förmedlare, förmedlaren ett beslut om registrering och avregistrering samt om att den skattskyldige eller förmedlaren med avvikelse från anmälan inte har registrerats eller avregistrerats.

Skatteförvaltningen delger på elektronisk väg den som berörs de beslut som avses i 1 mom. Skatteförvaltningen får delge besluten genom sin e-tjänst. Om den skattskyldige har

Gällande lydelse

direktiv 2006/112/EG om ett gemensamt system för mervärdeskatt. Mottagaren anses ha fått del av beslutet den sjunde dagen efter det att beslutet har kunnat hämtas på en av Skatteförvaltningen angiven server.

134 c §

Skatteförvaltningen meddelar närmare föreskrifter om hur deklarationer ska avges enligt 133 h och 133 o §.

134 e §

En skattskyldig som använder den särskilda ordningen ska ha tillräckligt detaljerad bokföring över affärsverksamhet inom ramen för ordningen, för att konsumtionsmedlemsstaten ska kunna fastställa riktigheten av den skattedeklaration som avses i 130 h och 133 o §.

134 f §

Om inte något annat föreskrivs i detta kapitel, ska bestämmelserna om skattskyldiga i 13–22 kap., i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ eller i någon annan lag i tillämpliga delar iakttas i fråga om skattskyldiga som använder den särskilda ordningen och vars identifieringsmedlemsstat är Finland. Detsamma gäller skattskyldiga vars identifieringsmedlemsstat är en annan stat än Finland, till den del det är fråga om skatt som ska betalas till Finland.

Föreslagen lydelse

en förmedlare meddelas även förmedlaren om beslut som gäller registrering av den skattskyldige. Till den skattskyldige eller till förmedlaren sänds information om delgivningen till den elektroniska adress som denne har uppgett. En handling anses ha blivit delgiven den tredje dagen efter det att information om delgivningen har sänts till den skattskyldige eller förmedlaren. Om det under denna tid har funnits ett tekniskt hinder för att ta emot informationen om delgivningen eller få åtkomst till Skatteförvaltningens e-tjänst, anses delgivningen ha skett den tredje dagen efter det att det tekniska hindret har undanröjts.

I fråga om en skattskyldig eller förmedlare som avses i 1 och 2 mom. tillämpas inte det som i 175 § 1 mom. föreskrivs om att den skattskyldige ska underrättas om åtgärder som gäller registrering.

134 c §

Skatteförvaltningen meddelar närmare föreskrifter om hur skattedeklaration enligt 133 h, 133 o och 133 w § ska lämnas.

134 e §

En skattskyldig som använder någon av de särskilda ordningar som avses i 12 a kap. ska ha tillräckligt detaljerad bokföring över sina affärstransaktioner inom ramen för den särskilda ordningen, för att konsumtionsmedlemsstaten ska kunna verifiera riktigheten av den skattedeklaration som avses i 133 h, 133 o och 133 w §.

134 f §

Om inte något annat föreskrivs i detta kapitel, ska bestämmelserna om skattskyldiga i 13–22 kap., i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ, i lagen om skatteuppbörd, i lagen om skattetillägg och förseningsränta eller i någon annan lag iakttas i fråga om skattskyldiga som använder någon av de särskilda ordningar som avses i 12 a kap. och vars identifieringsmedlemsstat är Finland. Detsamma gäller skattskyldiga vars identifieringsmedlemsstat är en annan medlemsstat än Finland till den

Gällande lydelse

Bestämmelserna i lagen om skatteuppbörd och i lagen om skattetillägg och förseningsränta ska dock inte tillämpas på skattskyldiga som använder den särskilda ordningen och vars identifieringsmedlemsstat är Finland, till den del det är fråga om skatt som ska betalas till en annan medlemsstat, om inte något annat föreskrivs i detta kapitel.

134 i §

Skatteförvaltningen handlägger ärenden anhängande skattskyldiga som använder den särskilda ordningen.

134 j §

Bestämmelserna om skatteperiod och deklarationsskyldighet i 161 § och i 3 kap. samt i 16–18, 22, 23 och 25 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ ska inte tillämpas på skattskyldiga som använder den särskilda ordningen. Bestämmelserna om tidpunkten då skattedeklarationen lämnas in i 19 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ ska tillämpas endast när Finland är identifieringsmedlemsstat.

Bestämmelserna i 7 och 16–18 § i lagen om skatteuppbörd ska inte tillämpas på skattskyldiga som använder den särskilda ordningen, till den del det är fråga om skatt som ska betalas till Finland. Bestämmelserna i 6 § i lagen om skatteuppbörd ska inte tillämpas i fråga om i den lagen avsedda inbetalningar av skattskyldiga som använder den särskilda ordningen, till den del det är fråga om skatt som ska betalas till Finland.

På inbetalningar av skattskyldiga som använder den särskilda ordningen ska inte betalas krediteringsränta enligt 37 § i lagen om skatteuppbörd före den tidpunkt som anges i 133 i och 133 p § i denna lag, till den del det är fråga om skatt som ska betalas till Finland.

Med avvikelse från 134 f § 2 mom. ska bestämmelserna om användning och återbetalning av återbäringar i 4 och 5 kap. i lagen om

Föreslagen lydelse

del det är fråga om skatt som ska betalas till Finland.

Bestämmelserna i lagen om skatteuppbörd, lagen om skattetillägg och förseningsränta och lagen om verkställighet av skatter och avgifter (706/2007) ska dock inte tillämpas på skattskyldiga som använder en särskild ordning och vars identifieringsmedlemsstat är Finland till den del det är fråga om skatt som ska betalas till en annan medlemsstat, om inte något annat föreskrivs i detta kapitel.

134 i §

Skatteförvaltningen handlägger ärenden som gäller skattskyldiga som använder någon av de särskilda ordningar som avses i 12 a kap. Tullen svarar för beskattningen av import av varor i enlighet med det som föreskrivs i 160 §.

134 j §

Bestämmelserna om skatteperiod och deklarationsskyldighet i 161 § och i 3 kap. och 16–18, 22, 23 och 25 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ tillämpas inte på skattskyldiga som använder någon av de särskilda ordningar som avses i 12 a kap. De bestämmelser om tidpunkten då skattedeklarationen har lämnats in som finns i 19 § i den lagen ska tillämpas endast när Finland är identifieringsmedlemsstat.

På inbetalningar av skatt som ska betalas till Finland via identifieringsmedlemsstaten som gjorts av skattskyldiga som använder en särskild ordning betalas inte krediteringsränta enligt 37 § 1 mom. 3 punkten i lagen om skatteuppbörd.

Med avvikelse från 134 f § 2 mom. ska bestämmelserna om användning och återbetalning av återbäringar i 4 och 5 kap. i lagen om

Gällande lydelse

skatteuppbörd tillämpas i fråga om skattskyldiga som använder den särskilda ordningen, till den del det är fråga om sådan överbetald skatt av skatt som ska betalas till en annan medlemsstat som Finland i egenskap av identifieringsmedlemsstat är skyldig att betala tillbaka till skattskyldiga som använder den särskilda ordningen.

134 k §

En skattskyldig som använder den särskilda ordningen och som inte är etablerad inom gemenskapen ska inte införas i det register över mervärdesskattskyldiga som avses i 172 §.

En skattskyldig som använder den särskilda ordningen och inte är etablerad i konsumtionsmedlemsstaten och vars identifieringsmedlemsstat är någon annan stat än Finland, ska inte införas i det register över mervärdesskattskyldiga som avses i 172 § för affärstransaktioner inom ramen för den särskilda ordningen.

Bestämmelserna i 175 § 1 mom. om under rättelse till skattskyldiga om registreringsåtgärder ska inte tillämpas på skattskyldiga som avses i 1 eller 2 mom. i denna paragraf.

134 l §

Bestämmelserna om påförande av skatt i 8 kap. i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ ska inte tillämpas på skattskyldiga som använder den särskilda ordningen och vars identifieringsmedlemsstat är Finland, till den del det är fråga om skatt som för affärstransaktioner inom ramen för den särskilda ordningen ska betalas till en annan medlemsstat.

Föreslagen lydelse

skatteuppbörd tillämpas i fråga om skattskyldiga som använder *en särskild ordning*, till den del det är fråga om sådan överbetald skatt av skatt som ska betalas till en annan medlemsstat som Finland i egenskap av identifieringsmedlemsstat är skyldig att betala tillbaka till skattskyldiga som använder *en särskild ordning*.

134 k §

Bestämmelserna i 16–18 § i lagen om skatteuppbörd tillämpas inte på skattskyldiga som använder någon av de särskilda ordningar som avses i 12 a kap. till den del det är fråga om inbetalning av skatt som ska betalas till Finland via en identifieringsmedlemsstat.

Med avvikelse från 5 § 1 och 2 mom. och 6 § i lagen om skatteuppbörd används den inbetalning av skatt som den skattskyldige ska betala till Finland via identifieringsmedlemsstaten till betalning av skatter som deklarerats i skattedeklarationen enligt förfallodag från den äldsta till den senaste. Förfallodagen för en för sent deklarerad skatt anses vara den dag då skattedeklarationen lämnats in.

Om inbetalningen inte kan användas på det sätt som avses i 2 mom., används inbetalningen till betalning av andra förfallna och icke förfallna skatter inom ramen för den särskilda ordningen i fråga och med iakttagande i övrigt av bestämmelserna i 6 § i lagen om skatteuppbörd.

Om inbetalningen inte kan användas på det sätt som avses i 3 mom., kan den användas till betalning av den skattskyldiges som använder den särskilda ordningen andra förfallna skatter och av Skatteförvaltningens andra fordringar, och med iakttagande i övrigt av bestämmelserna i 6 § i lagen om skatteuppbörd.

134 l §

Med avvikelse från 6, 22–24 och 26 § i lagen om skatteuppbörd används återbäring av skatt som en skattskyldig som använder en särskild ordning som avses i 12 a kap. har betalat till Finland via en identifieringsmedlemsstat till betalning av förfallna och icke förfallna skatter inom ramen för den särskilda ordningen i fråga i ordning enligt förfallodagen från den äldsta till den nyaste. Förfallodagen för en för sent deklarerad skatt anses

Gällande lydelse

134 n §
Bestämmelserna i 20 kap. om handledning och förhandsavgörande ska inte tillämpas på skattskyldiga som använder den särskilda ordningen och vars identifieringsmedlemsstat är Finland, till den del det är fråga om skatt som ska betalas till en annan medlemsstat.

134 o §
Om en skattskyldig som använder den särskilda ordningen har uppgett den skatt som för en skatteperiod ska redovisas till Finland till

Föreslagen lydelse

vara den dag då skattedeklarationen lämnats in.

En återbäring som avses i 1 mom. är tillgänglig för betalning av skatt den dag då den deklaration genom vilken felet rättas har lämnats in. Återbäring som baserar sig på ett beslut som gäller påförande av skatt eller rättelse av ett beslut till den skattskyldiges fördel eller återbäring som baserar sig på ändringsökande är tillgänglig den dag då beslutet fattas eller ändringsbeskattningen verkställs, dock tidigast på den förfallodag som angetts i det ursprungliga beslutet. En återbäring som baserar sig på korrigering av ett fel vid skatteuppbördsförfarandet är tillgänglig den dag då korrigeringen har gjorts.

Om återbäring inte kan användas på det sätt som avses i 1 mom. kan återbäringen användas för betalning av andra förfallna skatter och andra fordringar som Skatteförvaltningen har på den skattskyldige med iakttagande av vad som i övrigt bestäms i lagen om skatteuppbörd.

134 m §

Det belopp som anges i en betalningsuppsmaning enligt 42 § i lagen om skatteuppbörd ska betalas till Skatteförvaltningen.

134 n §

En skattskyldig som använder den särskilda ordning som avses i 133 d § ska inte införas i det register över mervärdesskattskyldiga som avses i 172 § för affärstransaktioner inom ramen för den särskilda ordningen.

En skattskyldig som använder den särskilda ordning som avses i 133 k § och vars identifieringsmedlemsstat är någon annan stat än Finland ska inte införas i det register över mervärdesskattskyldiga som avses i 172 § för affärstransaktioner inom ramen för den särskilda ordningen.

En skattskyldig som använder den särskilda ordning som avses i 133 r § ska inte införas i det register över mervärdesskattskyldiga som avses i 172 § för affärstransaktioner inom ramen för den särskilda ordningen.

134 o §

Bestämmelserna om påförande av skatt i 8 kap. i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ tillämpas inte på skattskyldiga som använder

Gällande lydelse

ett för högt belopp, ska den överbetalda skatten återbäras till den skattskyldige på ansökan eller på basis av annan utredning. Skatten kan återbäras senast det tredje kalenderåret efter utgången av det kalenderår för vilket den skattskyldige har uppgett skatten till ett för högt belopp eller också senare, på yrkande som den skattskyldige har framställt senast vid nämnda tidpunkt.

134 p §

På skatt som ska återbäras till en skattskyldig som använder den särskilda ordningen betalas ränta i enlighet med lagen om skatteuppbörd.

134 q §

Bestämmelserna i 209 b § om skyldighet att ge faktura tillämpas inte på skattskyldiga som använder den särskilda ordningen och vars identifieringsmedlemsstat är Finland, till den del det är fråga om skatt som ska redovisas till en annan medlemsstat.

Föreslagen lydelse

någon av de särskilda ordningar som avses i 12 a kap. och vars identifieringsmedlemsstat är Finland till den del det är fråga om skatt som för affärstransaktioner inom ramen för den särskilda ordningen ska betalas till en annan medlemsstat.

134 p §

Bestämmelserna om handledning och förhandsavgörande i 20 kap. tillämpas inte på skattskyldiga som använder någon av de särskilda ordningar som avses i 12 a kap. och vars identifieringsmedlemsstat är Finland till den del det är fråga om skatt som ska betalas till en annan medlemsstat.

134 q §

En skattskyldig vars identifieringsmedlemsstat är Finland ska rätta ett fel i en skattedeklaration som lämnas inom ramen för någon av de särskilda ordningar som avses i 133 h, 133 o och 133 w § i en skattedeklaration som lämnas för någon av de följande skatteperioderna. I deklarationen ska beloppet av den mervärdesskatt som deklarerats till ett för stort eller för litet belopp specificeras för varje konsumtionsmedlemsstat och skatteperiod som felet gäller och konsumtionsmedlemsstaten och skatteperioden anmälas. Felet ska rättas inom tre år efter att skattedeklarationen enligt de nämnda paragraferna ska lämnas in.

Beloppet av den skatt som deklarerats till ett för stort eller för litet belopp minskar eller ökar den skatt som ska redovisas för den skatteperiod som avses i 133 i, 133 p och 133 x § 1 mom. och som ska redovisas för den skatteperiod för vilken en korrigering som avses i 1 mom. har gjorts. Om det totala beloppet skatter som ska betalas till någon konsumtionsmedlemsstat för en skatteperiod där ett fel har rättats på grund av rättelserna blir negativt minskar det negativa beloppet inte den skatt som ska redovisas för skatteperioden.

En skattskyldig som använder den särskilda ordningen och vars identifieringsmedlemsstat är någon annan medlemsstat än Finland ska för den skatts del som ska betalas till Finland

Gällande lydelse

134 r §
Bestämmelserna om påföljdsavgifter i 35 och 37 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ tillämpas inte på en skattskyldig som använder den särskilda ordningen, till den del det är fråga om skatt som ska betalas till en annan medlemsstat.

Föreslagen lydelse

iakttä de bestämmelser i identifieringsmedlemsstaten som motsvarar bestämmelserna i 1 och 2 mom.

Om den skattskyldige rättar ett fel i skattedeklarationen för en skatteperiod och den skatt som ska betalas till Finland för skatteperioden i fråga inte räcker till för att täcka beloppet av ett fel som den skattskyldige har gjort till sin nackdel, betalar Skatteförvaltningen den överbetalda skatt som inte har täckts till den skattskyldige om återbäringen inte enligt 134 l § ska användas för betalning av skatt eller någon annan fordran.

Om ett sådant fel i en skattedeklaration som gäller skatt som ska betalas till Finland inte har rättats i den sista skattedeklarationen för en skattskyldig som har slutat att använda en särskild ordning eller om tidsfristen för rättelser redan har gått ut, återbetalar Skatteförvaltningen den överbetalda skatten till den skattskyldige på ansökan eller på basis av annan utredning. På fastställandet av skatt som deklarerats till ett för litet belopp tillämpas det som anges i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

Sådan skatt som avses i 5 mom. kan inte längre återbäras när det har gått tre kalenderår från utgången av det kalenderår för vilket den skattskyldige har uppgett skatten till ett för stort belopp. Om den skattskyldige har yrkat på återbäring inom denna tid kan skatten emellertid återbäras även senare.

134 r §
På skatt som ska återbäras till en skattskyldig som använder någon av de särskilda ordningar som avses i 12 a kap. betalas ränta i enlighet med lagen om skatteuppbörd.

134 s §
Bestämmelserna om påföljdsavgifter i 35 och 37 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ tillämpas inte på en skattskyldig som använder någon av de särskilda ordningar som avses i 12 a kap. till den del det är fråga om skatt som ska betalas till en annan medlemsstat.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

Med avvikelse från vad som föreskrivs i 36 § 2 mom. i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ påförs ingen förseningsavgift, om en skattskyldig som använder den särskilda ordning som avses i 133 d eller 133 k § rättar ett fel i skatt som ska betalas till Finland på det sätt som avses i 134 q § senast den dag som skattedeklarationen ska vara inlämnad för den skatteperiod som följer på den skatteperiod som rättelsen gäller.

134 t §

Den tidsfrist som avses i 44 och 61 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ räknas i fråga om skatt som ska redovisas till Finland för en skattskyldig som använder den särskilda ordning som avses i 133 r § från ingången av det år som följer på det kalenderår till vilket den skatteperiod hör för vilken skatten ska ha deklarerats och betalats.

137 a §

Med avvikelse från bestämmelserna i 135 a, 136 ja 137 § ska skatt på försäljning i sådana situationer som avses i 16 b § hänföras till den skatteperiod under vilken skyldigheten att betala skatt har uppstått enligt den paragrafen.

22 a kap.

22 a kap.

Särskilda bestämmelser

Fakturor och andra verifikationer

209 a §

Om försäljningen enligt 5 kap. sker i Finland, tillämpas 209 b–209 g § på faktureringen.

Bestämmelserna i 209 b–209 g § ska tillämpas på faktureringen också i situationer som avses i 3 mom., då säljaren levererar varor eller tjänster från ett fast driftställe i Finland eller då varorna eller tjänsterna inte levereras från ett fast driftställe, om säljaren har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet i Finland.

De situationer som avses i 2 mom. är följande:

1) säljaren upprättar en faktura för försäljning som sker i en annan medlemsstat och det enligt en bestämmelse som motsvarar 2 a eller

209 a §

Om försäljningen enligt 5 kap. sker i Finland, tillämpas 209 b–209 g § på faktureringen, *om inte något annat föreskrivs i 5 mom. i denna paragraf.*

Bestämmelserna i 209 b–209 g § ska tillämpas på faktureringen också i de situationer som avses i 3 mom., om säljaren levererar varor eller *tillhandahåller* tjänster från ett fast driftställe i Finland eller, *när* varorna eller tjänsterna inte levereras *eller tillhandahålls* från ett fast driftställe, om säljaren har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet i Finland.

De situationer som avses i 2 mom. är följande:

1) säljaren upprättar en faktura för försäljning som sker i en annan medlemsstat och det enligt en bestämmelse som motsvarar 2 a eller

Gällande lydelse

9 § är köparen som är skattskyldig för försäljningen,
2) försäljningen sker inte inom gemenskapen.

Med avvikelse från vad som föreskrivs i 1 mom. ska 209 b–209 g § inte tillämpas på försäljning som utförs i Finland av en säljare som etablerat sig i en annan medlemsstat, om köparen med stöd av 2 a eller 9 § är skattskyldig för försäljningen och det är säljaren som gör upp fakturan för försäljningen. En säljare anses vara etablerad i en annan medlemsstat om säljaren levererar varor eller tjänster från ett fast driftställe som är beläget i en annan medlemsstat eller om leveransen av varor eller tjänster inte sker från ett fast driftställe och säljaren har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet i en annan medlemsstat.

I 2 och 4 mom. avses med fast driftställe där säljaren överlåter varor eller utför tjänster ett sådant fast driftställe med vars personalresurser och andra resurser överlåtelsen av varor eller utförandet av tjänster sker.

209 b §

En faktura ska också ges över
1) försäljning som avses i 63 a § och 72 b § 4 mom., när köparen är en privatperson,
2) försäljning till en kommun av en sådan vara eller tjänst som avses i 130 a § 1 mom.

Föreslagen lydelse

9 § är köparen som är skattskyldig för försäljningen, *eller*
2) försäljningen sker inte inom gemenskapen.

I fråga om faktureringen av försäljning som ska deklarerar inom ramen för en särskild ordning som avses i 12 a kap. tillämpas 209 b–209 g §, om identifieringsmedlemsstaten är Finland.

Med avvikelse från vad som föreskrivs i 1 mom. ska 209 b–209 g § inte tillämpas på

1) försäljning som *bedrivs* i Finland av en säljare som etablerat sig i en annan medlemsstat, om köparen med stöd av 2 a eller 9 § är skattskyldig för försäljningen och det är säljaren som gör upp fakturan för försäljningen,

2) *försäljning som ska deklarerar inom ramen för någon av de särskilda ordningar som avses i 12 a kap., om identifieringsmedlemsstaten är en annan medlemsstat än Finland.*

En säljare anses vara etablerad i en annan medlemsstat *på det sätt som avses i 5 mom. I punkten om säljaren levererar varor eller tillhandahåller tjänster från ett fast driftställe i en annan medlemsstat eller, när varorna eller tjänsterna inte levereras eller tillhandahålls från ett fast driftställe, om säljaren har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet i en annan medlemsstat än Finland.* Vid tillämpningen av detta moment och 2 mom. avses med fast driftställe *från vilket säljaren levererar varor eller tillhandahåller tjänster ett fast driftställe med vars personalresurser och andra resurser varorna levereras eller tjänsterna tillhandahålls.*

209 b §

En faktura ska också ges över
1) försäljning som avses i *19 a §* och 72 b § 4 mom., om köparen är en privatperson,
2) försäljning till en kommun av en sådan vara eller tjänst som avses i 130 a § 1 mom.

Med avvikelse från vad som föreskrivs i 1 mom. och 2 mom. 1 punkten behöver ingen faktura ges över försäljning som ska deklarerar inom ramen för den särskilda ordning som avses i 133 k §.

Gällande lydelse

209 e §

Om en del av de uppgifter som avses i 1 mom. ingår i någon handling som redan tidigare getts till köparen eller som köparen innehar, anses fakturan bildas av handlingarna tillsammans. En förutsättning är dock att den senare handlingen innehåller en entydig hänvisning till den tidigare handlingen. Det som bestäms i detta moment ska dock inte tillämpas på distansförsäljning av varor enligt 63 a §, på gemenskapsintern varuförsäljning enligt 72 b § eller på sådan försäljning av varor eller tjänster som sker i någon annan medlemsstat och för vilken köparen är skattskyldig med stöd av en bestämmelse som motsvarar 2 a eller 9 §.

209 f §

Det som bestäms i 1 mom. gäller *emellertid* inte om det är fråga om distansförsäljning av varor enligt 63 a §, *gemenskapsintern* varuförsäljning enligt 72 b § eller sådan försäljning av varor eller tjänster som sker i någon annan medlemsstat och för vilken köparen är skattskyldig med stöd av en bestämmelse som motsvarar 2 a eller 9 §.

209 j §

En i 19 a § avsedd person som fortsätter en rörelse ska till den som helt eller delvis överlåter rörelsen ge en utredning om att de överlåtna varorna och tjänsterna tas i bruk för ett ändamål som berättigar till avdrag.

En i 19 a § avsedd person som helt eller delvis överlåter en rörelse ska i fråga om begagnade varor samt konstverk, samlarföremål och antikviteter som överlåts ge den som fortsätter rörelsen en utredning om att de förutsättningar som avses i 79 f och 79 g § föreligger.

En i 19 a § avsedd person som helt eller delvis överlåter en rörelse ska ge den som fortsätter rörelsen en utredning enligt 209 k § om de fastigheter som överlåts.

Vad som i denna lag bestäms om fakturor tillämpas på en i 19 a § avsedd överlåtelse av en rörelse helt eller delvis.

Föreslagen lydelse

209 e §

Om en del av de uppgifter som avses i 1 mom. ingår i någon handling som redan tidigare getts till köparen eller som köparen innehar, anses fakturan bildas av handlingarna tillsammans. En förutsättning är dock att den senare handlingen innehåller en entydig hänvisning till den tidigare handlingen. Det som *föreskrivs* i detta moment ska dock inte tillämpas på distansförsäljning av varor enligt 19 a §, på gemenskapsintern varuförsäljning enligt 72 b § eller på sådan försäljning av varor eller tjänster som sker i någon annan medlemsstat och för vilken köparen är skattskyldig med stöd av en bestämmelse som motsvarar 2 a eller 9 §.

209 f §

Det som *föreskrivs* i 1 mom. gäller inte distansförsäljning av varor enligt 19 a §, varuförsäljning enligt 72 b § eller sådan försäljning av varor eller tjänster som sker i någon annan medlemsstat *än Finland* och för vilken köparen är skattskyldig med stöd av en bestämmelse som motsvarar 2 a eller 9 §.

209 j §

En i 19 c § avsedd person som fortsätter en rörelse ska till den som helt eller delvis överlåter rörelsen ge en utredning om att de överlåtna varorna och tjänsterna tas i bruk för ett ändamål som berättigar till avdrag.

En i 19 c § avsedd person som helt eller delvis överlåter en rörelse ska i fråga om begagnade varor samt konstverk, samlarföremål och antikviteter som överlåts ge den som fortsätter rörelsen en utredning om att de förutsättningar som avses i 79 f och 79 g § föreligger.

En i 19 c § avsedd person som helt eller delvis överlåter en rörelse ska ge den som fortsätter rörelsen en utredning enligt 209 k § om de fastigheter som överlåts.

Vad som i denna lag föreskrivs om fakturor tillämpas på en i 19 c § avsedd överlåtelse av en rörelse helt eller delvis.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

209 u §

En näringsidkare som genom att använda en marknadsplats, plattform, portal eller ett motsvarande elektroniskt gränssnitt möjliggör försäljning av en annan näringsidkares varor eller tjänster till andra än näringsidkare inom gemenskapen ska ha tillräckligt detaljerad bokföring över försäljningarna så att de medlemsstater där försäljningarna sker kan verifiera att mervärdesskatten har redovisats korrekt.

Uppgifter om försäljning som skett i Finland ska på begäran på elektronisk väg ställas till Skatteförvaltningens förfogande. Skatteförvaltningen meddelar närmare föreskrifter om hur uppgifter ska lämnas.

Uppgifterna ska bevaras i tio år från utgången av det kalenderår då affärstransaktionen genomfördes.

Denna lag träder i kraft den 20 . Lagens 134 b § träder dock i kraft redan den 20 .

Lagen tillämpas när skyldighet att betala skatt uppkommer den dag lagen träder i kraft eller därefter, om inte något annat föreskrivs nedan. Om skyldigheten att betala skatt har uppkommit före ikraftträdandet av denna lag, tillämpas de bestämmelser som gällde vid ikraftträdandet.

Bestämmelserna i 134 f, 134 j–134 l, 134 q och 134 s § i denna lag tillämpas på skatt som ska deklarerats för en skatteperiod som börjar den dag lagen träder i kraft eller därefter. På skatt som ska deklarerats för en skatteperiod som har börjat före ikraftträdandet av denna lag tillämpas 134 f, 134 j, 134 o och 134 r § den lydelse de hade vid ikraftträdandet.

Bestämmelserna i 134 b § i denna lag tillämpas på sådana beslut om registrering inom ramen för de särskilda ordningarna som fattas den dag bestämmelserna träder i kraft och efter det.

2.

Lag

om ändring av lagen om undantag för landskapet Åland i fråga om mervärdesskatte- och accislagstiftningen

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om undantag för landskapet Åland i fråga om mervärdesskatte- och accislagstiftningen (1266/1996) 3 och 5 §, 6 § 2 och 3 mom., 6 a §, 25 b § och mellanrubriken före den, 25 c–25 e §,
sådana de lyder, 3 och 5 § i lag 1114/2019, 6 § 2 och 3 mom. i lag 936/2004, 6 a § i lagarna 1393/2010 och 506/2014, 25 b §, mellanrubriken före den, 25 d och 25 e § i lag 506/2014 samt 25 c § i lag 546/2018, och
fogas till lagen en ny 6 b § och till 22 §, sådan den lyder i lag 524/2017, ett nytt 4 mom. som följer:

Gällande lydelse

3 §
Vid tillämpning av 18 a–18 d § i mervärdesskattelagen anses landskapet Åland inte höra till Finland.

Föreslagen lydelse

3 §
Vid tillämpning av 18 a, 18 b, 19 a och 19 b § i mervärdesskattelagen anses landskapet Åland inte höra till Finland.

Med distansförsäljning av varor som importeras till landskapet Åland från en plats utanför gemenskapen avses i denna lag försäljning där säljaren eller någon annan för säljarens räkning transporterar varor från en plats utanför gemenskapen till en köpare i landskapet Åland, under förutsättning att importen sker i landskapet och att inte säljaren installerar eller monterar varor i landskapet. Det som föreskrivs ovan tillämpas emellertid endast om köparen är någon annan än en näringsidkare och på de villkor som anges i 19 a § 3 mom. och 4 mom. 3, 5 och 6 punkten i mervärdesskattelagen.

När en näringsidkare genom att använda en marknadsplats, portal, plattform, eller något annat motsvarande elektroniskt gränssnitt för en annan näringsidkare möjliggör distansförsäljning av varor som importeras till landskapet Åland från en plats utanför gemenskapen, anses den förstnämnda näringsidkaren ha sålt varorna till köparen och den andra näringsidkaren ha sålt dem till den förstnämnda näringsidkaren. Det som föreskrivs ovan tillämpas emellertid endast när varorna ingår i försändelser med ett verkligt värde på

Gällande lydelse

5 §
Vid tillämpning av 63, 63 a–63 c, 63 e, 63 f och 63 h § i mervärdesskattelagen anses landskapet Åland inte höra till Finland.

6 §

En vara som skall transporteras till köparen har sålts i landskapet Åland om den finns i landskapet när transporten inleds, om inte något annat bestäms i 6 a §. Likaså har en vara sålts i landskapet Åland om den finns utanför landskapet när transporten inleds, om säljaren för in den till landskapet för att sälja den där.

En vara har sålts i Finland också då den har sålts i landskapet Åland så som avses i 1 eller 2 mom. eller i 6 a §.

6 a §

Då el, sådan gas som levereras genom ett naturgasnät som finns inom unionens territorium eller genom ett nät som är anslutet till ett sådant naturgasnät samt värme och kyla som levereras genom ett nät för värme och kyla säljs till en skattskyldig återförsäljare, anses den ha sålts i landskapet Åland om den skattskyldiga återförsäljaren har ett fast driftställe i landskapet till vilket varorna levereras. Om varorna inte levereras till ett fast driftställe i landskapet Åland eller till ett fast driftställe någon annanstans, anses de ha sålts i landskapet om den skattskyldiga återförsäljaren har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet i landskapet.

Då el, sådan gas som levereras genom ett naturgasnät som finns inom unionens territorium eller genom ett nät som är anslutet till ett sådant naturgasnät samt värme och kyla som levereras genom ett nät för värme och kyla inte säljs till en skattskyldig återförsäljare, anses den ha sålts i landskapet Åland om köparen de facto konsumerar den i landskapet. Om köparen de facto inte konsumerar varorna eller en del av dem, anses de icke-konsumerade varorna ha konsumerats i landskapet Åland, om köparen har ett fast driftställe i landskapet till

Föreslagen lydelse

högst 150 euro. På sådan försäljning tillämpas 16 b, 63 b och 137 a § i mervärdesskattelagen.

5 §
Vid tillämpning av 63, 63 a, 63 c, 63 e, 63 f, 63 h och 69 m § i mervärdesskattelagen anses landskapet Åland inte höra till Finland.

6 §

En vara som ska transporteras till köparen har sålts i landskapet Åland om den finns i landskapet när transporten inleds, om inte något annat föreskrivs i 6 a eller 6 b §. Likaså har en vara sålts i landskapet Åland även om den finns utanför landskapet när transporten inleds, om säljaren för in den till landskapet för att sälja den där.

En vara har sålts i Finland också då den har sålts i landskapet Åland så som avses i 1 eller 2 mom. eller i 6 a eller 6 b §.

6 a §

Sådan distansförsäljning av varor som importeras till landskapet Åland från en plats utanför gemenskapen som med stöd av 25 b § 2 mom. ska deklarerar enligt den särskilda ordning som avses i 133 r § i mervärdesskattelagen sker i landskapet Åland. På importen av varorna tillämpas 94 § 1 mom. 24 punkten i mervärdesskattelagen.

Gällande lydelse

vilket varorna levereras. Om varorna inte levereras till ett fast driftställe i landskapet Åland eller till ett fast driftställe någon annanstans, anses köparen ha konsumerat varorna i landskapet om köparen har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet där.

I denna paragraf avses med skattskyldig återförsäljare näringsidkare vars huvudsakliga verksamhet i fråga om köp av gas, el, värme och kyla är återförsäljning av nämnda produkter och vars egen förbrukning av dessa produkter är obetydlig.

Föreslagen lydelse

6 b §

Då el, sådan gas som levereras genom ett naturgasnät som finns inom Europeiska unionens territorium eller genom ett nät som är anslutet till ett sådant naturgasnät samt värme och kyla som levereras genom ett nät för värme och kyla säljs till en skattskyldig återförsäljare, anses den ha sålts i landskapet Åland om den skattskyldiga återförsäljaren har ett fast driftställe i landskapet till vilket varorna levereras. Om varorna i fråga inte levereras till ett fast driftställe i landskapet Åland eller till ett fast driftställe någon annanstans, anses de ha sålts i landskapet om den skattskyldiga återförsäljaren har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet i landskapet.

Då el, sådan gas som levereras genom ett naturgasnät som finns inom Europeiska unionens territorium eller genom ett nät som är anslutet till ett sådant naturgasnät samt värme och kyla som levereras genom ett nät för värme och kyla inte säljs till en skattskyldig återförsäljare, anses den ha sålts i landskapet Åland om köparen de facto konsumerar den i landskapet. Om köparen de facto inte konsumerar varorna i fråga eller en del av dem, anses de icke-konsumerade varorna ha konsumerats i landskapet Åland, om köparen har ett fast driftställe i landskapet till vilket varorna i fråga levereras. Om varorna i fråga inte levereras till ett fast driftställe i landskapet Åland eller till ett fast driftställe någon annanstans, anses köparen ha konsumerat varorna i landskapet om köparen har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet i landskapet.

Gällande lydelse

22 §

Särskilda ordningar för radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster och teletjänster

25 b §

Trots vad som föreskrivs i 133 d och 133 k § i mervärdesskattelagen ska de särskilda ordningar som avses i 12 a kap. i den lagen tillämpas också då en skattskyldig som använder den särskilda ordningen säljer radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster eller teletjänster till andra än näringsidkare och överlåter tjänsterna till en köpare som är etablerad i landskapet Åland eller som är bosatt eller stadigvarande vistas i landskapet. Detta ska dock inte tillämpas på en sådan särskild ordning som avses i 133 k § i mervärdesskattelagen, då den i 133 l § i den lagen avsedda identifieringsmedlemsstaten är Finland.

Med avvikelse från 1 mom. och trots vad som föreskrivs i 133 h § 4 mom., 133 i § 2 mom., 133 o § 5 mom. och 133 p § 2 mom. i mervärdesskattelagen ska en skattskyldig som använder den särskilda ordningen och vars identifieringsmedlemsstat är en annan medlemsstat än Finland, i fråga om försäljning som avses i 1 mom. särskilt avge deklaration enligt 133 h eller 133 o § i mervärdesskattelagen och betala skatt enligt 133 i eller 133 p § i den lagen till Finland.

Föreslagen lydelse

I denna paragraf avses med skattskyldig återförsäljare näringsidkare vars huvudsakliga verksamhet i fråga om köp av gas, el, värme och kyla är återförsäljning av nämnda produkter och vars egen förbrukning av produkterna i fråga är obetydlig.

22 §

Det som föreskrivs i 3 mom. tillämpas inte om den särskilda ordning som avses i 97 § i mervärdesskattelagen används vid importen.

De särskilda ordningar som avses i 12 a kap. i mervärdesskattelagen

25 b §

Trots vad som föreskrivs i 133 d och 133 k § i mervärdesskattelagen ska *de bestämmelser som gäller* de särskilda ordningar som avses i *de paragraferna* tillämpas också när en skattskyldig som använder den särskilda ordningen till andra än näringsidkare säljer *sådana tjänster som när 5 kap. i mervärdesskattelagen och 7 § i denna lag tillämpas på landskapet Åland ska anses ha blivit sålda i landskapet*. Detta ska dock inte tillämpas på den särskilda ordning som avses i 133 k § i mervärdesskattelagen, om den i 133 l § i den lagen avsedda identifieringsmedlemsstaten är Finland.

Trots vad som föreskrivs i 133 r § i mervärdesskattelagen ska de bestämmelser som gäller den särskilda ordning som avses i den paragrafen tillämpas också när en skattskyldig som använder den särskilda ordningen bedriver distansförsäljning av varor som importeras till landskapet Åland från en plats utanför gemenskapen.

Om identifieringsmedlemsstaten för en skattskyldig som använder någon av de särskilda ordningar som avses i 1 och 2 mom. är en annan medlemsstat än Finland ska, med avvikelse från vad som föreskrivs i de momenten och trots vad som föreskrivs i 133 h § 4 mom., 133 i § 2 mom., 133 o § 6 mom., 133 p § 2 mom., 133 w § 4 mom. och 133 x § 2 mom. i mervärdesskattelagen, den skattskyldige i fråga om sådan försäljning som avses i 1 och 2 mom. separat lämna deklaration enligt 133

Gällande lydelse

Vid tillämpning av 133 e § 3 mom. och 133 l § 4 mom. i mervärdesskattelagen på situationer som avses i 1 mom. anses Finland vara konsumtionsmedlemsstat.

25 d §

Trots vad som föreskrivs i 25 b § ska de särskilda ordningar som avses i 12 a kap. i mervärdesskattelagen inte tillämpas på radio- och televisionssändningar, elektroniska tjänster eller teletjänster som säljs till en köpare som avses i 25 b § 1 mom. och är etablerad i landskapet Åland, om säljaren har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har ett fast driftställe i landskapet eller någon annanstans i Finland och vars identifieringsmedlemsstat är en annan stat än Finland.

25 e §

Trots vad som föreskrivs i 25 b § 1 mom. i denna lag och 133 j § mervärdesskattelagen har en skattskyldig som använder den särskilda ordningen och har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har ett fast driftställe i landskapet Åland rätt till avdrag enligt 10 kap. i mervärdesskattelagen.

Föreslagen lydelse

h, 133 o eller 133 w § i mervärdesskattelagen och betala skatt enligt 133 i, 133 p eller 133 x § i den lagen till Finland.

Vid tillämpning av 133 e § 2 mom. och 133 l § 4 mom. i mervärdesskattelagen på situationer som avses i 1 mom. i denna paragraf anses Finland vara konsumtionsmedlemsstat.

Vid tillämpning av 133 s § 5 mom. i mervärdesskattelagen på situationer som avses i 2 mom. i denna paragraf anses Finland vara konsumtionsmedlemsstat.

25 c §

På en skattskyldig som har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har ett fast driftställe på Åland tillämpas inte 134 n § 1 mom. i mervärdesskattelagen.

25 d §

Trots vad som föreskrivs i 25 b § 1 mom. ska de särskilda ordningar som avses i 133 d och 133 k § i mervärdesskattelagen inte tillämpas på försäljning av sådana tjänster som avses i 25 b § 1 mom., om säljaren har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har ett fast driftställe i landskapet Åland eller någon annanstans i Finland och identifieringsmedlemsstaten är en annan medlemsstat än Finland.

25 e §

Trots vad som föreskrivs i 25 b § 1 och 2 mom. och i 133 j och 133 z § i mervärdesskattelagen har en skattskyldig som använder någon av de särskilda ordningar som avses i 133 d eller 133 r § i den lagen och som har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har ett fast driftställe i landskapet Åland rätt till avdrag enligt 10 kap. i den lagen och återbäring enligt 131 § i den lagen.

Denna lag träder i kraft den 20 .

Denna lag tillämpas när skyldighet att betala skatt har uppkommit den dag lagen träder i kraft eller därefter. Om skyldigheten att betala skatt har uppkommit före ikraftträdandet av denna lag, tillämpas de bestämmelser som gällde vid ikraftträdandet.

3.

Lag

om ändring av 15 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ (768/2016) 15 § 6 mom., sådant det lyder i lag 56/2018, som följer:

Gällande lydelse

15 §

Ändring av skatteperioden då förutsättningar saknas

Föreslagen lydelse

15 §

Ändring av skatteperioden då förutsättningar saknas

Skatteförvaltningen kan bestämma att som skatteperiod för en mervärdesskattskyldig eller en betalare som väsentligt försummar eller som på grunder som avses i 26 § 3 mom. i lagen om förskottsuppbörd eller på motsvarande grunder kan antas väsentligt försumma sina skyldigheter vid beskattningen enligt 26 § 2 mom. i den lagen eller de skyldigheter som följer av lagen om inkomstdatasystemet (53/2018), ska i stället för kalenderåret eller kalenderårskvartalet betraktas kalendermånaden från och med ingången av kalenderåret i fråga.

Skatteförvaltningen kan i fråga om en mervärdesskattskyldig eller betalare bestämma att kalendermånaden ska betraktas som skatteperiod vid mervärdesbeskattningen, i stället för kalenderåret eller kalenderårskvartalet, från ingången av det kalenderår under vilket beslutet meddelas, om

1) den skattskyldige eller betalaren väsentligt försummar eller på en grund som avses i 26 § 3 mom. i lagen om förskottsuppbörd eller någon annan motsvarande grund kan antas väsentligt försumma sina i 2 mom. i den paragrafen avsedda skyldigheter vid beskattningen eller de skyldigheter som följer av lagen om inkomstdatasystemet (53/2018), eller
2) den skattskyldige eller betalaren eller, om det gäller ett samfund eller en sammanlutning, någon i dess ledning har meddelats näringsförbud enligt lagen om näringsförbud (1059/1985).

Denna lag träder i kraft den 20 .